

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M I C H A E L
M O O R C O C K

Ş A F A K K İ L İ C İ

HAWKMOON DESTANI ÜÇÜNCÜ KİTAP

A L T I K İ R K B E Ş

Kara İmparatorluğun ordularından boyut değiştirerek kurtulan Kamarg'ın sınırları tekrar zorlanmaya başladığında, Hawkmoon'un yolculuğu ve savaşı yeniden başlıyor.

Rünlü Asa'nın yazgısını kendine kattığı insanların boyutlar arasında yaptığı yolculuk ve Hawkmoon'un Yisselda ve Kamarg'a olan özlemine rağmen kanla beslenen ve kızıl bir ışıltıyla parıldayan ŞAFAK KILICI'nı eline alışı....

Rünlü Asa'nın tarihi devam ediyor....

ISBN 975846765-4

9 799758 467654

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Fantasy - 25
Michael Moorcock, The Sword Of The Dawn
Türkçesi: Gülçay Teniker
1. baskı: Kasım - 2002

Yayın Yönetmeni
Kaan Çaydamalı

Editör
Kaan Çaydamalı

Düzeltilme
Erhan Altaylı

Yayına Hazırlayan
Banu Irmak

Kapak Tasarımı
Murat (K) Bozkurt

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 - 04 11

ISBN
975-8467-65-4-

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntılarını dışında -makul boyutlarda- izinsiz çoğaltılması ahlak kırıllarına ve yasalara göre suç sayılmaktadır.

Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S : Tüm fotokopi fanzinler yukarıdaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri **ALTIKIRKBEŞ** kitabını veya metnini çoğaltabilir , bozup yeniden yaratabilirler.

Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz.

Onlar sizi açurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi
Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir
Yazışma adresi: Ömer Efendi sk. No.7/15 Kızıltoprak, Kadıköy
Konuşma adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax: (0-216) 330 28 24
Internet satışı: www.altikirbes.com

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey’de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuyduokulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafele-
rinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonra ünlü gitarist Peter Green’e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşına geldiğinde Edgar Rice Burroughs fanzini *Tarzan Adventures*’de editör konumuna yükselmişti. Kovulduktan sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho’da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarını alarak Paris’e gitti.

Science Fantasy Magazine için Elric hikayeleri yazmaya başladı. Avrupa’da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç’te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris’e döndü. Beş parasız olarak İngiltere’ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti.

1964 yılında *New Worlds*’un editörü oluyordu ve BK ortamında çok iyi işler yapmaya başladı. 1967 yılında *Behold The Man* ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK’dan fantaziye, tarih ve mızaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak “Melniboné’lu Elric” dizisi ile tanınacaktır.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından kopamıyordu. 70’lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock’un “Hawkmooon” adlı karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir sü-
re Amerikalı grup Blue Oyster Cult’la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981’de [1975’de kaydettiği] kendi solo albümü *New World’s Fair*’ı çıkardı

Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Teksas’ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

michael moorcock

•

hawkmoon

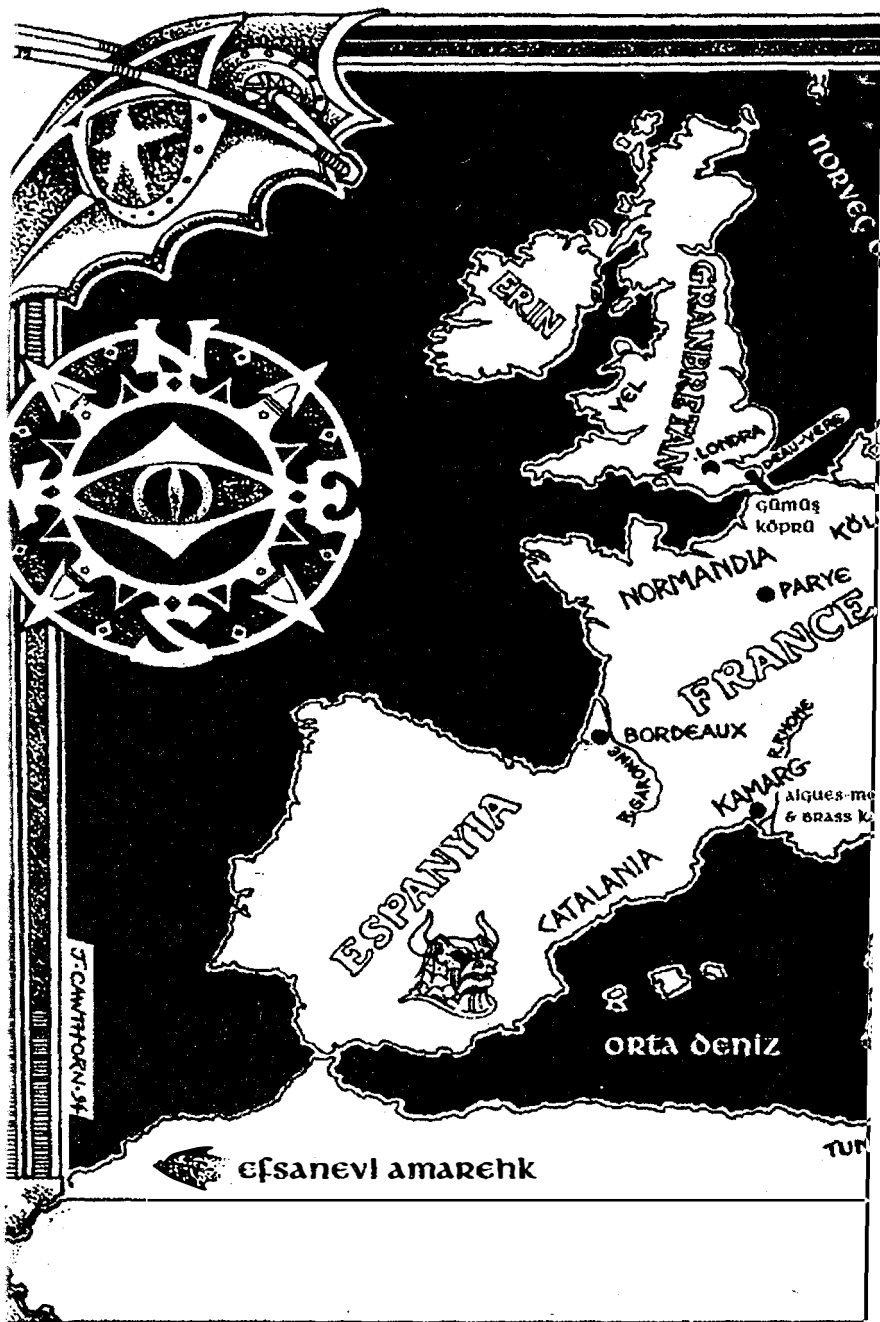
rünlü asa'nın tarihçesi üçüncü kitap

şafak kılıcı

türkçesi: gülçay teniker

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2002

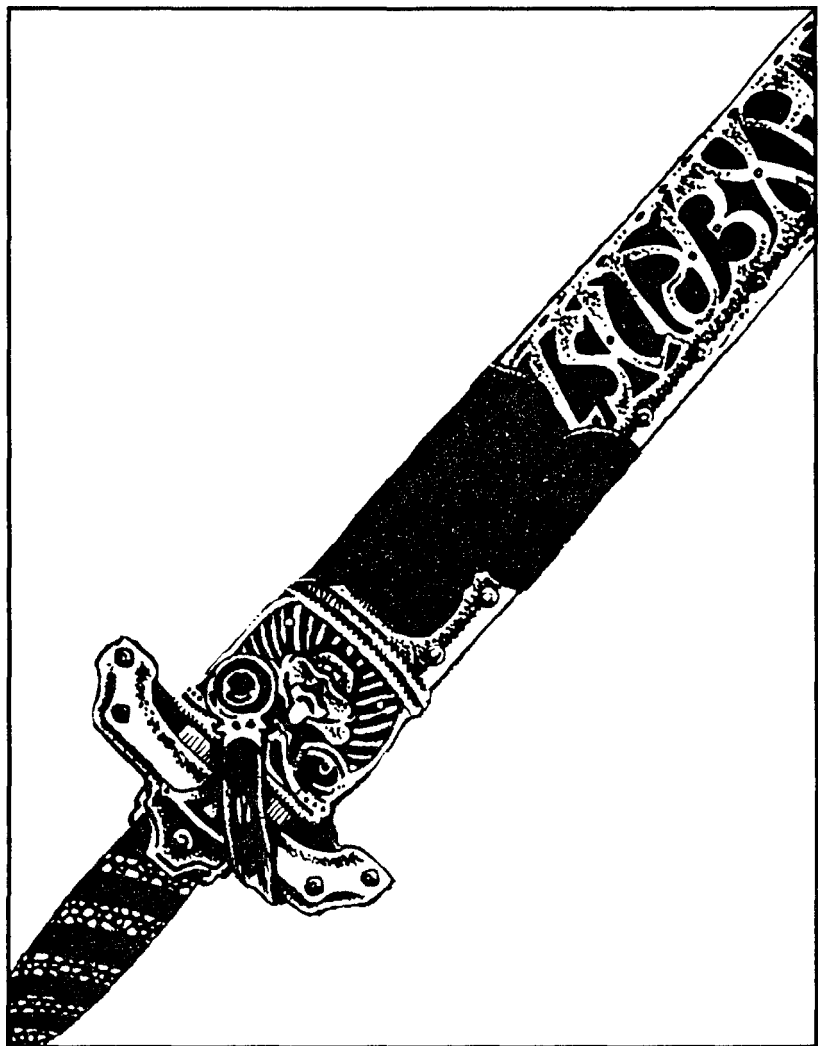

kara imparatorluk dünyası

6.45 Notu.

Moorcock, Trajik bin yılın ardından oluşturduğu Avrupa haritasında yer alan ülke ve kent isimlerini, alışlagelen isimlerini hissettirerek biraz farklı bir biçimde yazmıştır. Örneğin, Mukovia, Granbretan [Büyük Britanya], Parye [Paris], Londra [London] gibi. İrlanda yerini oranın eski ismi olan Erin sözcüğünü seçmiştir. Oynadığı sözcük oyunlarının daha rahat anlaşılması için harita üzerindeki isimleri –gerekmedikçe– değiştirmeden bıraktık. Çok hafif bir sözlük çalışmasıyla bunları dilimize çevirebilir ve isterseniz size ait olan kitabın üzerine yazabilirsiniz.

hawkmoon – üçüncü kitap

ŞAFAK KILICI

Ed ve Leigh Brackett Hamilton'a

BİRİNCİ KİTAP

EZELİ ŞAMPİYON'UN BEDEN BULDUĞU İNSANLARDAN BİRİ OLAN SON KÖLN DÜKÜ DORIAN HAWKMOON, KIZIL TILSIMI, ÇILGIN TANRININ BOYNUNDAN ÇEKİP ALDIKTAN SONRA, HUIİİAM D'AVERC VE OLADAHN İLE BİRLİKTE, ESKİ DÜŞMANI KROİDENLİ BARON MELİADUS'UN YÖNETTİĞİ KARA İMPARATORLUK ORDULARININ KUŞATMASI ALTINDAKİ KAMARG'A, KONT BRASS, YİSSELDA VE DOSTLARI FİLOZOF BOWGENTLE'İN YANINA DÖNDÜ.

KARA İMPARATORLUK ÖYLESİNE GÜÇLENMİŞTİ Kİ, OLDUKÇA İYİ KORUNAN KAMARG EYALETİNİ BİLE YOK ETMEK ÜZEREDİ. EĞER BU GERÇEKLEŞİRSE MELİADUS, YİSSELDA'YI ALACAK VE GERİ KALANLARI YAVAŞ YAVAŞ ÖLDÜREK, KAMARG'I YAKIP KÜL EDECEKTİ. HAYALET HALKIN KENDİLERİNE HEDİYE ETTİĞİ VE KARA PARÇALARININ UZAY ZAMANDA YER DEĞİŞTİRMESİNİ SAĞLAYAN MAKİNE SAYESİNDE, DÜNYANIN BAŞKA BİR BOYUTUNA GİDEREK MELİADUS TEHDİDİNDEN KURTULDULAR.

BÖYLECE SİĞİNACAK BİR YER BULMUŞLARDI. ARTIK GRANBRİTAN'IN KÖTÜLÜĞÜNÜN VE DEHŞETİNİN OLMADIĞI BAŞKA TURLÜ BİR KAMARG'DAYDILAR; AMA KRİSTAL ALET YOK OLDUĞU TAKDİRDE KENDİ ZAMANLARININ KARMAŞASINA GERİ FIRLATILACAKLARINI BİLİYORLARDI.

BİR SÜRE RAHATLIK VE NEŞE İÇİNDE YAŞADILAR; AMA HAWKMOON ELİNİ KILICINA GÖTÜRMEMEYE VE KENDİ DÜNYASININ YAZGISINI DÜŞÜNMEYE BAŞLAMIŞTI...

- RÜNLÜ ASA'NIN YÜCE TARİHİ

B

İ

R

S O N

Ş E H İ R

Korkunç süvariler, savaş atlarını mahmuzlayıp tepenin çamurlu yokuşunda ilerlediler; ciğerleri, vadiden yükselen kalın, kara dumanla dolarken öksürüyorlardı.

Akşam olmuştu; güneş batıyor ve adamların tuhaf gölgeleri uzuyordu. Alacakaranlıkta, kocaman hayvan kafalı yaratıklar at sürüyormuş gibi görünüyordu.

Süvarilerin her biri, savaşla lekelenmiş bir sancak taşıyor, mücevherlerle süslenmiş, metalden yapılmış büyük bir yaratık maskesi ve taşıyıcısının armalarıyla donanmış, pirinç ve gümüşten yapılmış, hırpalanmış ve kana bulanmış ağır zırhlar giiyorlardı; eldivenli her sağ el yüzlerce masumun kalıntılarıyla kaplı bir silah taşıyordu.

Altı atlı tepeye ulaştılar ve kuvvetle burunlarından soluyan atlarını durdurup, sancaklarını toprağa sapladılar; vadinin sıcak rüzgarıyla dalgalanan sancaklar yırtıcı kuşların kanatlarını andırıyordu.

Kurt maskesi sinek maskesine bakmak üzere döndü; goril keçiye doğru bir bakış fırlattı; sıçansa tazıya sırtıyormuş gibi gözüküyordu – bu bir zafer sırtışıydı. Her biri binlerce insanın komutanı olan bu Kara İmparatorluk Yaratıkları, vadinin ve tepenin ötesindeki denize baktılar; sonra, bakışlarını aşağılarındaki alev alev yanan şehre çevirdiler; öldürülen ve işkence görmüş olanların iniltileri belli belirsiz kulaklarına geliyordu.

Güneş battı; gece çöktü ve Granbretan Lordlarının maskelerinin meta-line yansıyan alevler daha da parlaklaştı.

Kurt Birliğinin büyük komutanı, fetih ordusunun başı olan Baron Meliadus, kalın ve gür sesi görkemli maskesinin içinde gürleyerek, "İşte, lordlarım," dedi, "İşte şimdi tüm Avrupa'yı fethettik."

Londra arşidükü, keçi birliğinin komutanı ve Kamarg'dan yaşamını güç bela kurtararak kaçan bir gazi olan Mygel Holst güldü. "Evet - tüm Avrupa. Bizim olmayan bir parçası bile yok. Ve şimdi, doğunun önemli bölümleri de bize ait." Keçi memnuniyet içinde başını salladı; ateşi yakalayan yakut gözler meşum pırıltılar yayıyordu.

Tazı Birliği'nin komutanı Adam Prompz neşeyle, "Yakında," diye hırladı, "yakında tüm dünya bizim olacak. Tümü."

Bir kıtanın efendileri olan, yozlaşmış ruhları ve çılgın zihinleriyle yaşımlarını hiçe sayan, vahşice bir cesaret ve maharete sahip bu savaşçılar, çürümeye direnen her şeyden nefret eden, adaletten ve ahlaktan yoksun bir güç kullanan Granbretan Lordları, kendilerine direnen son Avrupa şehrinin harap olup yıkılışını izlerlerken, sinsice bir zevkle kıkırdadılar. Burası eski bir şehirdi. Bir zamanlar Athena diye adlandırılırdı.

"Tümü," dedi Sinek Birliği'nin savaş lordu olan Jerek Nankenseen, "gizli Kamarg dışında tümü..."

Baron Meliadus'un keyfi kaçmıştı, dostu olan savaş lorduna saldıracakmış gibi bir hamle yaptı.

Jerek Nankenseen'in değerli taşlarla süslenmiş sinek maskesi, Meliadus'a bakmak üzere bir miktar döndü. Maskenin içinden gelen ses eziyet eder gibiydi. "Onları kaçırtmış olmanız yeterli değil mi Lord Baron?"

"Hayır," diye hırladı kurtların kurdu. "Yeterli değil."

Baron Brenal Farnu, sıçan biçimindeki miğferinin içinden, "Bizim için bir tehlike arz ediyor olamazlar," diye mırıldandı. "Bilim adamlarımızın bulgularına göre, dünyanın ötesinde, başka bir uzay ya da zaman boyutundalar. Biz onlara ulaşamayız, onlar da bize. Bırakın da, Hawkmoon ve Kont Brass'ı düşünerek zaferimizi mahvedeceğimize, tadını çıkaralım..."

"Yapamam!"

"Yoksa aklınızdan çıkmayan başka bir ad mı dostum baron?" Jerek Nansenkeen Londra'daki şehvetli ilişkilerde birden fazla kez rakibi olmuş adamla inceden inceye alay ediyordu. "Güzel olanın, Yisselda'nın adı mı? Sizi harekete geçiren aşk mı lordum? Tatlı aşk mı?"

Kurt, bir an için yanıt vermedi, ama, öfkelenmişçesine, kılıcını tutan elini sıktı. Sonra, güre ve melodik sesi duyuldu; soğukkanlılığını koruyordu ve sesi neredeyse incelmmişti.

"İntikam, Baron Jerek Nansenkeen, beni harekete geçiren şey intikam..."

"Gördüğüm en tutkulu adamlardan birisiniz, Baron..." dedi Jerek Nansenkeen kupkuru bir sesle.

Meliadus birdenbire kılıcını kınına soktu, uzanıp sancağını kavradı ve topraktan çekti. "Onlar, İmparator Kralımızı, ülkemizi ve beni aşağıladılar. Kızı kendi zevkim için alacağım. Ama tatlı duygularla değil, zayıf duygular beni harekete geçiremez..."

"Tabi ki," diye mırıldandı Jerek Nansenkeen; sesinde hor gördüğüne dair bir ima seziliyordu.

"...Ve diğerlerine gelince, Londra zindanlarında onlardan da öcümü alacağım. Dorian Hawkmoon, Kont Brass, filozof Bowgentle, Bulgar dağılı Oladahn ve hain Huilliam D'Averc - hepsi yıllarca acı çekecek. Rünlü A-sa adına yemin ettim!"

Arkalarından gelen bir ses duyular. Titreyen ateşin öteki tarafına bakmak üzere döndüler ve zincirlere bağlı bir düzine Athenalı tutsağın, üstü kapalı bir tahtirevanı tepeye doğru çektiklerini gördüler. Tahtirevanın içinde, Sussex Kontu Shenegar Trott uzanıyordu. Shenegar, maske takmaya bile tenezzül etmemişti; kendi görüntüsünü andıracak şekilde yapılmış, kafasından biraz büyük gümüş bir maskesi vardı. Hiçbir birliğe ait değildi; muazzam serveti ve savaşta insanüstü cesareti nedeniyle, İmparator Kral ve maiyeti tarafından destekleniyordu; fakat, mücevherlerle süslü kıyafetleri ve miskin tavrıyla sarhoş bir ahmağı andırıyordu. Meliadus gibi o da İmparator Kral Huon'un güvenine haizdi; çünkü tavsiyeleri, neredeyse her zaman kusursuzdu. Konuşmanın yalnızca son kısmını duymuştu ve takılırcasına konuşmaya katıldı.

"Tehlikeli bir yemin, Lord Baron," dedi yavaşça. "Anlatılanlara bakılırsa, geri tepebilecek bir yemin..."

"Yemin ederken bunu biliyordum," dedi Meliadus. "Onları bulacağım Kont Shenegar, korkmayın."

"İmparator Kralımızın bizi görmek ve artık tüm Avrupa'nın kendisine ait olduğunu bildirmemizi duymak için sabırsızlandığını anımsatmaya geldim lordlarım," dedi Shenegar Trott.

"Derhal Londra'ya gideceğim," dedi Meliadus. "Orada büyücü bilim adamlarımıza danışabilir ve düşmanlarımızı aramak için bir yol bulabilirim. Hoşça kalın lordlarım."

Dizginleri çekip atını döndürdü ve izleyenlerin bakışları altında, tepeden aşağıya doğru dört nala gözden kayboldu.

Hayvan maskeleri ateşin aydınlığında birbirlerine yaklaştılar. "Düşünceleri hepimizi yok edebilir," diye fısıldadı içlerinden biri.

"Her şey de bizimle birlikte yok olduğu sürece ne önemi var ki?" diye kıkırdadı Shenegar Trott.

Sözü, mücevherlere bezeli miğferlerde çınlayan çılgın bir kahkahayla yanıtlandı. Delice bir kahkahaydı; dünyaya karşı nefretle olduğu kadar kendilerine karşı da bir nefretle çınılıyordu.

İşte bu Kara İmparatorluk Lordlarının muhteşem gücüydü; onlar dünyadaki hiçbir şeye, hiçbir insan vasfına, ne kendileriyle ilgili ne de kendilerinin dışında herhangi bir şeye önem vermiyorlardı. Zaferlerin ve peri-

perişanlılığı

şanlığın, dehşet ve azabın artması, yaşamları sona erene dek geçecek olan saatleri doldurmanın bir yolu ve onların başlıca eğlenceleriydi. Onlar için savaş, yalnızca, can sıkıntılarını azaltmanın en doyurucu yoluydu.

İ

K

İ

FLAMİNGOLARIN DANSI

Şafakta, al renkli dev gibi flamingo sürüleri sazlardan oluşan yuvalardan yükselip tuhaf, törensel danslarıyla gökyüzünde dairler çizmeye başladıklarında, Kont Brass, bataklığın kenarında duruyor ve suya doğru bakarak, kendisine, tarih öncesi çağlara özgü bir yazıya ait hiyeroglifler gibi gözüken karanlık göllerin ve sarımsı kahverengi adaların tuhaf görüntülerini izliyordu.

Bu biçimlerde varolabilecek olan ontolojik gizler her zaman ilgisini çekmişti ve son zamanlarda, bu gizemli manzaranın anahtarını açığa çıkarma isteğiyle, kuşları, sazları ve gölleri incelemeye başlamıştı.

Manzaranın bir tür şifre içerdiğini düşünüyordu. Onun içinde, yalnızca yarım yamalak bilincine varabildiği ikileme dair yanıtlar bulabilir, belki de, giderek büyüyen ve kendisini hem bedenlen hem de ruhen içine çekmek üzere olan tehlikeyle ilgili bilmesi gerekenleri söyleyebilecek olan gizi açığa çıkarabilirdi.

Doğan güneşin soluk ışığı suyu parlaklaştırırken Kont Brass bir ses duyup döndü ve kızı Yisselda'yı gördü. Uçuşan mavi geceliğiyle neredeyse doğaötesi bir figür gibi gözüken göllerin madonnası, eysersiz, beyaz boynuzlu Kamarg atını sürüyor ve sanki o da, Kontun asla tamamen anlamayacağı bir gizi biliyormuşçasına esrarengiz bir biçimde gülümsüyordu.

Kont Brass, kızından saklanmaya çalışarak kıyıda hızla geriledi; ama Yisselda çoktan atını ona doğru yöneltmiş el sallıyordu.

"Baba erken kakmışsınız! Son zamanlarda ilk kez olmuyor hem de bu."

Kont Brass başını sallayıp, yeniden sulara ve sazlara bakmak üzere kafasını çevirdi. Birdenbire, sanki içgüdüsel bir sezgi parıltısıyla, tuhaf ve neredeyse çılgınca dönüşlerinin gizli dilini öğrenmek istercesine yukarıda dans eden kuşlara baktı.

Yisselda atından inmişti; şimdi babasının yanında duruyordu. "Bunlar bizim flamingolarımız değiller," dedi. "Yine de onlara öylesine benziyorlar ki. Ne görüyorsunuz?"

Kont Brass omuzlarını silkti ve kızına gülümsedi. "Hiçbir şey. Hawkmoon nerede?"

"Kalede. Hâlâ uyuyor."

Kont Brass homurdandı ve umutsuzca dua edermiş gibi ellerini kavuşturup, yukardan gelen güçlü kanat çırpışları dinlemeye başladı. Sonra rahatladı ve kolunu tutup, kızını, gölün kıyısına doğru yöneltti.

"Çok güzel," diye mırıldandı Yisselda. "Gündoğumu."

Kont Brass sabırsızca küçük bir el hareketi yaptı, "Anlamıyorsun..." diye başladı ve sonra durdu. Yisselda'nın manzarayı asla kendi gördüğü gibi göremeyeceğini biliyordu. Bunu ona anlatmayı bir kez denemişti; ama kızın ilgisi çabucak dağılmış ve Yisselda, Kont Brass'ın - sulara, saz-larda, aynı bıraktıkları Kamarg gibi bu bereket içindeki Kamarg'ı da dol-duran doğal yaşamda - her yerde gördüğü şekillerin önemini anlamaya dair en ufak bir çaba göstermemişti.

Kont'a göre burası, düzenin mükemmel bir örneğiymiş, Yisselda'ya göre yalnızca izlemesi keyifli, "çok güzel", yabanılığına hayran olunacak bir yerdi.

Yalnızca eski dostu filozof şair Bowgentle onun ne demek istediğini sezebiliyor, ama o bile, bunun manzaradan değil Kont Brass'ın zihninden yansıdığına inanıyordu.

"Yorgunsunuz ve zihniniz karışık," diyordu Bowgentle. "Beyninizin komuta merkezleri iyi çalışmıyor, bu nedenle, aslında, bitkinliğinizden ve huzursuzluğunuzdan kaynaklanan bir varlık düzeni görüyorsunuz..."

Kont Brass bu iddiayı bir kaş çatışıyla reddedip, pirinçten yapılmış zirhını giyip, yeniden tek başına yollara düşüyordu. İnsanlığın burada yaşamış olduğuna dair bir kanıt bulundurmayışının dışında kendi Kamarg'ına çok benzeyen bu yeni Kamarg'ı keşfetmek üzere gezerek uzun zaman geçirmişti.

"O da benim gibi bir eylem adamı," diyordu Yisselda'nın kocası Hawkmoon. "Korkarım, kendini meşgul edecek gerçek bir sorun bulma isteğiyle, zihni içe dönüyor."

"Gerçek sorunlar çözülmez gözüdürler," diye yanıtlıyordu Bowgentle ve sohbet, elini kılıcının kabzasına koyan Hawkmoon'un da uzaklaşma-sıyla sona eriyordu.

Brass Kalesinde ve aşağısındaki kasabada gerilim hakimdi; halk tedir-gindi. Kara İmparatorluk'un dehşetinden kaçmış olduklarına memnunlar-dı; ancak bıraktıkları ülkeye çok benzeyen bu yeni ülkede kalıp kalmaya-caklarından emin değildiler. İlk başta, buraya geldiklerinde, gökkuşağının

renklerine bezeli bu ülke, Kamarg'ın değişmiş bir biçimi gibi gözükmüş-tü; oysa şimdi, sanki anıları manzarayı değiştirmişçesine, renkler yavaş yavaş normal bir hale dönmüş, toprakların diğer Kamarg'dan bir farkı kalmamıştı. Evcilleştirilebilecek boynuzlu at ve beyaz boğa sürüleri, binicileri taşımak üzere eğitilebilecek kırmızı flamingolar vardı; ancak kasabalıların zihinlerinin ardında, Kara İmparatorluk'un bir şekilde bu inziva köşesine bile ulaşabilecek bir yol bulabileceği tehdidi duruyordu.

Hawkmoon ve Kont Brass için - belki de D'Averc, Bowgentle ve Oladahn için - bu düşünce o denli korkutucu değildi. Arkalarında bıraktıkları dünyadan gelen bir saldırıyı memnuniyetle karşılayabilecekleri günler oluyordu.

Kont Brass toprakları inceleyip, gizlerini açığa çıkarmaya çabalarken, Dorian Hawkmoon atını göllerin arasındaki patikalarda, dağınık sığır ve sürülerin arasında hızla sürüyor, flamingoları kanat çırpmaları için gökyüzüne yolluyor, bir düşman arıyordu.

Bir gün, pek çok keşif gezisindeki gibi, atını menekşe rengi denizin kıyılarında sürerken (denizin ve arazinin sonu yok gibiydi), gökyüzünde dönen, hava akıntılarına doğru dairler çizip, sonra yeniden aşağıya inen flamingolar gördü. Öğleden sonraydı; oysa flamingolar yalnızca şafak vakti dans ederlerdi. Dev kuşlar rahatsız olmuş gibi görünüyordardı; Hawkmoon bu durumu incelemeye karar verdi.

Atını mahmuzlayıp, flamingoların tam altına gelinceye dek, dolambaçlı patikadan bataklığa doğru ilerledi ve onların, uzun sazlarla kaplı bir adanın tepesinde döndüklerini gördü. Adaya doğru dikkatle baktı; bir an için sazların arasında bir kırmızılık gördü ve bunun bir adamın ceketi olabileceğini düşündü.

Hawkmoon önce bunun ördek avlayan bir kasabalı olduğunu sandı; ama sonra, eğer öyle olsaydı, adamın kendisini selamlamış ya da en azından, ördekleri ürkütmemek için işaret etmiş olacağını düşündü.

Şaşkınlık içindeki Hawkmoon, atını suyun içine doğru sürdü ve bataklığa benzer zeminde, karşıdaki adaya ilerledi. Hayvanın güçlü bedeni, hareket ettikçe sert sazları oynatıyordu; Hawkmoon bir kez daha bir kırmızılık gördü ve bunun bir adam olduğuna ikna oldu.

"Hey!" diye bağırdı. "Kim var orda!"

Yanıt gelmedi; adam tedbirsizce koşarken sazlar çalkalanıyordu.

Hawkmoon, "Kimsin sen?" diye bağırdı ve Kara İmparatorluk'un sonunda içeri girecek bir yol bulduğunu ve sazlığın her tarafında Brass Kalesi'ne saldırmaya hazır adamların gizli olduğunu düşündü.

Sazların arasında, kırmızı yelekli adamın peşi sıra ilerledi. Şimdi onu açıkça görebiliyordu; adam kendisini gölün sularına fırlattı ve karşı tarafa doğru yüzmeye başladı.

"Dur," diye haykırdı Hawkmoon; ama adam yüzmeye devam etti.

Hawkmoon'un atı suya daldı ve su köpürdü. Adam, karşı kıyıya doğru ilerliyordu; Hawkmoon'un kendisini yakalamak üzere olup olmadığını anlamak için ona doğru bir bakış attı; sonra sağa dönüp, olağanüstü uzunlukta parlak, keskin bir kılıç çıkardı.

Ama, Hawkmoon'u en çok şaşırtan kılıç değil, adamın, yüzü yokmuş gibi görünüyor olmasıydı! Uzun, açık renkli ve pis saçların altındaki yüzü bomboştı. Hawkmoon soluk soluğa kılıcını çekti. Adam bu dünyada yayan bir yabancı mıydı?

Hawkmoon kılıcı hazır bir şekilde eyerinden atladı; atı kıyıya geri dönerken, bacakları açık bir şekilde tuhaf hasmının karşısında duruyordu; gerçeği fark ettiğinde birdenbire bir kahkaha attı. adam, açık renkli deriden yapılmış bir maske giyiyordu. Ağız ve göz yarıkları öylesine incedi ki, uzaktan anlaşılmalari mümkün değildi.

Maskeli adam, gardını aldı ve küçümsercesine bir tonla "Neden gülüyorsunuz?" diye sordu. "Gülmemelisiniz dostum, zira ölmek üzeresiniz."

"Kimsin sen?" diye sordu Hawkmoon. "Yalnızca kendini beğenmişin teki olduğunu biliyorum."

"Sizden daha iyi bir kılıç ustasıyım," diye yanıtladı adam. "En iyisi teslim olmanız."

"Üzgünüm ama kılıç ustalığıyla ilgili söylediklerine katılamayacağım," Hawkmoon gülümsedi. "Nasıl oluyor da bir kılıç ustası bu denli berbat bir kılık içinde geziyor?"

Kılıcıyla, adamın yamalı kırmızı yeleğini, pantolonunu ve derileri çatlamış çizmelerini işaret etti. Parlak kılıcının kılıfı bile yoktu; kılıç, ucunda bir para kesesinin de asılı olduğu, kemerine asılı bir ipin ilmiğinden çekilmişti. Adamın parmaklarında cam yüzükler vardı ve derisi gri ve sağlıklı gözüküyordu. Bedeni uzun, fakat tel gibi incekti; görünüşüne bakılırsa neredeyse açlıktan ölmek üzereydi.

"Bir dilenci olmalısın," diye alay etti Hawkmoon. "O kılıcı nereden çaldın dilenci?"

Adam birdenbire hamle edip geri çekildiğinde, Hawkmoon derin bir nefes aldı. Hareket akıl almaz derecede hızlıydı. Hawkmoon yanağında bir acı hissedip, elini yüzüne götürdüğünde, yaranın kanamakta olduğunu gördü.

Yabancı, dudaklarını büzüp, "Kalbinizde ölümcül bir yara açayım mı? dedi. "Ağır kılıcınızı bırakıp, tutsağım olun."

Hawkmoon gerçekten de keyiflenmişti. "Güzel! Yine de uygun bir düşman. Seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam dostum. Kulaklarım çeliklerin çınlayışını duymayalı uzun zaman oldu!" Ve sonra, maskeli adama doğru bir hamle yaptı.

Rakibi, hamleyi ustaca bertaraf edip, Hawkmoon'un son anda durdurmayı başardığı bir vuruşla karşılık verdi. Ayakları bataklığın toprağında bir milim bile oynamadan, konumlarını muhafaza ederek ustaca dövuştüler; ikisi de birbirlerinin gerçek birer kılıç ustası olduğunu fark ediyorlardı.

Ne bir yara açarak ne de bir yara alarak, tamamıyla başa baş bir şekilde bir saat boyunca dövuştüler. Sonunda Hawkmoon yeni taktikler denemeye karar verdi ve kıyıda, suya doğru yavaş yavaş gerilemeye başladı.

Hawkmoon'un gerilediğini sanan maskeli adam, kendine güveni artmış bir şekilde, kılıcını daha da hızla oynatıyor, Hawkmoon adamın dar-belerinden korunmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Sonra Hawkmoon çamurda kaymış gibi yapıp, bir dizinin üstüne çöktü. Öteki, kılıcını saplamak üzere ileri doğru atıldığında, Hawkmoon'un kılıcı hızla hareketlenip, adamın bileğine çarptı. adam haykırdı ve kılıcı elinden düştü. Hawkmoon fırlayıp, silahın üstüne bastı ve kılıcını adamın boğazına dayadı.

"Gerçek bir kılıç ustasına yakışmayacak bir numara," diye söylendi maskeli adam.

"Çabuk sıkılırım," diye yanıtladı Hawkmoon. "Oyun beni sabırsızlandırmaya başlamıştı."

"Eh, şimdi ne olacak?"

"Adın ne?" dedi Hawkmoon. "Önce onu öğreneceğim; sonra yüzünü görmek, daha sonra burada ne işin olduğunu ve en önemlisi de buraya nasıl geldiğini öğrenmek istiyorum."

"Adımı biliyorsunuz," dedi adam kibirini gizlemeye lüzum görmeksizin. "Adım Elvere Tozer."

Hawkmoon, şaşkınlık içinde,"Elbette biliyorum!" dedi.

Ü

Ç

E L V E R A Z E

T Ö Z E R

Granbretan'ın en önemli oyun yazarıyla, Tüm Avrupa'nın, Granbretan'ın tüm yönlerinden tiksinenlerin bile eserlerine hayran olduğu yazarla karşılaşacağı önceden söylenmiş olsaydı dahi, Hawkmoon, karşısında Elvera Tozer gibi bir adam görmeyi beklemiyor olurdu. Kral Staleen, Katine ve Carla'nın Trajedisi, Braldurların Sonuncusu, Annala, Chirshil ve Adolf, Çelik Komedyası gibi birçok eserin yazarı olan Tozer'in adı son zamanlarda duyulmuyordu; Hawkmoon bunun savaşıllardan dolayı olduğunu düşünüyordu. Tozer'in şık kıyafetler içinde, kendinden emin, sakin ve çok zeki bir adam olacağını sanıyordu. Oysa karşısındaki adam, kılıcına sözcüklerle olduğundan daha hakim gözükene, paçavralar içinde, kibirli, züppe bir aptaldı.

Bataklıkların arasından, Tozer'i Brass Kalesine götürürken Hawkmoon, bu ikilemi düşünüyordu. Yoksa adam yalan mı söylüyordu? Öyleyse, neden başka biri değil de ünlü bir oyun yazarı olduğunu iddia ediyor-du?

Kaderindeki bu değişimden hiç de rahatsız olmamış gibi görünen Tozer, ıslıkla neşeli bir melodi çalarak yürüyordu.

Hawkmoon durdu. "Bir saniye," dedi ve kendilerini izleyen atının dizginlerini tutmak üzere uzandı. Tozer döndü. Yüzünde hâlâ maske vardı. Hawkmoon, adamın adını duyduğunda öylesine şaşırmıştı ki, deri maskeyi çıkarmasını emretmeyi unutmuştu.

Tozer, etrafına bakarak, "Güzel," dedi. "Anladığıma göre pek fazla izleyici yok, yine de hoş bir ülke."

Hawkmoon, şaşkınlık içinde, "Evet," diye yanıtladı. "Evet..." Atına doğru bir hareket yaptı. "Sanırım iki kişi bineceğiz, eyere geçin üstat Tozer."

Tozer ata tırmandı; Hawkmoon da onu izleyip, dizginleri aldı ve atı dörtnele gitmeye başladı.

Bu şekilde, kasabanın kapılarını dek yolculuk ettiler; sonra kapıları geçip, dolambaçlı sokaklar ve sarp yollardan Brass Kalesinin duvarlarına doğru yavaşça ilerlediler.

Avluda atından inen Hawkmoon, atı bir seyişe verdi ve kalenin ana salonuna açılan kapıyı gösterdi. "Buradan lütfen," dedi Tozer'e.

Tozer, hafifçe omuzlarını silkip aylak aylak kapıdan içeri girdi ve salonu aydınlatan büyük ateşin yanı başında duran iki adamı selamladı. "Günaydın Sör Bowgentle -D'Averc. Bir tutsağım var..."

Sıska ve yakışıklı yüz hatları, ilgiyle canlanan D'Averc, "Öyle gözüküyor," dedi. "Granbretan savaşçıları yine kapımıza mı dayandılar yoksa?"

"Sanırım yalnızca biri," diye yanıtladı Hawkmoon. "Elvera Tozer olduğunu iddia ediyor..."

"Öyle mi?" kederli Bowgentle'in suskun gözleri meraklı bir bakışla doldu. "The Chirshill ve Adulf'ın yazarı mı? İnanması güç."

Tozer'in ince eli maskesine uzandı ve maskeyi tutan şeritleri kuvvetle çekti. "Sizi tanıyorum efendim," dedi. "On yıl önce, oyunumla Malaga'ya geldiğimde tanışmıştık."

"Anımsıyorum. O günlerde basılmış ve hayranı olduğum bazı şiirlerinizi tartışmıştık." Bowgentle başını salladı. "Siz Elvera Tozer'siniz, ama..."

Maske çıktı ve uzun, ince bir burun, altındaki uzunca birkaç telden oluşan sakalın gizleyemediği çene ve bir deri bir kemik kalmış, hilekar bir yüz ortaya çıktı. Cildi sağlıksızdı ve çiçek hastalığından kalma izler taşıyordu.

Bowgentle zayıf bir sesle, "Ve yüzü de anımsıyorum -fakat o zamanlar daha dolgundu. Neler oldu size Sör?" diye sordu. "Halkından kaçmaya çalışan bir mülteci misiniz?"

Tozer, Bowgentle'a ihtiyatlı bir bakış fırlatarak "Ah," diye iç geçirdi. "Belki de. Bir bardak şarabınız var mı Sör? Korkarım, silahlı dostunuzla mücadele etmek beni susattı."

D'Averc, "Ne?" diyerek söze karıştı. "Dövüşüyor muydunuz?"

Hawkmoon, katı bir ifadeyle, "Hem de ölümüne," dedi. "Üstat Tozer'in buraya iyi bir amaçla geldiğini sanmıyorum. Kendisini bulduğumda, güneydeki sazlarda hırsız gibi dolaşıyordu. Bence o bir casus."

"Dünyanın en iyi oyun yazarı Elvera Tozer neden casusluk etmek istesin ki?" Bu sözler, küçümseyici ve bir şekilde, inandırıcılıktan yoksun bir tonla, Tozer tarafından söylenmişlerdi.

Bowgentle dudağını ısırды ve hizmetkarlardan birini çağırmak üzere bir çan ipini çekti.

"Bunu bize söyleyecek olan sizsiniz Sör," dedi Huillam D'averç; se-sinde eğleniyormuşçasına bir hal vardı. Gösterişli bir biçimde öksürdü. "Bağışlayın - sanırım hafif bir soğuk alınlığı. Kalede fazlasıyla cereyan oluyor..."

"Aynısını kendim için dilerdim," dedi Tozer, "Eğer bir içki bulunabilseydi." Beklenti içinde, diğerlerine baktı. "Cereyanı unutmamıza yardım edecek bir içki, beni anlıyorsunuz öyle değil mi, bir içki..."

Bowgentle aceleyle, "Evet evet," dedi ve içeri girmiş olan hizmetkara doğru döndü.

"Konuğumuz için bir testi şarap," dedi. "Üstat Tozer, bir şeyler yemek ister miydiniz?"

Tozer, düş görmüşçesine, "Babil'in ekmeğini, Marakhan'ın etini yerdim" dedi. "Zira..."

D'Averç alaycı bir şekilde araya girerek, "Bu saatte ancak biraz peynir önerebiliriz," dedi.

"Annala, altıncı bölüm, beşinci sahne," dedi Tozer. "Sahneyi anımsıyor musunuz?"

"Anımsıyorum," D'Averç başını salladı. "O bölüm diğerlerinden daha zayıfmış gibi gelir bana hep."

Tozer, çalımli bir ifadeyle "Daha ince," dedi. "Daha ince."

Hizmetkar yanında şarapla birlikte odaya döndüğünde, Tozer, kadehi-ne bolca şarap doldurdu. "Edebiyatla ilgili şeyler," dedi "çoğu zaman sıradan insanlarca anlaşılmaz. Bundan yüz yıl sonra insanlar, Annala'nın son bölümünün, bazı ahmak eleştirmenlerin dediği gibi başarısız bir şekilde tasavvur edilip, aceleyle yazılmış olmadığını, bölümün kendisine ait karmaşık bir yapısı olduğunu görecekler..."

"Kendimi bir tür yazar sayarım," dedi Bowgentle. "Ama itiraf etmeliyim ki inceliğini fark edemedim...Belki siz açıklarsınız."

Tozer, kayıtsız bir el işaretleriyle, "Başka bir zaman" dedi Bowgentle'a. Şarabını içti ve kendisine bir kadeh daha doldurdu.

Hawkmoon, ciddi bir ifadeyle, "Bu arada," dedi, "belki bize Kamarg'daki varlığınızı açıklayabilirsiniz. Dokunulmamış, kimsenin bilmediği bir yerde olduğumuzu düşünüyorduk ve şimdi..."

"Hâlâ öylesiniz, korkmayın" dedi Tozer. "benim dışımda kimse bilmiyor. Zihnimin gücüyle buraya geldim."

D'Averç, şüphe içinde çenesini ovuşturdu. "Zihninizin gücüyle mi? Nasıl?"

"Yel'in gizli vadilerinde yaşayan filozof bir üstadın bana öğrettiği eski bir öğretiyse..." Tozer geçirdi ve kadehine biraz daha şarap doldurdu.

"Yel, Granbretan'ın güneybatı eyaleti, değil mi?" diye sordu Bowgentle.

"Evet. Sakin ve toprağın altında yaşayan birkaç barbardan başka kimse bulunmadığı bir ülke. Chirshil ve Adulf adlı oyunum konseydekilerin öfkesini çekince, servetimi ve metreslerimi düşmanlarıma bırakarak, orada bir süre inzivaya çekilmenin akıllıca olacağını düşündüm. Önemsiz entrikalar hakkında ne bilirim ki? Oyunumun bazı bölümlerinin o sırada konseyde süre giden entrikaları yansıtıyor gibi gözüktüğünü nereden tahmin edebilirim ki?"

Hawkmoon, Tozer'a bakarak, "Yani gözden düşünüz," dedi. Hikaye, adamın yalanının bir parçası olabilirdi.

"Dahası - az daha hayatımı kaybediyordum. Fakat, kırsal yaşam da beni neredeyse öldürecekti..."

"Ve size boyutlar arasında yolculuk yapmayı öğreten bu filozofla tanıştınız ve sığınak arayışıyla buraya geldiniz?" Hawkmoon, Tozer'ın bu sorulara yanıtlarını dikkatle inceliyordu.

"Hayır -yani, evet..." dedi oyun yazarı. "Yani, tam olarak nereye gelmekte olduğumu bilmiyordum..."

Hawkmoon, "Bence, buraya, bizi yok etmek amacıyla, İmparator Kral Huon tarafından yollandınız," dedi. "Bize yalan söylediğinizi düşünüyorum üstat Tozer."

"Yalan söylemek mi? Yalan nedir? Hakikat nedir ki?" Tozer, boş boş Hawkmoon'a sırtıttı ve sonra hıçkırdı.

"Hakikat," dedi Hawkmoon, "boğazınıza dayanmış kalın bir iltimastır. Sanırım sizi asmamız gerekiyor." Alnına gömülü kara mücevhere dokundu ve "Kara İmparatorluk'un oyunlarına yabancı değilim. Bir daha kandırılmayı göze alamayacak kadar çok kez tutsakları oldum." Hawkmoon, diğerlerine baktı. "Onu şimdi asmamız gerek diyorum."

D'Averc, mantıklı bir biçimde, "Ama, onun, gerçekten de bize ulaşabilen tek kişi olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordu. "Bu kadar aceleci olmamalıyız, Hawkmoon."

"Yemin ederim ki benden başka kimse yok!" Tozer, şimdi, endişelenmiş gibi konuşuyordu. "Evet Sör, buraya gelmek üzere görevlendirildiğimi kabul ediyorum; ya bunu yapacak ya da Büyük Saray'ın yeraltı zindanlarında ölüme terke dileyecektim. O yaşlı adamın gizini öğrendiğimde, gücümün, benden hoşnut olmayan Konsey üyeleriyle pazarlık edebilmemi

sağlayacağını düşünerek Londra'ya döndüm. Yalnızca, önceki konumuma dönmeyi ve yeniden yazabilmek için bir izleyici kitlesine sahip olduğumu bilmeyi arzu ediyordum. Oysa, onlara, yeni keşfettiğim bu öğretilerden söz ettiğimde, buraya gelmediğim ve sizi bu boyuta taşıyan şeyi yok etmediğim takdirde beni öldüreceklerini söylediler...Ben de geldim -onlardan kurtulduğuma memnun olduğumu itiraf etmeliyim. Size karşı harekete geçtiğimde, yalnızca canımı korumaya çalışıyordum, ama..."

"Size verdikleri görevi yerine getirip getirmediğinizden nasıl emin olacaktı? diye sordu Hawkmoon. "Bu, tuhaf."

Tozer, üzgün, "Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi, "Gücüme tamamen inandıklarını sanmıyorum. Sanırım bu güce gerçekten sahip olup olmadığımı denemek istediler. Buraya gelmeyi kabul edip, bir anda yok olduğumda, çok şaşırmış olmalılar.

Kartal gibi yüzü asılmış olan D'Averc, düşünceli gözüküyordu; "Kara İmparatorluk lordlarının böyle bir hataya izin vermiş olmaları akıl alır gibi değil. Bununla birlikte, bizim güvenimizi kazanamadığınıza göre, onlarınkini de kazanmış olmanız için bir neden yok. Hem, doğruyu söylediğiniz tamamen ikna olmuş değilim."

"Onlara şu yaşlı adamdan söz ettiniz mi?" dedi Bowgentle. "Sırrı kendileri de öğrenebilirler!"

Tozer, yan gözle Bowgentle'a bakarak, "Hayır, dedi. "Onlara, yalnız başıma geçirdiğim aylarda, bu gücü kendi başıma kazandığımı söyledim."

"Sizi ciddiye almamalarına şaşmamak gerek!" D'Averc gülümsedi.

Tozer incinmiş gözüküyordu; bir bardak şarap daha aldı.

"Yalnızca istencinizle buraya gelebilmenizi inanması güç buluyorum," diye onayladı Bowgentle. "Başka bir vasıta kullanmadığınıza emin misiniz...?"

"Evet."

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Hawkmoon. "Doğruyu söylüyor olsa bile, şimdi Granbretan Lordları onun bu gücü nereden bulduğunu öğrenmeye çalışıyorlardır. Her hareketini öğrenecek, yaşlı adamı muhakkak bulacaklardır - ve o zaman da, tüm güçleriyle buraya gelebilme yolunu keşfedecekler ve sonumuz gelecek!"

Tozer, kadehini yeniden doldururken, "Gerçekten de zor günler bunlar," dedi. "King Staleen'in altıncı bölümünün ikinci sahnesini hatırlayın - 'Vahşi günler, vahşi süvariler ve savaş kokusu dünyanın dört bir yanında!' İşte, ben bir kahindim ve bunu bilmiyordum!" Adamın sarhoş olduğu açıktı.

Hawkmooon, düşük çeneli sarhoşa baktı; bu adamın, muhteşem oyun yazarı Tozer olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Tozer, dili sürçerek, "Fakirliğime şaşırdığının farkındayım," dedi. "Bahsettiğim gibi, Chirshill ve Adul'daki birkaç cümlemin sonucu. Ah, kaderin zalimliği! İyilikle kaleme alınmış birkaç cümle ve işte buradayım, boğazımda duran ilmeğin tehdidi altında. Sahneyi ve konuşmayı hatırlıyorsunuzdur herhalde? 'Kral ve maiyeti, eş derecede yozlaşmış...?' Bölüm I, Sahne I? Acıyın bana Sör ve beni asmayın. Kendi kudretli dehasıyla mahvolmuş bu muhteşem sanatçıyı."

"Şu yaşlı adam," dedi Bowgentle. "Neye benziyordu? Tam olarak nerede yaşıyordu?"

"Yaşlı adam..." Tozer, boğazına biraz daha şarap akıttı. "Yaşlı adam, bana, bir şekilde, Çelik Komedyası'ndaki İoni'yi anımsatmıştı. Bölüm II, Sahne VI..."

Hawkmooon sabırsızca, "Neye benziyordu?" diye sordu.

"Makinelerce yutulmuş bir adamdı. Tüm saatleri sinsice birbirine geçmiş devrelerle çalışıyor, o da, makinelerinin hizmetinde olduğunu fark etmeden yaşlanıyordu. Yalnızca bilimsel çalışmaları için yaşıyordu anlayacağınız. Yüzükler yapıyordu..." Tozer elini ağzına götürdü.

D'Averc, hızla, "Yüzükler mi? Nasıl yüzükler?" dedi.

Tozer, bir asalet komedyası canlandırıyormuşçasına ayağa kalkarak, "Sanırım beni başışlamanız gerekecek," dedi. "keza şarap, boş mideme fazla geldi. İzin verirsiniz, lütfen..."

Tozer'in yüzünün yeşilimsi bir renk aldığı doğrudur.

Bowgentle, bıkkın bir şekilde, "Pekala," dedi. "Size yolu göstereyim."

Kapının yanından gelen yeni bir ses, "Gitmeden önce, ona, sol elinin orta parmağında taşıdığı yüzüğü sorun," dedi. Ses, biraz boğuk, biraz da alaycıydı. Hawkmooon birden yüzüğü fark etti ve döndü.

Tozer derin bir soluk aldı ve eliyle yüzüğü kapattı.

"Bunu da nereden biliyorsunuz?" dedi. "Kimsiniz siz?"

Figür, Hawkmooon'u işaret ederek, "Dük Dorian bana Siyah ve Altın Renkli Savaşçı der," dedi.

Hepsinden uzun olan, siyah ve altın renkli zırh ve miğferle kaplı gizemli savaşçı kolunu kaldırdı ve metalle kaplı parmağını Tozer'e doğru uzattı. "Yüzüğü ona ver."

"Yüzük, yalnızca camdan yapılmış değersiz bir şey..."

D'Averc, "Yüzüklerden bahsetmişti. Öyleyse, onu buraya getiren şey, aslında bu yüzük mü?" dedi

Tozer hâlâ tereddüt içindeydi; yüzü, içki ve endişeyle aptallaşmıştı. "Camdan olduğunu söyledim ya, değersiz bir şey..."

Savaşçının korkunç sesi, "Rünlü Asa adına, size emrediyorum!" diye gürledi.

Elvera Tozer, biraz sinirli bir hareketle yüzüğü çıkartıp, yerdeki yassı taşlara doğru fırlattı. D'averc, eğilerek, yüzüğü yakaladı ve incelemeye başladı. "Bu bir kristal," dedi, "cam değil. Tanıdık bir kristal türü hem de..."

"Sizi buraya getiren aletle aynı maddeden yapılmış," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. Eldivenli elini gösterdi; orta parmağında, aynı yüzükten vardı. "Ve yüzük de aletle aynı özelliklere sahip -insanı bir boyuttan diğerine taşıyabilir."

"Düşündüğüm gibi," dedi Hawkmoon. "sizi buraya getiren zihin gücünüz değil, yalnızca bir kristal parçasıydı. Artık sizi asacağım kesin! O yüzüğü nereden aldınız?"

Tozer. "Bir adamdan - Llandarlı Mygan'dan. Yemin ederim, bu doğru. Onda başka yüzükler de var -daha da yapabilir!" diye haykırdı. "Yalvarırım beni asmayın. Adamı tam olarak nerede bulabileceğinizi söyleyeceğim."

Bowgentle, düşünceli bir şekilde, "Bunu öğrenmeliyiz," dedi. "Zira, ona, Granbretan lordlarından önce ulaşmamız gerek. Güvenliğimiz için onu ve sırlarını ele geçirmeliyiz."

D'Averc, şaşkınlık içinde, "Ne? Granbretan'a dönmemiz mi gerekiyor?" dedi.

"Buna mecburuz," dedi Hawkmoon.

D Ö R T

F A L A N A M İ K O S E V A A R

Konserde, Kanberry Kontesi Flana Mikosevaar, altındān yapılmış maskesini takmış, dalgın dalgın çevresine bakıyordu; diğer dinleyiciler, ona, harika renklerden örülü bir yığın gibi gözükyorlardı. Balo salonunun ortasındaki orkestra, iki yüzyıl önce ölmüş olan, Granbretan'ın son büyük müzisyeni Londen Johne'un son eserlerinden biri olan vahşi ve karmaşık bir melodi çalıyordu.

Kontes şatafatlı bir balıkçıl maskesi takıyordu; gözleri, binlerce, nadir bulunan mücevher parçasıyla süslenmişti. Brokardan yapılmış kalın ve ışıltılı elbisesi, ışıkla birlikte rengarenk oluyordu. O, ilk Kamarg savaşında, Dorian Hawkmoon'un kılıcının altında can veren Asrovak Mikosevaar'ın dul karısıydı. Kanberryli Flana, kıta Avrupa'sında savaşmak üzere, sloganı 'Yaşama Ölüm'olan Akbaba Lejyonunun kuran bu Muskovialı hainin ardından yas tutmamıştı; adamın katiline de kin beslemiyordu. Adam onun on ikinci kocasıydı ve bu kan aşığının vahşi deliliği, Kamarg'da savaşmak üzere yola çıkıncaya dek, kadını yeterince memnun etmişti. O zamandan beriye, Flana'nın birçok aşığı olmuştu; Asvorak Mikosevaar'ın anısıysa, diğer tüm adamlarınki gibi bulanıktı; zira, Flana, öylesine kendiyile meşgul bir mahluktuk ki, onun için bir adamın diğerinden farkı yoktu.

Aslında, hoşuna gitmemeye başladıkları anda yok olan kocalara ve aşıklara sahip olmak, kadının adeti idi. Zihinsel bir düşünceden ziyade, bir güdü, onu, daha güçlü olanları öldürmekten men ediyordu. Bu, kadının, sevmekten aciz olduğu anlamına gelmiyordu; aksine, tutkuyla sevebiliyor ve kendisini tümüyle sevgi nesnesine adayabiliyor, ancak bu duyguyu uzun bir süre muhafaza edemiyordu. Sadakat de nefret gibi ona yabancı olan bir duyguydu. Çoğunlukla, nötr bir hayvan gibiydi; kimilerine bir kediyi kimilerineyse bir örümceği anımsatıyordu; aslında, güzelliği ve zarafetiyle, bunlardan ilkinin daha fazla andırıyordu. Ona kin besleyen, çalınmış bir koca ya da zehirlenmiş bir kardeş yüzünden intikam almayı planlayan birçok insan vardı ve eğer Flana, Kanberry Kontesi'nin ve daima sarayının büyük taht odasındaki, rahme benzeyen taht küresinde oturan ölümsüz Kral Huon'un kuzini olmasaydı, bu planlarını rahatlıkla başarırlar-

başarırlardı

dı. Flana, kralın hayattaki tek akrabası olduğundan başkalarının da ilgisini çekiyordu; konseydeki bazı güçler, Huon yok edildiği takdirde, Flana'nın İmparator-Kraliçe olup, işlerine yarayabileceğini düşünüyorlardı.

Kendisiyle ilgili bu senaryolar, tüm bunlardan habersiz olan Kanberylili Flana'ya anlatılsaydı, kadın, hiç de rahatsız olmazdı; zira, kendi türünden olan diğerlerinin sorunlarına dair en ufak bir merak duymuyor, yalnızca kendi anlaşılmaz arzularını tatmin etmeye ve ruhunda dolaşıp da bir türlü tanımlayamadığı tuhaf melankoliyi hafifletmeye çalışıyordu. Pek çok kişi onu merak ediyor ve yalnızca, yüzünden ne öğrenebileceklerini görmek amacıyla maskesini çıkarttırabilmek için sevgisini kazanmaya çalışıyorlardı. Oysa büyük gözleri ve her zaman hafifçe allık sürülmüş yanaklarıyla, beyaz tenli güzel yüzü, takındığı sabit ve gizemli bakışla, herhangi bir maskenin saklayabileceğinden çok daha fazlasını gizliyordu.

Müzik kesildi; izleyiciler hareketlendiler, kumaşların hareketiyle renkler canlandı ve maskeli başlar dönmeye, sallanmaya, mimikler yapmaya başladılar. Hanımefendilerin narin maskeleri, savaş alanından yeni dönmüş büyük Granbretan ordularının kumandanlarının savaşçı miğferlerinin çevresinde toplandılar. Kontes ayağa kalktı; fakat onlara doğru yürümedi. Miğferlerin bazılarını, bilhassa, beş yıl önce evlendiği ve kendisini boşamış olan (bu, Flana'nın pek sözünü etmediği bir hareketti.) Kurt Birliğinden Meliadus'unkini, anımsadı. Shenegar Trott da oradaydı; insan yüzünün bir parodisi olan gümüş maskesiyle, yastık yığınlarının üstüne uzanmıştı; çıplak anakara köleleri ona hizmet ediyorlardı. Ve sonra, henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen, on büyük şehri ele geçirmiş olan Lakasdeh Dükü Para Flenn'i gördü; adamın miğferi, sırtan bir ejderha başı şeklindeydi. Flana, diğerlerini de tanıyor olduğunu düşündü ve sonra, tümünün, zaferlerini kutlamak, fethettikleri bölgeleri aralarında paylaşmak ve imparatorun tebriklerini kabul etmek üzere dönen kudretli savaş lordları olduğunu anladı. Hepsi, sürekli gülüyor ve hanımlar onları pohpohlarken gururla dinliyorlardı; yalnızca eski kocası Meliadus, onlardan uzak durmaya çalışıyor gibi gözüküyor ve Zaman Sarayı'nın efendisi, Yılan Birliği'nin başı ve İmparator Kralın baş bilim adamı olan yılan maskeli kayınbiraderi Vitallli Kalan Baronu Taragorm'la sohbet ediyordu. Meliadus'un, normalde, Taragorm'dan hiç hazzetmediğini anımsayan Flana, maskesinin ardından kaşlarını çattı...

Meliadus, zorlama bir samimiyetle "Nasılsınız, birader Taragorm?" diye sordu.

Kız kardeşiyle evlenmiş olan adam, kısaca yanıtladı: "İyi." Meliadus'un, kardeşinin sevgisini kazanan Taragorm'u içten içe kıskandığı bilindiğinden, Taragorm, adamın neden kendisine bu şekilde yaklaştığını merak ediyordu. Kocaman maske, hor görürcesine, hafifçe kalktı. Maske, sedef kakmalı rakamlar ve avuç dolusu gümüşle süslü ve üzerinde, sarkacı, Taragorm'un geniş göğsüne dek uzanan, yaldızlı ve emayelenmiş pirinçten yapılmış korkunç bir saat şeklindeydi. Maske açık mavi, cam gibi şeffaf bir maddeden yapılmıştı, içindeki ileri, geri doğru sallanan sarkaç görülebiliyordu. Saat, Taragorm'un bütün hareketlerine uyum sağlayabilmesi için karmaşık bir mekanizma vasıtasıyla dengelenmişti. Her saat başı, yarın saatlerde, çeyrek saatlerde, gün ortasında ve gece yarısında, Sheneven'in 'Zamansal Antipatiler'inin ilk sekiz bölümü çalıyordu.

Meliadus, Taragorm'un gözüne girmeye çalışan tavrıyla, "Ve," diye devam etti, "Sarayınızdaki saatler nası". Tüm tik taklar işliyor mu?"

Taragorm'un, kayın biraderinin şaka yapmaya çalıştığını anlaması bir an sürdü. Yanıt vermedi.

Meliadus boğazını temizledi.

Yılan maskeli Kalan'a, "Zamanda yolculuk edebilecek bir makineyle deneyler yaptığınızı duydum, Lord Taragorm. Ben de, bir makineyle deney yapıyordum..." dedi.

"Deneylerinizi sormak istiyorum kardeşim," dedi, "ne kadar ilerlediler?"

"Biraz, kardeşim."

"Zamanda yolculuk yaptınız mı?"

"Kişisel olarak değil."

Baron Kalan, hırsla devam etti : "Makinem, gemileri inanılmaz bir hızla uzaklara gönderebiliyor. Böylece, dünyanın her yerini fethedebiliriz, ne kadar uzakta olursa olsun..."

Meliadus, Taragorm'a yaklaşıarak, "O noktaya ne zaman ulaşılacak?" diye sordu, "ne zaman bir adam geçmişe ya da geleceğe doğru yolculuk edebilecek?"

Baron Kalan omuzlarını silkti ve döndü. "Laboratuarlarıma dönmeliyim," dedi. "İmparator Kral, beni, çalışmamı bir an önce bitirmekle görevlendirdi. İyi günler, lordlarım."

Meliadus, dalgın bir şekilde, "İyi günler," dedi. "Fakat kardeşim, bana çalışmalarınızdan daha fazla bahsetmeli -hatta ne kadar ilerlediğinizi göstermelisiniz."

Taragorm, alaylı bir ifadeyle "Tabi," dedi. "Ancak çalışmam gizlidir, kardeşim. Kral Huon'un izni olmadan sizi Zaman Sarayı'na götüremem. Önce izin almalısınız."

"Benim böyle bir izne ihtiyacım olmadığı kesin."

"Kimse, İmparator Kral tarafından kutsanmadan harekete geçecek kadar büyük değildir."

Meliadus, umutsuz ve neredeyse yalvarırcasına bir tonla, "Fakat bu konu, fevkalade önemli, kardeşim," dedi. "Düşmanlarımız bizden kaçtılar ve muhtemelen başka bir devre gittiler. Granbretan'ın güvenliği için bir tehdit oluşturuyorlar!"

"Kamarg savaşında yenmeyi başaramadığınız bir avuç çapulcudan mı bahsediyorsunuz?"

"Onları neredeyse ele geçiriyorduk; fakat bilim ya da büyücülük, onları intikamımızdan korudu. Kimse, bunun için beni suçlayamaz..."

"Kendinizin dışında tabi. Kendinizi suçlamıyor musunuz?"

"Nereden bakarsanız bakın, benim hiçbir suçum yok. Yalnızca bu davayı kapatmak, İmparatorluğu düşmanlardan temizlemek istiyorum. Bunun neresi hatalı?"

"Savaşınızın daha özel bir nedeni olduğundan, Kamarglılarla olan kişisel kan davanızı sürdürmek için ahmakça yeminler ettiğinizden bahsedildiğini duydum."

Meliadus, sıkıntısını zorlukla zaptederek, "Bu bir görüş, kardeşim," dedi. "Tek kaygım, imparatorluğun refahıdır."

"O halde, İmparator Huon'a bu kaygınızdan bahsedin; belki sarayımı ziyaret etmeniz için izin verebilir." Taragorm arkasını döndü. Bu sırada, saat maskesi, gümbürdemeye başladı. Konuşmayı sürdürmek, o an için imkansızdı. Meliadus, önce onu izlemek üzere bir hareket yaptı; sonra fikrini değiştirip, koridora doğru yürüdü.

Ölümçül ilgisini çekmek üzere çevresini sarmış lordların arasında duran Kontes Flana Mikosevaar, Baron Meliadus'un gidişini izledi.

Yürüyüşündeki sabırsız tavırdan, adamın, öfkeli olduğunu tahmin etti. Sonra, ilgisini, çevresindekilerin iltifatlarına yöneltip, kendisine aşına olan sözleri değil de, eski ve gözde enstrümanları andıran sesleri dinlemeye başlayınca, Baron'u unuttu.

Taragorm, şimdi, Shenegar Trott'la sohbet ediyordu.

Trott, Zaman Sarayı'nın efendisine, "Sabah, İmparator Kralın huzuruna çıkmam gerekiyor," dedi. "Bana bir görev vereceğini sanıyorum, şimdilik yalnızca kendisinin bildiği bir sır olsa gerek. İşe koyulmalıyız, Lord Taragorm, ne dersiniz?"

"Gerçekten de öyle, Kont Shenegar, can sıkıntısı bizi tamamen içine çekmeden işe koyulmalıyız."

A

L

T

I

H U Z U R A

K A B U L.

Ertesi sabah Meliadus, sabırsızlıkla, İmparator Kralın taht odasının kapısında bekliyordu. Önceki akşam, kralın huzuruna çıkmak istediğini belirtmiş ve kendisine, saat on birde kabul edileceği söylenmişti. Şimdi saat on ikiydi; oysa kapılar, hâlâ açılmamıştı. Görkemli çatının karanlığına dek uzayan kapılar, eski dönemlere ait görüntülerden oluşan bir mozaik meydana getiren mücevherlerle süslenmişti. Önlerinde, alev mızraklarının açılı dikkatle ayarlanmış peygamber devesi maskeli elli muhafız hareketsiz duruyordu. Meliadus, adamların karşısında, bir aşağı bir yukarı doğru yürüyordu; ardında, İmparator Kralın sanırsal sarayının parıltılı koridorları uzanıyordu.

Meliadus, İmparator Kralın kendisini hemen kabul etmemiş olmasına içlerlemişti; bu hissi bastırmaya çalışıyordu. Avrupa'nın en yüksek rütbeli savaş lordlarından biri değil miydi? Granbretan orduları, onun komutasında, koca bir kıtayı zaptetmemişler miydi? Aynı orduları Ortadoğu'ya götüren ve Kara İmparatorluk topraklarına yenilerini ekleyen de o değil miydi? İmparator Kral, onu neden bu şekilde aşağılamaya çalışıyordu ki? Granbretan'ın ilk savaşçılarından biri olan Meliadus'a öncelik tanınmalıydı. Kendisine karşı düzenlenmiş bir komplodan şüphelendi. Taragorm ve diğerlerinin söylediklerine bakılırsa, kontrolünü yitirdiği düşünülüyordu. Hawkmoon, Kont Brass ve Huillam D'Averc'in teşkil ettiği tehdidi görmiyorlarsa, ahmak olmaları gerekirdi. Oysa, Kamarglılar, döndükleri takdirde, diğerlerini de isyana teşvik edecekler, bu da, fetihlerin hızını kesecekti. Kral Huon, Meliadus aleyhinde konuşanları dinlemiş olamazdı, öyle değil mi? İmparator Kral, bilge ve objektifti.

Meliadus, dehşet içinde, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonunda, mücevherli kapılar, tek bir adamı içeri alacak kadar açıldılar ve bu aralıktan, görkemli bir figür çıktı.

"Shenegar Trott!" diye haykırdı Meliadus. "Beni bunca bekleten siz misiniz?"

Trott'un gümüş maskesi, koridorun ışığında parladı. "Özürlerimi kabul edin, Baron Meliadus. Bağışlayın. Tartışacak pek çok detay vardı; ama ar-

artık

tık işim bitti. Özel bir görev, sevgili baron -özel bir görevim var! Öyle bir görev ki, ha ha ha!"

Ve Meliadus, bu görevle ilgili daha fazla bilgi vermesi için onu zorlamadan, ortadan kayboldu.

Şimdi, taht odasından genç ve canlı bir ses, İmparator Kralın sesi geliyordu.

"Artık bana katılabilirsiniz, Baron Meliadus."

Peygamber devesi savaşçılar, açılarak, Baronun kendilerini geçip taht odasına girmesine izin verdiler.

Kendini küçük düşürülmüş hisseden Baron Meliadus, Granbretan'ın beş yüz soylu ailesinin parlak flamlarının asılı olduğu, her iki yanında bin tane peygamberdevesi muhafızın heykel gibi durduğu kocaman salonu adımlamaya başladı.

Şatafatlı balkonlar, salonun içbükey tavanına dek uzuyorlardı. Peygamberdevesi Birliği askerlerinin zırhları siyah, yeşil ve altın renginde parlıyordu ve Baron Meliadus, ayaklarının ucunda yükseldiğinde, İmparator-Kralın, ardındaki yeşil ve mor duvarların önünde beyaz bir leke gibi duran taht küresini gördü.

Meliadus'un, yavaş yavaş yürüyerek küreye ulaşması yirmi dakika sürdü. Küre, yavaş yavaş dönen ve zaman zaman, kan kırmızısı ve mavi damarlarla yüzeyinde yanardöner çizgiler oluşan süt beyazı bir sıvıyla doluydu. Bu sıvının tam ortasında, yaşlı ve kırışıklar içinde olmasına rağmen cenine benzeyen, tek canlı parçası kara, sert ve kötülük dolu gözle-riyle ölümsüz bir yaratık olan, Kral Huon kıvrılmıştı.

Kral Huon'un konuşabilmesi için çok güzel bir delikanlının boğazından dökülen berrak ses, "Baron Meliadus," dedi.

"Majesteleri," diye mırıldandı Meliadus. "Beni huzurunuza kabul etme inceliğini gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

"Peki, huzuruma çıkma arzunuzun nedeni nedir, Baron?" Sesi alaylı ve biraz sabırsızdı. "Bizim adımıza Avrupa'da gösterdiğiniz çabalara dair övgülerimizi yeniden duymak mı istiyorsunuz?"

"Başarı yeterli, yüce efendim. Sizi, Avrupa'da hâlâ varolan tehlike konusunda uyarmak istiyorum..."

"Ne? Kıta'yı bütünüyle topraklarımıza katmadınız mı?"

"Böyle yaptığımı biliyorsunuz, yüce İmparator, bir kıyıdan diğerine, Muskovia sınırlarına ve hatta daha ötesine dek. Kölemiz olmayan pek az kişi kaldı. Ama, bizden kaçanlardan bahsediyorum..."

"Hawkmooon ve arkadaşları mı?"

"Onlar kudretli, İmparator-Kral."

"Onları kaçırdınız. Bizim için bir tehlike arz etmiyorlar."

"Yaşadıkları sürece, bizim için bir tehlike olmaya devam ediyorlar, yüce efendim; keza onların kaçıışı diğerlerine umut verebilir; düzene karşı çıkabilecek isyanlarla başımızın ağrımaması için, fethettiğimiz her yerde bu umudu yok etmeliyiz."

"İsyanlarla daha önce baş etmişsiniz. Onlara alışkınsınız. Korkarım, Baron, kendi çıkarlarınız uğruna imparatorunuzun çıkarlarını bir kenara bırakıyorsunuz..."

"Çıkarlarım çıkarlarınızdır, yüce İmparator-Kral, çıkarlarınız, kişisel çıkarlarımdır -birbirinden ayrılamazlar. En sadık hizmetkarınız değil miyim?"

"Belki de böyle olduğunuza inanıyorsunuzdur, Baron Meliadus..."

"Ne kastediyorsunuz, yüce efendim?"

"Alman Hawkmoon ve onun arkadaşları olan bir avuç hainle ilgili saplantınızın, çıkarlarımızla katıyen bir alakası olamaz. Onlar dönmeyecekler ve dönmeye cüret edecek olurlarsa dahi, onlarla her halükârda başa çıkabiliriz. Korkarım, sizi harekete geçiren, yalnızca intikam duygusu ve intikama susamışlığınızı, öç almak istediğinizi bu adamların tüm Kara İmparatorluk için bir tehlike oluşturduğu düşüncesiyle haklı göstermeye çalışıyorsunuz."

"Hayır! Hayır, efendim! Yemin ederim ki öyle değil!"

"Bırakın da nerederse orada kalsınlar, Meliadus. Yeniden ortaya çıkarlarsa o zaman düşünürüz ne yapacağımızı."

"Yüce Kral, İmparatorluk için bir tehlike arz ediyorlar. Onları destekleyen başka güçler de var - aksi takdirde, ordumuz tam onları yok etmek üzereyken kaçmalarını sağlayan o makineyi nasıl elde etmiş olabilirler? Şu an, kesin bir kanıt sunamıyorum -ama eğer, Taragorm'la çalışmama, Hawkmoon ve arkadaşlarının nerede olduğunu bulabilmek için onun bilgisinden yararlanmama izin verirsiniz -bir kanıt bulacağım ve bana inancaksınız!"

"Kuşkuluyuz, Meliadus!" Melodik sesi, şimdi, katı bir tondaydı. "Ama, konseydeki diğer görevlerinizi aksatmadığınız takdirde, izin verebiliriz; Taragorm'un sarayını ziyaret edebilir ve düşmanlarınızın yerini bulma girişimleriniz için yardımını isteyebilirsiniz..."

"Düşmanlarımız, efendim..."

"Göreceğiz, Baron, göreceğiz."

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim, Yüce majesteleri. Ben -"

"Görüşmemiz henüz sona ermedi, Baron Meliadus; az önce sözünü ettiğim görevlerden henüz bahsetmedim."

"Bana vereceğiniz görevleri yerine getirmekten onur duyacağım, ulu efendim."

"Kamarg'ın güvenliğimizi tehlikeye attığından söz ettiniz. Aslında, tehlikenin başka yönlerden geleceğini düşünüyoruz. Kesin konuşmak gerekirse, Doğunun, karşımıza Kara İmparatorluk kadar güçlü olabilecek yeni bir düşman çıkartabileceğinden endişeliyiz. Bunun, Hawkmoon ve onun olası müttefikleriyle ilgili şüphelerinizle bir alakası olabilir, keza, bugün sarayımızda ağırladıklarımızın o müttefiklerin temsilcileri olmaları mümkün."

"Yüce İmparator-Kral, eğer öyleyse..."

"Bırakın da devam edelim, Baron Meliadus!"

"Bağışlayın, ulu efendim."

"Dün gece, Londra kapılarında, Asiacomunista İmparatorluk'unun elçileri olduğunu iddia eden iki adam belirdi. Buraya gelişleri oldukça gizemliydi; bu, bize, bilmediğimiz ulaşım yöntemlerini kullandıklarını düşündürdü; keza başkentlerinden ayrılalı iki saat olmadığını söylediler. Bize göre, aynı bizim, ilgilendiğimiz bölgeleri ziyaret edişimiz gibi, onlar da buraya, gücümüz hakkında bilgi sahibi olmak için geldiler. Bu sırada biz de onların gücünü ölçmeliyiz; zira henüz görünürde öyle bir şey olmamasına rağmen, zamanı geldiğinde onlarla savaşıabiliriz. Şüphesiz, Yakın ve Ortadoğu'daki fetihlerimizden haberdarlar ve endişeleniyorlar. Haklarında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeli, onları, kendileri için bir tehdit oluşturmadığımızı inandırmaya ve bölgelerine elçilerimizi göndermeye ikna etmeye çalışmalıyız. Bunu başarabilirsek, sizin, elçilerden biri olmanızı istiyoruz, Meliadus; çünkü, diplomasi konusunda, diğer hizmetkarlarımızdan çok daha deneyimsisiniz."

"Bu, rahatsız edici bir haber, yüce İmparator."

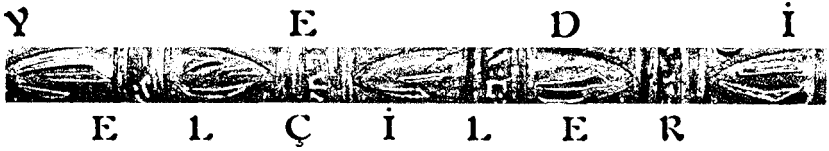
"Evet, fakat her halükârda olaylardan faydalanmalıyız. Onların rehberi siz olacaksınız; nazik davranıp, güçlerinin sınırlarını, bölgelerinin büyüklüğünü, krallıklarının komutasındaki savaşçıların sayısını, silahlarının güçlerini ve ulaşım kapasitelerini öğrenene dek onları konuşturacaksınız. Gördüğünüz gibi, Baron Meliadus, bu ziyaret, bizim için, Kont Brass'ın kaybolan kalesinden çok daha büyük bir tehlike arz ediyor."

"Belki de, ulu efendim..."

"Hayır -Kesinlikle, Baron Meliadus!" Kıvrak dili, kırıksık ağzından fırladı. "Bu, sizin en önemli göreviniz. Boş zamanınız kalırsa, ancak onu, Dorian Hawkmoon ve diğerleriyle olan kan davanıza adayabilirsiniz."

"Fakat, kudretli İmparator..."

"Komutlarımızı iyi dinleyin, Meliadus. Bizi hayal kırıklığına uğratmayın" Sözler, tehditkar bir tonda söylenmişti. Dil, başın yanında yüzen küçük mücevhere dokundu ve küre, katı ve siyah bir görüntü alana dek kaydıldı.

Baron Meliadus, İmparator Kralın güvenini kaybettiği ve Kral Huon'un, kendisinin Brass Kalesi sakinleriyle ilgili planlarını kestirip atacak yollar bulduğu hissinden hâlâ kurtulamamıştı. Doğrusu, Kral, Meliadus'un Asiaco-munistalı tuhaf elçilerle ilgilenmesi gerektiğini söyleyerek, ortaya i-nandırıcı bir vaka çıkarmış, hatta, yalnızca Meliadus'un bu sorunla baş e-debileceğini ve ileride, yalnızca Avrupa'nın ilk savaşçısı olmakla kalma-yıp, Asiaco-munista'nın da baş savaş lordu olma fırsatına kavuşacağını da ima ederek, Barona iltifat etmişti. Fakat Meliadus'un Asiaco-munis-ta'ya duyduğu ilgi, Brass Kalesi'ne duyduğundan fazla değildi; çünkü Me-liadus, Brass Kalesi'nin, Kara İmparatorluk adına önemli bir tehdit unsuru olduğuna inanmak için yeterince kanıt olduğunu hissediyordu; oysa Kralı-nın, Asiaco-munista'nın kendilerini tehdit ettiğine dair bir kanıtı yoktu.

En güzel maskesi ve en görkemli kıyafetlerine bürünmüş olan Melia-dus, sarayın parıldayan koridorlarından, önceki gece kayınbiraderi Tara-gorm'u bulduğu salona doğru yürüdü. Salon şimdi, başka bir davet için, Doğudan gelen ziyaretçileri karşılama töreni için kullanılıyordu.

Kral Huon'un vekili olduğuna göre, Meliadus kendisini tamamıyla o-nurlandırılmış sayıyor olmalıydı; çünkü, bu, onu, Kral Huon dışında her-kesten üstün kılacak bir saygınlık veriyor, oysa bunu bilmek bile, Melia-dus'un intikamla dolup taşan zihnini rahatlatmıyordu.

Duvarların etrafındaki balkonlardan gelen yelpaze sesleriyle dolu sa-lona girdi. Granbretan'ın tüm soyluları burada toplanmış, şahane kıyafet-leriyle göz kamaştırıyorlardı. Asiaco-munista'dan gelen elçiler, henüz takdim edilmemişlerdi.

Meliadus, üzerine altından üç taht yerleştirilmiş kürsüye doğru yürü-dü; merdivenleri tırmandı ve ortadaki tahta oturdu. Soylular onu selamla-dılar; salon, bekleyişe özgü bir sessizlik içindeydi. Meliadus da, henüz, elçilerle tanışmamıştı. Onlara, şimdiye dek, Peygamberdevesi Birliği'nden Yüzbaşı Viel Phong eşlik etmişti.

Meliadus, salonu inceleyerek, Taragorm'un, Kauberry Kontesi Flana'-nın, Adam Promp ile Mygel Holst'un ve Jerek Nankenscen ile Brenal Far-

Farne'nin

nu'nun da orada olduğunu fark etti. Bir an için şaşırmıştı; neyin yanlış olduğunu bulmaya çalışıyordu. Sonra, savaşçı soylulardan yalnızca Shene-gar Trott'un orada olmadığını fark etti. Şişman Kontun özel bir görevden bahsettiğini anımsadı. Şimdiden, görevini yerine getirmek üzere gitmiş miydi? Meliadus neden, Trott'un yolculuğundan haberdar edilmemişti? Kendisinden bir şeyler mi gizliyorlardı? İmparator-Kralının güvenini gerçekten kaybetmiş miydi? Zihni karmakarışık olan Meliadus, yelpazelerin sesi yeniden duyulmaya başladığında, döndü ve salonun kapıları, inanılmaz kıyafetler içindeki iki adamı içeri almak üzere açıldı.

Meliadus, onları selamlamak için hemen ayağa kalktı; adamların vahşi ve acayip görüntüleri karşısında şaşkına dönmüştü; adamlar, yedi fiten uzunlardı ve otomatlarmışçasına kaskatı yürüyorlardı. Gerçekten de insan mı bunlar? diye düşündü. Öyle olabileceklerini aklı almıyordu. Trajik Bin yılın korkunç yaratıkları mıydılar? Yoksa Asiacommunista'nın halkı insan değil miydi?

Granbretanlılar gibi onlar da maske takıyorlardı (Meliadus, adamların omuzlarının üstündeki yapının maskelerinin bir parçası olduğunu varsayıyordu); bu nedenle, maskelerin ardında insan yüzü olup olmadığını söylemek imkansızdı. Uzun ve kabaca dikdörtgen biçimliydiler; parlak renklere boyanmış, maviler, yeşiller, sarılar ve kırmızılara bulanmış, dönen şekillerinin üzerine parlayan gözleri ve dişlerle dolu ağızlarıyla canavar yüzleri çizilmiş deriler takıyorlardı. Kocaman kürk pelerinleri yerlere kadar sarkıyordu; kıyafetleri de deridendi ve üzerlerinde, son derece beceriksizce çizilmiş ve Meliadus'a, bir zamanlar, bir tıp metninde görmüş olduğu renkli eskizleri anımsatan insan uzuv ve organları vardı.

Haberci, onları takdim etti:

"Lord Kominsar Kaow Shâlâng Gatt, Asiacommunista Kralı Jong Mang Shen'in kalıtsal temsilcisi ve Güneş Ordularının Elect Prensi."

Birinci elçi ileri doğru çıktı; en azından dört fit genişliğindeki omuzlarını açığa çıkarmak üzere pelerini savurdu; ceketinin kocaman kolları rengarenk ipektendi. Sağ elinde, gösterdiği özene bakılırsa, Rünlü Asanın ta kendisi olabilecek, mücevherle süslü altın bir asa tutuyordu.

"Lord Kominsar Orkai Heong Phoon, Asiacommunista Kralı Jong Mang Shen'in kalıtsal temsilcisi ve Güneş Ordularının Elect Prensi."

Benzer giyinmiş, fakat asası olmayan ikinci adam (eğer adamsa) öne çıktı.

"İmparator-Başkan Jong Mang Shen'in soylu elçilerini selamlıyorum. Tüm Granbretan'ın, isteklerini yerine getirmek üzere emirlerinde olduğuna bilmelerini isterim."

Asalı adam kürsünün önünde durdu ve Granbretan'ın, yani tüm Avrupa ve Yakın Doğunun dili kendisine yabancıymışçasına, tuhaf ve iniş çıkışlı bir aksanla konuşmaya başladı.

"Karşılamanıza en derin teşekkürlerimizi sunuyor ve bize hitap eden bu kudretli adamın kim olduğunu öğrenmeyi diliyoruz."

"Ben, Kurt Birliğinin Başı, Avrupa'nın baş savaş lordu olan Kroidenli Baron Meliadus, Granbretan'ın, Avrupa'nın ve tüm Orta Deniz krallıklarının hükümdarı, Peygamberdevesi Birliği'nin başı, yazgıların hakimi, tarihleri değiştiren, korku saçan ve kudretli Prens ölümsüz İmparator-Kral on sekizinci Huon'un vekiliyim. Onun namına ve onun arzu ettiği şekilde sizleri selamlıyorum. Kralımızın, binlerce muhafız tarafından gece gündüz korunan gizemli Taht Küresinden ayrılamadığını biliyor olmalısınız." Meliadus, İmparator Kralın ne kadar iyi korunduğunu vurgulamanın isabetli olacağını düşünmüştü; böylece ziyaretçiler etkilenecek ve Kral Huon'un hayatını tehlikeye atabilecek bir girişimde bulunmanın olanaksız olduğunu anlayabileceklerdi. Meliadus, iki yanındaki tahtları göstererek, "Rica ediyorum oturun ve eğlencenin tadını çıkarın," dedi.

Tuhaf yaratıklar merdivenleri tırmandılar ve biraz zorlanarak, altın sandalyelere yerleştiler. Bir ziyafet hazırlanmamıştı; çünkü Granbretanlılar, kendilerini maskelerini çıkarmaya ve çıplak yüzlerini gösterme dehşetine zorlayan yemek yeme eylemini, genellikle kişisel bir iş olarak addediyorlardı. Maske ve kıyafetlerini, yılda yalnızca üç kez, Taht odasında, Kral Huon'un arzusu üzerine yapılan ve bir hafta süren orjilerde çıkarıyor ve o zamanlar dışında kullanılmayan birliklerinin dillerine özgü isimlerinin sarf edildiği tiksindirici ve kanlı törenlerde rol alıyorlardı.

Baron Meliadus, eğlenceleri başlatmak üzere el çırpı ve saray mensupları, bir perde gibi açılıp, salonun iki yanında yerlerini aldılar; sonra, yukarıdaki balkondan gelen vahşi müzik eşliğinde, akrobatlar ve hacıyatmazlar, soytarılar, pierrotlar ve columbineler ortaya çıktılar. İnsandan piramitler oluşturuluyor ve daha karmaşık şekillerde yeniden bir araya gelmek üzere bir anda bozuluyorlardı; palyaçolar hoplayıp zıplayarak tehlikeli oyunlar yaparken, akrobatlar ve hacıyatmazlar, inanılmaz bir hızla onların çevresinde dönüyor, balkonların arasına gerilmiş olan iplerin üzerinde yürüyor ve izleyicilerin başlarının çok yukarısında, trapez gösterileri yapıyorlardı.

Kanberyli Flana, akrobatları izlemiyordu ve palyaçoların hareketlerinde de komik bir taraf görememişti. Onun yerine, güzel balıkçıl maskesini yabancılara doğrultmuş, kendisine yabancı bir merakla onlara bakıyor ve insan olmadıklarından şüphelendiği bu adamların, eşsiz bir eğlence olanağı sunduklarına inandığından, onları daha iyi tanımak istediğini düşünüyordu.

İmparatorun kendisine karşı önyargılar beslediği ve soyluların kendisine karşı komplolar hazırladığı şüphelerinden kurtulamayan Meliadus, ziyaretçilere karşı nazik olma adına bir girişim yaptı. İsteddiği zaman, asaleti, zekası ve mertliğiyle (aynı Kont Brass'ı etkileyebildiği gibi) yabancılarını etkileyebiliyordu; fakat bu gece, bunun için çaba sarf etmesi gerekiyordu ve bu çaba, sesinin tonundan sezilebiliyordu.

"Eğlence hoşunuza gidiyor mu Asiacomunistalı lordlarım?" dediğinde, büyük başların hafifçe eğildiğini görüyor, "Palyaçolar eğlenceli değil mi?" diye sorduğunda, altın asayı taşıyan Kaow Shâlâng Gatt'ın elinin hareketiyle karşılaşıyordu. "Ne maharet! Bu büyücüler İtalya'daki topraklarımızdan getirttik; şu hacıyatmazlarsa, bir zamanlar, bir Krakhov dükkânine aittiler. Sizin sarayınızda da bu kadar yetenekli hokkabazlar vardır muhakkak..." dediğinde, Orkai Heong Phoon'un, koltuğunda rahatsızca kıpırdandığını gördü. Sonunda Meliadus'un sabırsızlığı artmış ve bu tuhaf yaratıkların kendisine bir şekilde tepeden baktıklarını ya da medeni girişimlerinden sıkıldıklarını düşünmeye başlamıştı ve bu önemsiz konuşmayı sürdürmekte gitgide zorlanıyor, ancak müzik çalmaya devam ettiğinden başka türlü bir konuşmaya girişemiyordu.

En sonunda ayağa kalktı ve ellerini çırttı. "Bu kadar yeter. Hokkabazları gönderebilirsiniz. Egzotik gösteriler başlasın artık." Seksi akrobatlar salona girip, Kara İmparatorluk'un soysuz arzularını dindirmek üzere gösterilerine başladıklarında, biraz rahatladı. Dansçıların bir kısmını tanıdı ve onları, konuklarına göstererek kıkırdadı. "İşte bu Magyariyalı bir prens, kızlar de Türk bir kralın kız kardeşleri. Şuradaki sarışını ve şu aygırı, bir Bulgar ahırında yakaladım. Üstelik pek çoğunu şahsen eğittim." Eğlence, Kroidenli Baron Meliadus'un sinirlerini gevşettiyse de, İmparator Başkan Jong Mang Shen'in elçileri etkilenmemiş gözüküyorlar ve hiç konuşmuyorlardı.

Sonunda gösteriler bitti ve dansçılar çekildiler. Hayli neşelenmiş olan Baron Meliadus, yaratıkların gerçekten de et ve kandan olup olmadıklarını merak ediyordu. Balonun başlaması için emir verdi.

"Şimdi baylar," dedi ayağa kalkarak, "dilerseniz biraz dolaşalım; böylece sizi onurlandırmak ve tarafınızdan onurlandırılmak üzere toplananlarla tanışabilirsiniz."

Salondaki en uzun adamın bile tepesinden bakan Asiacomunistalı elçiler, yavaşça Baron Meliadus'u izlediler.

"Dans eder misiniz?" diye sordu baron.

Kaow Shâlâng Gatt, ifadesiz bir sesle "Üzgünüm, biz dansetmeyiz," dedi. Nitekim görgü kurallarına göre dansı konukların başlatması gerektiğinden, dans edilemedi.

Meliadus, sinirini bastırmaya çalışarak titreyen bir sesle, "Asiacommunista'da danslar düzenlenmez mi?"

Orkai Heong Phoon, donuk bir sesle "Sizin hoşunuza gidecek türden danslar değil sanırım," diye yanıtladı. Baron Meliadus yine, Asiacomunista soylularının bu tür etkinlikleri hakir gördükleri çıkarımını yaptı. Bu gururlu yabancılar karşısında nazik kalabilmenin fazlasıyla zor olduğunu düşünüyordu. Meliadus, önemsiz yabancılar söz konusu olduğunda duygularını bastırmaya alışık değildi ve Uzak Doğuyu fethedecek ordulardan birinin başına geçirildiği takdirde, bu ikisiyle zevkle uğraşacağına dair yemin etti.

Baron Meliadus, konukları selamlayan Adam Promp'un önünde durdu. "Size, en kudretli savaş lordlarımızdan birini takdim edeyim, Tazı Birliği'nin başı, Munchein'in koruyucusu, on bin askerin komutanı, Parye Prensi Kont Adam Promp." Görkemli köpek maskesi, konukları yeniden selamladı.

"Kont Adaz, tüm Avrupa anakarasını iki senede fethetmemizi sağlayan güçlerin başındaydı," dedi Meliadus. "Tazıları yenilmezdirler."

"Baron iltifat ediyor," dedi Adaz Promp. "Asiacommunista'da daha kudretli birliklerinizin olduğuna eminim, lordlarım."

"Belki, bilmiyorum. Ordunuz, ejderha-tazılarımız kadar vahşi gözüküyor."

Sonunda imparatorunun kendisinden ne istediğini anımsayan Meliadus, "Ejderha-tazılar mı? Onlar da ne?" diye sordu.

"Granbretan'da onlardan hiç yok mu?"

"Belki de onları başka şekilde adlandırıyoruzdur. Tarif edebilir misiniz?"

Kaow Shâlâng Gatt, asasıyla bir hareket yaptı. "İki adam -bizim adamlarımızın tabi- boyunda ve çok kılılar. Fildişinden bıçaklar gibi parlayan

yetmiş dişleri ve kedi gibi pençeleri var. Onları, henüz savaşmak için eğitmediğimiz sürünenleri avlamada kullanıyoruz."

Böyle savaş yaratıklarıyla baş etmek için özel taktikler gerekeceğini düşünen Meliadus, "Anlıyorum," dedi. "Kaç tanesini savaş için eğittiniz?"

Konuğu, "Birçoğunu," dedi.

Diğer soylular ve eşleriyle tanışmak üzere ilerlediler; herkes, Meliadus'a, elçilerden daha fazla bilgi alma fırsatı sağlamak üzere, Adam Promp'un sormuş olduğu gibi sorular hazırlamıştı. Ancak elçiler, güçleri ve silahlarının kudretini göstermeye istekli görünüyor olsalar da, ayrıntılı bilgi vermekten sakınıyorlardı. Meliadus, gerekli bilgilerin tümünü öğrenmenin bir geceden uzun süreceğini ve zor olacağını fark etti.

Kalabalığın içinde ilerlerken, "Bilimsel çalışmalarınız da hayli ileri olmalı," dedi. "Belki bizimkilerden daha ileridirler?"

"Belki de," dedi Orkai Heong Phoon, "fakat sizin bilimsel çalışmalarınızla ilgili pek az şey biliyorum. Bu tür şeyleri karşılaştırmak ilginç olurdu."

"Gerçekten de ilginç olurdu," diye onayladı Meliadus. "Örneğin, uçan makinenzin, sizi, çok kısa bir zamanda, binlerce mil öteden getirdiğini duydum."

"O uçan bir makine değil," dedi Orkai Heong Phoon.

"Değil mi? Öyleyse nasıl...?"

"Ona Dünya Arabası diyoruz -toprağın içinden gidiyor..."

"Peki nasıl çalışıyor? Toprağı iten nedir?"

"Biz, bilim adamları değiliz," dedi Kaow Shâlâng Gatt. "Makinelerimizin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmıyor, bu tür işleri, daha aşağı sınıflara bırakıyoruz."

Baron Meliadus, yine önemsenmediğini hissetti ve Kontes Flana Mikosevaar'ın güzel balıkçıl maskesinin karşısına geldiklerinde durdu ve onu takdim etti. Kontes reverans yaptı.

Kontes, "Çok uzunsunuz," diye mırıldandı. "Evet, çok uzun."

Baron Meliadus, yeniden ilerlemek üzere hareketlendi; kontes, önceden tahmin ettiği gibi onu utandırmıştı. Onu, yalnızca, konuğun son sözünü izleyen sessizliği doldurmak için takdim etmişti. Fakat Flana uzandı ve Orkai Heong Phoon'un omzuna dokundu. "Ve omuzlarınız da çok geniş," dedi. Elçi, yanıt vermedi ve kıpırtısız durdu. Meliadus, kontesin adamı aşağılayıp aşağılamadığını merak etti. Eğer aşağılıyorsa olsaydı, buna memnun olacaktı. Flana, hafifçe başını sallayarak, "Sizi eğlendirebilmemin bir yolu var mı?" diye sordu.

Adam, "Teşekkürler; fakat şu an aklıma bir şey gelmiyor," dedi ve yürümeye devam etti.

Şaşkına dönmüş Flana, adamların ilerleyişini izledi. Daha önce hiç bu şekilde reddedilmemişti ve bu ilgisini çekmişti. Uygun bir zaman bulduğunda, diğer olanakları denemeye karar verdi. Bu suskun ve soğuk yaratıklar tuhaftılar. Metalden yapılmış gibiler, diye düşündü Flana. Herhangi bir şey, onlarda insani bir duygunun uyanmasını sağlayabilir miydi, merak etti.

Meliadus, onları, Jerek Nankenseen ve gençliğinde kocasıyla birlikte savaşa gitmiş olan eşi Düşes Falmoliva Nankenseen'e takdim ederken, adamların renkli deriden yapılmış görkemli maskeleri, kalabalığa tepeden bakıyordu.

Sonunda tur tamamlandığında, hayal kırıklığı iyice artmış olan Baron Meliadus, rakibi Shenegar Trott'un nereye kaybolduğunu ve kralın kendisine Trott'un yapacaklarıyla ilgili bilgi vermeye neden tenezzül etmediğini düşünerek altın tahtına döndü. Kendisine yöneltilmiş suçlamalardan bir an evvel kurtulup, Zaman Sarayı'nın efendisinin ne tür ilerlemeler kaydettiğini ve Brass Kalesi'nin zaman ya da uzayda nerede olduğunu bulma olasılığı olup olmadığını öğrenmek üzere Taragorm'un laboratuvarlarına gitmek istiyordu.

S E K İ Z

MELİADUS ZAMAN SARAYINDA

Baron Meliadus, keyifsiz ve uykusuz bir akşamın ardından, sabahın ilk ısıklarıyla, Zaman Sarayı'ndaki Taragorm'u ziyaret etmek üzere yola çıktı.

Londra'da pek az açık sokak vardı. Evler, saraylar, ambarlar ve kışlalar, şehrin zengin muhitlerinde emayelenmiş camlardan yapılmışçasına parlak renklere bezeli, yoksul mahallelerdeyse yağlı ve kara taşlardan yapılmış duvarlardan oluşan kapalı geçitlerle birbirlerine bağlanmışlardı.

Meliadus, çıplak bedenleri ala bulanmış bir düzine kadın kölenin (Baron, başka türlü kölelerin kendisine hizmet etmesine izin vermezdi) çektiği perdeli tahtirevanının içinde, geçitlerde ilerliyordu. Asiacommunistalı kaba soylular uyanmadan Taragorm'u ziyaret etme niyetindeydi. Onlar, Hawkmoon'a ve diğerlerine yardım eden bir ulusun temsilcileri olabilirdi; fakat Meliadus'un hiçbir kanıtı yoktu. Taragorm'un keşiflerine dair umudu gerçekleşirse, kanıt elde edebilir, bu kanıtları Kral Huon'a sunarak kendisini temize çıkarabilir ve belki de, elçileri ağırlama görevinden kurtulabilirdi.

Geçitler genişledikçe, tuhaf sesler - gümbürtüler ve düzenli, mekanik sesler- duyulmaya başlandı. Meliadus, bunların, Taragorm'un saatlerinin sesleri olduğunu biliyordu.

Zaman Sarayı'nın girişine yaklaştıkça, binlerce kocaman sarkacın binlerce değişik şekillerde sallanışı, makinelerin vınlayıp kımıldayarak çanlara, gonglara, büyük zillere çarpışı; mekanik kuşların haykırıışları ve mekanik seslerin konuşmalarıyla, ses, sağır edici bir hal almıştı. İnanılmaz karmaşıklıkta bir gürültüydü. İçinde binlerce saat bulunan sarayın kendisi de bir saat biçimindeydi ve diğer tüm saatlerin işleyişini idare ediyordu. Tüm seslerin ardından, çatının yanındaki, rakkas çarkının sekteli hareketini idare eden büyük manivelanın yavaş ve yankılanan çatırtısı ve devasa sarkacın, Taragorm'un deneylerinin büyük bir kısmını yaptığı yer olan Sırkaç Salonunun üzerinde sallanırken çıkardığı tıslama duyuluyordu.

Sonunda, Meliadus'un tahtirevanı, bronz kapıların önüne ulaştı; mekanik adamlar ortaya çıkıp, yolu kapadılar ve saatlerin gürültülerinin arasından, mekanik bir ses, "Zaman Sarayı'na Lord Taragorm'u ziyaret etmeye gelen kim?" diye sordu.

Baron, bağıarak, "İmparator Kralın izniyle gelen kayınbiraderi Baron Meliadus, " diye yanıtladı.

Kapılar, Meliadus'un tahmin ettiğinden daha uzun bir süre kapalı kaldılar; sonra, tahtirevanı içeri almak üzere yavaşça açıldılar.

Şimdi, bir saatin temeliymişçesine kavisli metal duvarlardan yapılmış bir salondan geçiyorlardı; ses yükseliyordu. Salon, tik taklar, vınlamalar, gürlemeler, gümbürtüler, hışırtılar ve çınlamalarla dolup taşıyordu. Baron, kurt maskesi takılı olmasaydı, elleriyle kulaklarını kapayabileceğini düşündü; kısa bir süre sonra sağır olacağına inanmaya başlamıştı.

Oradan duvarları, zaman belirteci yüz değişik aleti temsil eden halı desenleriyle ve korkunç seslerle kaplı olan başka bir salona geçtiler. Kadın köleler, tahtirevanı indirdiler. Meliadus, eldivenli eliyle perdeyi aralayıp dışarı çıktı ve kayınbiraderinin gelmesini beklemeye başladı.

Baron, yine gereğinden fazla bekletileceğini hissediyordu ki, adam, sakince büyük saat maskeli başını sallayarak, salonun öteki ucundaki kapıdan içeri girdi.

"Hayli erken," dedi Taragorm. "Üzgünüm, sizi beklettim, fakat henüz kahvaltı etmemiştim."

Meliadus, Taragorm'un görgü kurallarına iyi gözle bakmadığını anımsadı ve "Bağışlayın kardeşim, fakat çalışmalarınızı görmek için heyecanlanıyordum."

"İltifat ediyorsunuz. Buradan, kardeşim."

Taragorm, döndü ve gelmiş olduğu kapıdan çıktı; Meliadus da hemen arkasındaydı.

Halılarla kaplı pek çok odadan geçtiler; sonra, Taragorm, büyük bir kapıyı kilitleyen çubuğa tüm ağırlığıyla yasladı. Kapı açıldı ve hava, birdenbire, muazzam bir rüzgarın ve acı içinde yavaşça çalınan devasa bir davulun sesiyle doldu.

Meliadus, otomatik olarak, yukarı baktı ve tepesinde hızla dönen, çekülünün ortasındaki şatafatlı ve parlak bir güneş şeklindeki elli tonluk pirinç ağırlığıyla duvarlardaki tüm halıları hafifçe sallayan bir hava akımı yaratan Meliadus'un pelerinini, ipekten yapılmış ağır bir çift kanat gibi havaya kaldırmış olan sarkacı gördü. Sarkaç, rüzgar gibi; yukarıda gizlenmiş olan rakkas çarkını idare eden manivelaya, davul gibi ses çıkarıyordu. Farklı yapım aşamalarındaki makineler, laboratuvar aletlerini içeren sıralar, pirinçten, bronzdan, gümüşten yapılmış araçlar, ince altın teller, mücevherlerle süslü iplik ağları ve su saatleri, sarkaç ve manivela parçaları, kol saatleri, kronometreler, güneş ve gezegenlerin hareketlerini göster-

ren aygıtlar, usturlaplar, yaprak saatleri, iskelet saatleri, masa saatleri ve güneş saatleri gibi belirteçli aygıtlar ve bunların üstünde çalışan, başka başka uluslardan esir alınmış ve çoğu topraklarının en iyileri olan köleler, bilim adamları ve mühendisler, geniş Sarkaç Salonu'nu dolduruyorlardı.

Meliadus izlerken, salonun bir bölümünde mor bir ışık parlıyor, bir diğer ucundan yeşil kıvılcımlar çıkıyor, başka bir yerindense kızıl bir duman yükseliyordu. Siyah bir makinenin paramparça olup toza dönüştüğünü ve makineyle ilgilenen görevlinin de, öksürerek tozun içine düşüp yok olduğunu görmüştü.

Yakınlardan, "Bu da neydi?" diye bir ses geldi. Meliadus, döndüğünde, İmparator Kralın Baş Bilim adamı Vitallli Kalan'ın da, Taragorm'u ziyaret etmeye gelmiş olduğunu gördü.

"İvmelenmiş zamanda bir deney," dedi Taragorm. "Süreci oluşturabiliyoruz; fakat kontrol edemiyoruz. Şimdiye dek hiçbir şey işe yaramadı. Bakın..." "Sarı, cam gibi bir maddeden yapılmış büyük ve oval bir makineyi işaret etti..." "O da tam tersi bir etki yaratıyor ve henüz onu da kontrol edemiyoruz maalesef. Meliadus'un, tamir edilen bir saatin mekanik parçası olan, insana benzer bir heykel sanmış olduğu şeyi göstererek, "Ardında gördüğünüz adam," dedi, "haftalardır bu şekilde, donmuş durumda."

"Peki ya zaman yolculuğu?" dedi Meliadus.

"Orada," diye yanıtladı Taragorm. "Bir dizi gümüş kutu görüyorsunuz değil mi? Onların her biri, bir nesneyi zamanda ileriye ya da geriye doğru fırlatmak üzere tasarladığımız aletler. Nesnelerin ne kadar uzağa gidebildiklerinden emin değiliz. Fakat, canlılar, bu yolculuğu yaptıkları takdirde acı çekiyorlar. Kullandığımız köle ve hayvanların yalnızca birkaçı hayatta kalabildi ve içlerinde, ıstırap ve bozunum hissetmelerini engelleyebildiğimiz olmadı."

Kalan, "Belki de, Tozer'a inanmış olsaydık, zamanda yolculuk etmenin gizini açığa çıkarabilirdik. Onunla dalga geçmemeliydik -ama, o soy-tarı yazarın bu gizi keşfetmiş olduğuna inanamıyordum!" dedi.

"Ne? Ne?" Meliadus, Tozer'ın başına gelenleri duymamıştı. "Oyun yazarı Tozer. Onun ölmüş olduğunu sanıyordum! Zaman yolculuğu hakkında ne biliyordu?"

"Tozer, yeniden ortaya çıkıp, batıdaki bir adamdan zamanda yolculuk etmeyi öğrendiğine dair bir hikayeye yeniden İmparator Kralın gözüne girmeye çalışmıştı. Bunun bir zihin oyunu olduğunu söylüyordu. Onu buraya getirdik ve zamanda yolculuk edip sözlerini kanıtlamasını isteyip, dalga geçtik. Bunun üzerine adam ortadan kayboldu Baron Meliadus!"

"Onu tutmak için hiçbir çaba sarf etmediniz mi?"

Taragorm, "Ona inanmamız imkansızdı," diyerek söze karıştı. "Siz olmanız inanır mıydınız?"

"Onu denerken daha dikkatli olurdum."

"Dönmesinin çıkarlarına uygun olacağını düşünüyorduk. Hem kardeşim, umutsuz değildik."

Meliadus sertçe karşılık verdi. "Bununla ne kastediyorsunuz kardeşim?"

"Yalnızca bilimsel araştırmanın saf ruhuyla çalıştığımızı, oysa sizin, Brass Kalesi'ne karşı olan davanızı sürdürülebilmek için hemen sonuç almak istediğinizi kastediyorum."

"Ben bir savaşçıyım kardeşim; bir eylem adamıyım. Oturup oyuncularla oynamak ya da kitapların arasında düşüncelere dalmak bana göre değil."

"Oyun yazarının bu gizi batıdaki bir adamdan öğrendiğini söylemişsiniz, öyle değil mi?"

"Öyle demişti," diye yanıtladı Kalan. "Ama bana sorarsanız yalan söylüyordu. Bunun, kendi geliştirdiği zihinsel bir oyun olduğunu söylemişti; ama onun böylesi bir öğretiye vakıf olduğunu düşünmüyorduk. Yine de gerçekler ortada; gözlerimizin önünde yok oldu."

Meliadus hüsrarla inleyerek, "Bana neden bundan bahsedilmedi," dedi.

"Bunlar olurken siz anakaradaydınız," dedi Taragorm. "Hem, bunun, sizin gibi bir eylem adamını ilgilendireceğini düşünmemiştik."

"Ama bu bilgi, çalışmalarınızı açıklığa kavuşturabilirdi," dedi Meliadus. "Görünüşe bakılırsa, bu fırsatı kaçırmış olmak umurunuzda değil."

Taragorm omuzlarını silktili. "Şimdi ne yapabiliriz ki? Yavaş yavaş ilerliyoruz..." Bir yerlerden bir gürültü geldi; bir adam çılgılık attı leylak rengi ve turuncu bir ışık odayı aydınlattı..."ve yakında, aynı boşluğu yaptığımız gibi, zamanı da uslandıracağız."

"Muhtemelen, bin yıl sonra!" diye homurdandı Meliadus. "Batı - batıdaki bir adam ha? Onun yerini bulmalıyız. Adı ne?"

"Tozer adının Mygan olduğunu söylemişti; hayli bilge bir büyücüymüş. Ama, dediğim gibi, bence yalan söylüyordu. Hem, batıda boşluktan başka ne var ki? Trajik Binyıl'dan beri, orada, kusurlu yaratıklardan başka kimse yaşamıyor."

"Oraya gitmeliyiz," dedi Meliadus. "Her çareye başvurmalı, her fırsatı denemeliyiz..."

Kalan, titreyerek, "Vahşi bir kaz avı için o kasvet'li dağlara gidemem," dedi. "Burada yapılacak işlerim var; dünyanın geri kalanının da Avrupa'yı fethettiğimiz gibi hızla fethedebilmeyi sağlamak için yeni makinelerimi gemilere göre ayarlamalıyım. Üstelik, sizin de yerine getirmeniz gereken sorumluluklarınız olduğunu sanıyorum Baron Meliadus -konuklarımız..."

"Lanet olası konuklar. Kıymetli zamanımı harcıyorlar."

"Yakında, ihtiyacın olan tüm zamanı size sunabileceğim kardeşim," dedi Taragorm. "Bize biraz süre verin..."

"Hah! Burada hiçbir şey öğrenemeyeceğim. Parçalanan kutularınız ve patlayan makineleriniz, görkemli görüntüler oluşturuyor olabilirler; ama benim işime yaramıyorlar. İstedığınız gibi oyunlar oynamaya devam edin kardeşim. Size iyi sabahlar dilerim!"

Nefret ettiği kayınbiraderine nazik davranmasına artık gerek kalmadığı için rahatlamış olan Meliadus, döndü; uzun adımlarıyla Sarkaç Salonu'ndan çıktı; halılarla kaplı koridorlardan geçip tahtirevanına ulaştı.

Kendisini tahtirevanın içine fırlatıp, kızlara yola çıkmalarını emretti.

Kendi sarayına taşınırken, yeni öğrendiği bilgiyi düşünüyordu.

İlk fırsatta, kendisine yöneltile suçlamaları temizleyecek ve Tozer'in izlerini sürüp, hem zamanın sırrını hem de Brass Kalesi'nden intikam alma yolunu elinde tutan yaşlı adamı bulmak üzere batıya doğru yol alacaktı.

D O K U Z

B R A S S K A L E S İ

Kont Brass ve Bulgar Dağlı Oladahn, her sabah yaptıkları gibi, Brass Kalesi'nin avlusunda atlarına binip, kırmızı çatılı kasabaya, oradan da bataklıklara doğru yola çıktılar.

Kont Brass, Siyah ve Altın Renkli Savaşçının ziyaretinden beri, düşünceli halinden biraz sıyrılmış ve bu yolculuklarda Oladahn'a eşlik etmeyi arzulamaya başlamıştı.

Elvera Tozer, kulelerden birinde, birkaç odadan oluşan bir dairede esir tutuluyordu, Bowgentle kendisine, kağıt, kalem ve mürekkep gibi gereçler sağladığında ve bir oyun yazmasını söyleyip, küçük fakat kıymet bilir bir izleyici topluluğu sözü verdiğinde, memnun olmuştu.

Keyifli bir şekilde yol alırlarken, Kont Brass, "Hawkmoon'un nasıl olduğunu merak ediyorum," dedi. "Ona eşlik etmemi sağlayacak olan saman çöpünü çekmemiş olduğum için üzgünüm."

"Ben de," dedi Oladahn. "D'Averc şanslıydı. Kullanılabilecek yalnızca iki yüzük olması ne şanssızlık - Yalnızca Tozer'inki ve Savaşçı'nınki. Eğer diğer yüzükleri getirebilirlerse, Kara İmparatorluk topraklarında savaşabiliriz .."

"Savaşçının da dediği gibi, Granbretan'ı ziyaret edip, Llandarlı Mygan'ı bulmaya çalışmak, tehlikeli bir fikir, dostum Oladahn."

"Aslanın ininde olmanın dışarıda olmaktan daha güvenli olduğunu söylerler," dedi Oladahn.

Kont Brass, tuhaf bir dudak hareketiyle sertçe "Aslanların olmadığı bir ülkede yaşamaksa daha güvenlidir." diye yanıtladı.

Oladahn, kaşlarını çatarak, "Yalnızca, aslanın onları parçalayıp yutmasını umuyorum, Kont Brass," dedi. "Sapkınca gelebilir fakat bu fırsata sahip olduğu için Savaşçıya hâlâ gıpta ediyorum."

Kont Brass, atını sazların arasındaki dar yola doğru sürerken, "İçimden bir his, bu hareketsizliğimizin uzun sürmeyeceğini söylüyor," dedi. "...zira bana öyle geliyor ki, güvenliğimiz, yalnızca bir yerden değil pek çok yönden gelen tehlikelerin tehditi altında..."

"Bu olasılık beni fazla endişelendirmiyor," dedi Oladahn, "ama Yis-selda, Bowgentle ve kasaba halkı için endişeleniyorum; bizim hoşumuza gidecek türden olaylar onların huzurunu kaçıracaktır."

İki adam, atlarını denize doğru sürüp yalnızlığın tadını çıkarttılar; oysa savaş gürültülerini özlüyorlardı.

Kont Brass, güvenliklerini sağlayan kristal aleti kırıp, arkalarında bıraktıkları dünyaya geri dönmeye ve Kara İmparatorluk güçlerini yenme ihtimalleri olmasa da savaşmaya değip değmeyeceğini düşünmekteydi.

O

N

L O N D R A M A N Z A R A L A R I

Londra kulelerinin etrafında dolaşan ornitopterin kanatları havayı dövüyordu.

Büyük uçan makine, dört ya da beş kişiyi taşımak üzere yapılmıştı ve gövdesi, tomar şeklinde süsler ve şatafatlı desenlerle parlıyordu.

Meliadus, başını yana eğdi ve aşağıyı işaret etti. Konukları da, nazik sayılamayacak bir şekilde eğildiler. Biraz daha eğilirlerse, uzun ve ağır maskeleri omuzlarından düşecekmiş gibi görünüyorlardı.

Meliadus, İmparator Kralının konutunun çılgın görkemini işaret ederek, "Şurada gördüğünüz, Kral Huon'un sarayıdır; sizin de kaldığınız yer." Saray, şehrin tam ortasında, diğer tüm yapılardan ayrı duruyor ve tüm şehre tepeden bakıyordu. Çevresinde, diğer binaların etrafındaki koridorlardan yoktu. Altın rengi bir ışıltıyla parlayan dört duvarı, öteki binaların üstünde dolaşan ornitopterde otururken bile Meliadus ve konukların başlarının üstünde yükseliyordu. Duvarlar imparatorluğa özgü tüm karanlık adetleri betimleyen kabartmalarla kaplanmıştı. Parmaklıkların köşelerine, ta aşağıdaki avluların üstüne yıkılacakmış gibi gözükten, kocaman ve acayip heykeller yerleştirilmişti. Saray, gözle görünebilir her renkle boyanmıştı ve renkler öylesine birbirlerine karışmışlardı ki, bir kaç saniye içinde göze acı vermeye başlayabiliyorlardı.

Meliadus, büyük bir saat şeklindeki fevkalade süslenmiş sarayı göstererek, "Zaman Sarayı," dedi. Saray, gümüş renkli cephesinin dışında simsiyahtı. "Şu gördüğünüz nehirse Tayme nehri." Nehrin trafiği yoğundu. Kan kırmızısı suları, bronz, abanoz ve tik ağacından yapılmış, değerli metaller ve mücevherlerle süslenmiş, üzerine desenler dikilmiş ya da basılmış büyük, beyaz yelkenleri olan mavnalarla doluydu.

Kendisine verilen bu ahmak göreve içerleyen Meliadus, "İleride, solu-nuzda," dedi, "Asma Kule var. Toprağa tutunmadığını, gökyüzüne asılmış gibi durduğunu fark edeceksiniz. Bu, büyücülerimizden birinin bir deneyinin sonucu. Kendisi, kuleyi birkaç feet yukarı kaldırmayı başarmış, daha yukarı kaldıramamış, ancak aşağı da indirememişti; kule, o zamandan beri böyle duruyor."

Meliadus, onlara, lal ile cilalanmış görkemli savaş gemilerini, bir zamanlar Tozer'in oyunlarının sergilendiği büyük tiyatroyu, Kurt Tapınağı'nı, kendi birliğinin karargahını ve üzerlerinde taşan oyulmuş tonlarca ağırılıktaki kocaman canavar kafaları olan diğer tapınakları gösterdi.

Kasvetli gün boyunca şehrin üzerinde uçtular; yalnızca ornitoptere yakıt almak ve pilot değişikliği yapmak için durmuşlardı; Meliadus gitgide sabırsızlanıyordu. İmparator Kralın isteği doğrultusunda, ziyaretçileri Kara İmparatorluk'un gücüyle etkilemek için, antik ve kötülüklerle dolu şehirdeki tüm harikaları göstermişti.

Akşam olup da batan güneş şehrin duvarlarında gölgeler oluşturmaya başladığında, Meliadus rahat bir nefes aldı ve pilota, ornitopteri, sarayın tepesindeki iskeleye doğru sürmesini söyledi.

Ornitopter, metal kanatlarıyla gürültüler çıkararak iskeleye indi ve elçiler dışarı çıktılar.

Sarayın kapılarına doğru ilerlediler ve merdivenlerde onları Peygamberdevesi Birliği'nden yüksek rütbeli altı muhafız karşıladı. Maskeleri duvarların parlaklığını yansıtan muhafızlar, elçileri, yemek yiyip dinlenebilmeleri için, odalarına götürdüler.

Dairelerinin kapısına dek onlara eşlik eden Baron Meliadus, ertesi gün bilimsel meseleleri tartışmaya ve Asiaccomunista'daki gelişmeleri Granbretan'ın başarılarıyla karşılaştırmaya söz verip, konuklarını selamlayarak hızla uzaklaştı.

Kendisini sanırsal koridorlara fırlatan Meliadus, az kalsın, İmparator Kralın akrabası Kanberry Kontesi Flana'ya çarpıyordu.

"Lordum!"

Baron, geçmek üzereyken durdu. "Leydim - bağışlayın."

"Telaş içindesiniz lordum!"

"Evet, Flana."

"Görünüşe bakılırsa, öfkелisiniz de."

"Sinirlerim tepemde."

"Kendinizi sakinleştirseniz?"

"Yapmam gereken işler var..."

"İşler, serin kafayla yürütülmeli, lordum."

"Belki de."

"Hiddetinizi yatıştırabilirseniz..."

Baron ilerlemeye devam etti; sonra tekrar durdu. Flana'nın sakinleştirme yöntemlerini daha önce denemişti. Kadın belki de haklıydı. Belki de Meliadus'un ona ihtiyacı vardı. Öte yandan, elçiler gider gitmez batıya

yapacağı uzun yolculuk için hazırlık yapmalıydı. Ama, elçiler, en azından birkaç gün daha buradaydılar. Hem, önceki akşam umduğu gibi geçmemiştir ve morali bozuktur. En azından iyi bir aşık olduğunu kanıtlayabilirdi.

Bu defa daha düşünceli bir şekilde, "Belki..." dedi.

Flana, şehvetli bir şekilde, "Öyleyse hemen daireme gidelim."

Meliadus, ilgiliyle kadının koluna girdi.

"Ah, Flana," diye mırıldandı. "Ah, Flana."

O N B İ R

KONTES FLANA'NIN DÜŞÜNCELERİ

Flana'nın, Meliadus'a eşlik etmeye çalışmasının ardındaki istek karışıktı; zira kontesin asıl ilgilendiği baron değil, baronun göz kulak olmakla sorumlu olduğu, doğudan gelmiş olan katı bedenli devlerdi.

Kocaman yatakta, ter içinde yatarken, Flana, barona elçileri sordu ve adam, hayal kırıklığından; görevine ve elçilere olan nefretinden bahsetti; asıl amacının düşmanlarından, kadının kocasının katillerinden, Brass Kalesi sakinlerinden intikam almak olduğunu, Tozer'ın, batıda, unutulmuş Yel bölgesinde yaşlı bir adam bulduğunu ve bu adamın, düşmanlarına ulaşmasının gizine sahip olabileceğini anlattı.

Ve tüm kadınlar gibi Flana'ya da bu tür sırların verilmemesi gerektiğini bile bile, gücünü ve saygınlığını kaybediyor olmaktan korktuğunu fısıldadı; İmparator Kralın, artık, Shenegar Trott ve diğerlerine güvendiğini, bir zamanlar yalnızca Meliadus'a verdiği bilgileri artık onlara verdiğini söyledi.

Sıkıntılı bir uykuya dalmadan az evvel, "Oh Flana, " dedi, "Eğer sen kraliçe olsaydın, imparatorluğumuzun kudretli yazgısını açığa çıkarabilir-dik."

Ama Flana onu güçbela duyabiliyordu; kontes, kah düşünerek kah ağır bedenini hareket ettirerek orada öylece yatıyordu. Meliadus kadının ru-hundaki acıyı dindirememiş, sadece arzusunu biraz hafifletmişti ve konte-sin aklı, yalnızca iki kat üstünde uyuyan elçilerdeydi.

En sonunda, horlayan ve homurdanan Meliadus'u bırakıp, yataktan kalktı; elbisesini ve maskesini kuşanıp odasından sessizce çıktı. Koridor-lardan süzülüp, peygamberdevesi savaşçılar tarafından korunan kapılara ulaştı. Böcekler, şüpheyle Flana'ya döndüler.

"Kim olduğumu biliyorsunuz," dedi.

Biliyorlardı ve kapıdan çekildiler. Kapılardan birini seçip iterek açtı ve elçilerin dairesinin heyecan verici karanlığına daldı.

O N İ K İ

GİZLİ KİMLİKLERİN ORTAYA ÇIKMASI

Odayı aydınlatan ay ışığı yatakta kıvrılmış uzanan bir erkek figürünün üzerine düşmüştü. Adamın üzerinde kıyafetleri, zırhı ve maskesi yoktu.

Kadın hafifçe yaklaştı.

“Lordum?” diye fısıldadı.

Yatakta aniden doğrulan figür elleriyle yüzünü kapamaya çalıştı. Kadının kısacık bir süre gördüğü yüzün kime ait olduğunu nefesi tıkanarak hatırladı.

“Seni tanıyorum!”

“Sen kimsin?” İpek çarşaflardan sıyrılıp ay ışığında çıplak bir halde kadını yakalamak için ileri atıldı. “Bir kadın!”

Kadın “Evet” diye mırıldandı. “Ve sen de bir erkeksin.” Hafifçe güldü. “Bir dev sayılmazsın ama oldukça uzunsun. Maske ve zırhın seni olduğundan uzun gösteriyor.”

“Ne istiyorsun?”

“Eğlendirmek ve eğlenmek için sizi arıyordum efendim. Fakat hayal kırıklığına uğradım, çünkü sizin insandan başka bir şey olduğunuza inanıyordum. Şimdi sizin iki yıl önce taht odasında gördüğüm Meliadusun getirdiği adam olduğunuzu biliyorum.

“Öyleyse o gün oradaydınız.” Kadını kavrayan parmaklarını daha da sıkı, diğer eli kadının maskesini çıkarıp ağzını kapatmak için kalktı. Kadının parmakları ısırıldı; koluna vurdu. Ağzını sıkı el gevşedi.

“Kimsin?” diye fısıldadı. “Diğerleri biliyor mu?”

“Ben Flana Mikosevaar, Kanbery Kontesi. Kimse senden şüphelenmiyor cesur Alman. Ve eğer merak ettiğiniz buysa ben de gardiyanları çağırmayacağım, çünkü politikayla ilgilenmiyorum ve Meliadus’tan hoşlanmıyorum. Ayrıca, beni belalı bir eşten kurtardığınız için size minnettarım.”

“Sen Mikosevaar’ın dul eşi misin?”

“Öyleyim. İçeri girdiğimde saklamaya çalıştığın alındaki kara mücevheri görür görmez seni hemen hatırladım. Sen de şüphesiz burada kılık değiştirip düşmanlarının sırrını öğrenmeye çalışan Dük Dorian Hawkmoon von Köln’sün.”

“Sanırım sizi öldürmek zorunda kalacağım bayan.”

“Size ihanet etmek gibi bir niyetim yok Dük Dorian. En azından bu seferlik. İyi vakit geçirmeniz için kendimi size sunmaya geldim, hepsi bu. Beni maskemden kurtardınız.” Adamın yakışıklı yüzünü görebilmek için altın renkli gözlerini yukarı doğru çevirdi. “Şimdi de beni elbiselerimden kurtarabilir...”

Adam boğuk bir sesle “Bayan, yapamam. Ben evliyim” dedi.

Güldü. “Benim gibi – ben de sayısız kez evlendim.”

Bakışlarını çevirdiğinde kasları gergin ve alnı terliydi. “Bayan – ben – ben...”

Bir ses üzerine ikisi birden döndü.

Odaları ayıran kapı açıldı. Kapıda sıska ve yakışıklı bir adam hafifçe kendini belli etmek için öksürdü ve başıyla onları selamladı. O da tamamiyle çıplaktı.

Huillam D’Averc “Bayan, arkadaşım ahlaki yönden biraz sabit fikirli yaradılıştadır. Yine de benim yardımcı olabileceğim...”

Kadın adamı baştan ayağa inceleyerek ona doğru yaklaştı. “Sağlıklı bir adama benziyorsun” dedi.

Bakışlarını çevirip “Ah bayan, çok naziksiniz. Fakat ben düşündüğü nüz gibi değilim, iyi değilim. Fakat diğer yandan,” uzanıp kadının omuzlarını tutarak onu kendi odasına doğru yönlendirdi, “bu işe yaramaz kal bım beni terk etmeden önce sizi memnun etmek için elimden geleni yapacağım...”

Hawkmoooon titrerken kapı kapandı.

Yatağının kenarına ilişti, rahatsız edici kıyafetleriyle uyumadığı için kendini lanetliyordu fakat günün yorucu yolculuğu onun bu tür bir tedbir göz ardı etmesine sebep olmuştu. Jet ve Golddaki savaşçı onlar için bu planı hazırlarken her şey gereksiz bir şekilde tehlikeli görünmüştü. Aslında yeterince mantıklıydı – onlar kendisini aramaya Batı Granbretana doğru yola çıkmadan önce, Yel’li yaşlı adamın yakalanıp yakalanmadığını öğrenmeleri gerekiyordu. Fakat görünüşe göre artık böylesi bir bilgiye ulaşma şansları kalmamıştı.

Gardiyanlar Kontesin odasına girdiğini görmüş olmalıydılar. Onu öldürseler ya da odaya hapsedseler bile korumalar şüphelenirlerdi. Bir adam ve onun istediği şekilde yıkıma ithaf edilmiş bir şehirdeydiler. Dostları yoktu ve gerçek kimlikleri ortaya çıkacak olursa kaçma umutları da kalmayacaktı.

Hawkmoon, en azından alarına geçilmeden şehirden uzaklaşmasını sağlayacak bir plan yapmak için beynini zorladı fakat durum umutsuz görünüyordu.

Ağır kıyafetlerini ve zırhını katlamaya başladı. Sahip olduğu tek silah kınaşının kendisine verdiği altın asaydı. Kristal halkasının ucunda bir kılıç veya başka bir gücün olmasını dileyerek asayı eliyle tarttı.

Odayı arşınlarken uygulayabileceği bir kaçış planı bulmak için tekrar düşünmeye çalıştı, fakat aklına yine hiçbir şey gelmedi.

Sabah Huillam D'Averc kafasını kapıdan uzatıp sırtıttığında hâlâ odayı arşınıyordu. "Günaydın, Hawkmoon. Hiç dinlenmedin mi dostum? Anlıyorum. Ben de. Kontes doymak bilmeyen bir mahluk. Yine de seni yolculuğa hazır görmekten memnunum. Acele etmemiz lazım."

"Ne demek istiyorsun D'Averc? Tüm gece bir plan yapmaya çalıştım, fakat hiçbir şey bulamadım..."

"Kanberyli Flanayı sorguladım ve bana bilmemiz gereken her şeyi anlattı, çünkü Meliadus görünüşe göre onunla birçok sırrını paylaşmış. Kontes kaçışımıza yardım etmeye de ikna oldu."

"Nasıl?"

"Özel onitopteriyle. Kalkış için bizi bekliyor."

"Ona güvenebilir misin?"

"Güvenmeliyiz. Dinle – Meliadusun henüz Llandarlı Myganı arayacak vakti olmamış. Şans bizden yana olmalı ki gelişimiz dolayısıyla buradan ayrılamamış. Fakat onun hakkında bir şeyler biliyor – ya da en azından Tozerin sırrını Batıdaki yaşlı bir adamdan öğrendiğini biliyor – ve amacı onu bulmak. Myganı ondan önce bulma şansımız var. Yolun bir kısmını benim uçuşma girişiminde bulunacağım Flananın onitopteriyle gideriz ve kulanına da yaya olarak devam ederiz."

"Fakat silahsız – uygun kıyafetlerimiz yok!"

"Silah ve kıyafetleri Flanadan sağlayabilirim – hatta maskeleri de. Geçmişteki işgallerden kalma binlerce ganimeti var."

"Hemen oraya gitmeliyiz!"

"Hayır. Onun buraya dönmesini beklemeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü dostum, Meliadus hâlâ onun dairesinde uyuyor olabilir. Sabırlı ol. Şans bizden yana. Dua et de böyle devam etsin!"

Kısa süre sonra Flana döndü, maskesini çıkardı ve D'Averci genç bir kız edasıyla öptü. Tavrı daha yumuşak ve gözleri daha az vahşi görünüyordu. Sanki D'Avercin sevişme ritüelinde daha önce hiç rastlamadığı bir

şey tatmış gibiydi – nezaket belki, Granbretanlı erkekler nezaket konusunda pek eğitilmiş değillerdi.

“Gitti” dedi “ve kafam karışık, Huillam seni burada kendim için tutmak istiyorum. Yıllarca açıklayamadığım ve asla tatmin olmayan bir ihtiyacım vardı. Sen onu tatmin etmeye yaklaştın...”

Eğilip onu hafifçe dudaklarından öptü, “Sen de Flana, bana bir şeyler verdin...” derken sesi samimiydi. Giydiği ağır, yapılı kıyafetlerini inatla çekiştirdi. Uzun maskesini kafasına yerleştirdi. “Gel, saray uyanmadan hareket etmeliyiz.”

Hawkmooon D’Averci izledi, kendi başlığını taktı ve bir kez daha ikili tuhaf, yarı – insan yaratıklara, Asiocommunistalı elçilere benzediler.

Odalarından çıkıp Flana liderliğinde peygamberdevesi korumaların yanından geçtiler. Peygamberdevesi savaşçılar dönen parlak koridorlar boyunca, kadının odasına kadar onları takip ettilerse de kapıda kendileri ne dışarıda kalmaları emredildi.

D’Averc “Bizi buraya kadar takip ettiklerini rapor edecekler. Şüpheli duruma düşeceksin Flana!” dedi.

Balıkçıl maskesini çıkardı ve gülümsedi. “Hayır” dedi ve uzun tüylü yumuşak halıyı geçerek elmaslarla süslü cilalı bir kutuya doğru yaklaştı. Kapağı kaldırdı ve içinden ucunda uzun minik bir hortum bulunan bir cam balon çıkardı. “Bu balon zehirli bir spreyle dolu, bir kez solunduğunda zehir kurbanı çılgına çevirir, vahşileşen kurban saldırganlaşır ve sonunda ölür. Gardiyanlar telef olmadan önce koridorlar boyunca koşacaklar. Bunu daha önce kullanmıştım. Her zaman işe yarar.”

Kadın cinayetten o kadar tatlılıkla söz ediyordu ki Hawkmooonun tüyleri ürperdi.

“Görüyorsunuz ya yapmam gereken tek şey minik hortumu anahtar deliğinden sokup balonu sıkmak” diye sözlerini tamamladı.

Aparatı kutunun kapağına yerleştirdikten sonra, geniş bir balkona bakan devasa bir penceresi olan bir bölmeye gelinceye kadar onları bir sürü görkemli, eksantrik mobilyalarla döşenmiş odalardan geçirdi. Balkonda, kanatları düzenli bir şekilde katlanarak bir balıkçıl şeklinde tasarlanmış olan, Flananın kızıl ve gümüş renkli ornitopteri duruyordu.

Odanın başka bir bölmesine doğru koşturup bir perdeyi çekiştirdi. Orada, büyük bir yığın halinde ganimeti duruyordu – ayrıldığı tüm aşık ve kocalardan kalma kıyafetler, maskeler ve silahlar.

“İhtiyacınız olan ne varsa alın ve acele edin” diye mırıldandı.

Hawkmoon kendine mavi kadifeden iki parçalı bir yelek, siyah karaca derisinden kısa bir pantolon, hassas bir şekilde bilenmiş uzun bir pala ve küçük bir kama asılı brokar deriden bir kılıç kemeri seçti. Maske olarak, avladığı düşmanlarından biri olan – Asrovak Mikosevaarın – parlak akbaba maskelerinden birini aldı.

D’Averc ise koyu sarı bir takım üzerine parlak mavi bir pelerin alarak ceylan derisi botlar giydi ve Hawkmoon’unkine benzer bir pala kuşandı. O da bir akbaba maskesi aldı, aynı aileden iki üyenin birlikte seyahat ediyor olması akla yakın bir hikayeydi. Şimdi her ikisi de tıpatıp Granbreta’nın muhteşem soylularına benziyorlardı.

Flana pencereyi açtı. Soğuk ve sisli sabaha doğru adım attılar.

Flana “Yolunuz açık olsun” diye fısıldadı. “Benim gardiyanlara dönmem gerekiyor. Elveda Huillam D’Averc. Umarım yeniden karşılaşırız.”

D’Averc sesinde olağan dışı bir sevecenlikle “Ben de umarım Flana, elveda” dedi.

Ornitopterin kokpitine tırmanıp motoru çalıştırdı. Hawkmoon aceleyle arkasına bindi.

Nesnenin kanatları havayı dövmeye başladı ve bir metal şakırtısıyla Londra’nın kasvetli gökyüzüne doğru yükselerek batıya döndü.

İmparator Kralının taht odasına girdiğinde Baron Meliadus karmaşık duygular içerisindeydi, eğildi ve taht küresine doğru uzun ve zahmetli yürüyüşüne başladı.

Kürenin beyaz sıvısı her zamankinden daha kışkırtıcı bir şekilde kabarıyor, Baronu tedirgin ediyordu. Elçilerin kaybolmasına zaten öfkelenmişti, hükümdarının gazabından dolayı sinirli ve Brass Kalesine ulaşmasına yardımcı olacak bilgiyi kendisine verebilecek yaşlı adamın peşine düşme isteği yüzünden de endişeliydi. Ayrıca gücünü, gururunu kaybetmek ve Maskesizler Meydanına sürülmek (ki kralın bunu daha önce yaptığı biliniyordu) korkusunu yaşıyordu. Sinirli parmakları kurt başlığını kaşıyor, taht küresine yaklaştıkça adımları karışıyor ve hükümdarının cenine benzer görüntüsüne endişeyle bakıyordu.

“Yüce İmparator – Kral. Hizmetkarınız Meliadus.”

Dizlerinin üzerine çöküp yeri selamladı.

“Hizmetkar mı? Bize pek iyi hizmet etmedin, Meliadus!”

“Üzgünüm soylu Majesteleri, fakat...”

“Fakat?”

“Dün gece ayrılmayı planladıklarınızı bilemezdim, buraya gelme sebeplerine geri dönersek...”

“Onların planlarını sezinlemek senin görevin olmalıydı, Meliadus!”

“Sezinlemek? Planlarını *sezinlemek* mi, cesur efendimiz...”

“İçgüdülerin seni yarı yolda bırakıyor Meliadus. İçgüdülerin ortaya çıktığında o seni nereye yönlendirirse o yöne doğru hareket ediyorsun. Aptalca intikam planların tüm varlığını ve beynini meşgul ediyor ve bu konu dışında her şeye karşı gözlerini kör ediyor. Meliadus o elçiler benim en iyi altı askerimi katlettiler. Onları nasıl öldürdüklerini bilmiyorum – tahminen bir tür zihin büyüü kullandılar – fakat öldürdüler ve bir şekilde saraydan ayrılıp onları buraya getiren makineye ulaştılar. Bizimle ilgili bir çok şey öğrendiler ve biz, Meliadus, onlarla ilgili gerçekten de hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Askeri ekipmanları ile ilgili çok az şey biliyoruz...”

“Öyle mi? Biliyorsun insanlar yalan söyleyebilir Meliadus. Senden hoşnut değiliz. Sana bir görev verdik ve sen dikkatini tam olarak vermedin onu ancak kısmen yerine getirdin. Taragormun sarayında zaman kaybettin, elçileri eğlendirmen gerekirken onları kendi hallerine bıraktın. Sen bir aptalsın Meliadus. Bir aptal!”

“Efendimiz, ben - ”

“Bu senin Brass Kalesinde oturan bir avuç kanunsuzla ilgili aptalca takıntın. Sorun ihtiras duyduğun kız mı? Onları bu kadar beyinsizce aramanın sebebi bu mu?”

“İmparatorluğu tehdit etmelerinden korkuyorum soylu efendimiz...”

“Asiacommunista da İmparatorluğumuzu tehdit ediyor Baron Meliadus – gerçek kılıçlar, gerçek ordular ve dünya üzerinde seyahat edebilen gerçek gemilerle. Baron Brass Kalesine karşı kininizi unutmalısınız ya da sizi uyarıyoruz, memnuniyetsizliğimize karşı ihtiyatlı olsanız iyi olur.”

“Fakat efendimiz...”

“Seni uyardık Baron Meliadus. Brass Kalesini kafandan at. Onun yerine elçilerle ilgili edinebileceğin kadar çok bilgi edin, araçlarının onları nereden aldığını ve şehirden ayrılmayı nasıl başardıklarını öğren. Kendini bizim gözümüzde başışlat Baron Meliadus – eski prestijini kazan...”

Baron Meliadus öfkesini ve can sıkıntısını kontrol altında tutmaya çalışarak diş gıcirtısıyla “Evet, efendimiz” dedi.

“Konuşma bitmiştir, Meliadus.”

Meliadus “Teşekkür ederim efendimiz” derken kan hızla beynine pompalanmaktaydı.

Taht küresinden geri geri uzaklaştı.

Topukları üzerinde dönüp uzun holü adımlamaya başladı.

Değerli taşlarla bezeli kapılara ulaştı, korumaların yanından geçip kapıları itekledi ve artan ışıkla parıldayan koridorlarda ilerledi.

Yürüyüşü sırasında adımları sert ve hızlı, sıkıca kavradığı kılıcının kabzasındaki eli ise bembeyazdı.

İmparator Kralın hevesli soylu tebaasının beklediği sarayın muazzam giriş salonuna ulaşana kadar yürüdü, dış dünyalara açılan kapılara giden merdivenleri indi, kızlara kendisini takip etmeleri için işaret etti, tahtirevanına tırmanıp kendini yumuşak yastıklara bırakarak siyah ve gümüş renkli sarayına doğru taşınmasına izin verdi.

Şimdi İmparator Kralından nefret ediyordu. Kendisini bu şekilde küçük düşüren, planlarını bozan, hakaret eden yaratıktan tiksiniyordu. Brass Kalesinin potansiyel bir tehlike unsuru olduğunu anlayamayan Kral Huon bir aptaldı. Böylesi bir aptal, hükümdarlığa ve bırakın Kurt birliğinin büyük kumandanı Baron Meliadus'a, kölelere dahi kumandanlık etmeye uygun değildi.

Meliadus Kral Huonun aptal emirlerini dinlemeyecekti, en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacak ve Kral karşı çıkarsa ona meydan okuyacaktı.

Kısa süre sonra, Meliadus at sırtında sarayından ayrıldı. Yirmi adamın başını çekiyordu. Kendi elleriyle seçtiği, kendisiyle her yere – gerekirse Yele bile gelebilecek yirmi güvenilir adam.

O

N

Ü

Ç

KRAL HOUN'UN MEMNUNİYETSİZLİĞİ

Kontes Flana'nın ornitopteri yere yakın uçtuğundan göbeği uzun çam ağaçlarının tepelerine sürtünüyor, ormanın ötesindeki dayanıklı fundalıklara iniş yapana kadar kayın ağacı dallarına dolaşan kanatlarını az daha kaybediyordu.

Hava soğuktu, çalılıklar arasında keskin bir rüzgar ılık çalıyor, savaşçıların dayanıksız kıyafetlerini ısıırıyordu.

Titreyerek, uçan makineden indiler ve etrafta herhangi bir tehdit var mı diye kontrol ettiler. Görünürde kimse yoktu.

D'Averc kısa deri ceketine uzanıp üzerine bir harita çizilmiş olan ince deri parşömeni çıkardı.

"Şu yönden gideceğiz," diye işaret etti "Şimdi ornitopteri ormana götürüp saklamamız gerekiyor."

Hawkmoon "Niye olduğu yerde bırakmayalım? İnsanların onu bir gün içinde bulma ihtimali oldukça düşük" dedi.

Fakat D'Averc konuşurken ciddi idi. "Kontes Flananın zarar görmesini istemiyorum, Hawkmoon. Makine bulunursa bu onun açısından çok kötü olur. Gel."

Böylece metal makineyi çam ormanında kalın dalların ardında kayboluncaya kadar sürükleyip iteklediler. Yakıtı tükenene kadar aracı kullanmışlardı. Onları Yele kadar taşımalarını zaten beklememişlerdi.

Artık yola yaya olarak devam etmeleri gerekiyordu.

Yel sınırına yaklaşp da arazi çoraklaşmaya başlayıncaya kadar dört gün boyunca orman ve fundalıklar arasında yürüdüler.

Sonra bir gün Hawkmoon durup ileriye işaret ederek "Bak D'Averc Yel Dağları" dedi.

Mor zirveleri bulutlarla kaplı, koyu kahverengi ve sarı renkli kaya bloklarının altında dağın etekleri ve yemteşil ovalar uzanıyordu.

Hawkmoonun daha önce hiç görmediği kadar vahşi ve güzel bir coğrafyaydı.

Nefesi kesilerek "Öyleyse Granbretanda göze tamamen saldırgan görünmeyen şeylerde var D'Averc" dedi.

D'Averc "Evet, çok güzel. Fakat aynı zamanda insanın gözünü korkutuyor. Oralarda bir yerlerde Myganı bulmamız gerekiyor. Haritaya bakılırsa Llandar o dağlardan hâlâ millerce ötede" dedi.

"Öyleyse devam edelim" diyen Hawkmoon kılıç kemerini sıkıştırdı. "Meliadusa göre başlangıçta biraz avantajlı sayılırsınız fakat şu anda bile Myganın peşinden Yele doğru yola çıkmış olması mümkün."

D'Averc tek ayağının üstünde dikilip acıyan ayağına dokundu. "Doğru, fakat korkarım bu botlar daha fazla dayanamaz. Onları gururlu ve şık oldukları için seçtim, sağlam oldukları için değil. Hatamı şimdi anlıyorum."

Hawkmoon omzuna vurdu. "Vahşi tayların kişnediğini duydum. Birkaçını yakalayıp ehlileştirilebilmemiz için dua et."

Fakat vahşi tay bulamadılar, sarı toprak sert ve kayalıktı, üstlerindeki gök mor bir ışıla aydınlanmıştı. Hawkmoon ve D'Averc bu bölgedeki Granbretan halkının neden bu kadar batıl inançlı olduklarını anlamaya başladılar, çünkü hem toprak hem de gökyüzüyle ilgili olağan dışı bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

Sonunda dağlık bölgeye girdiler.

Yakından bakıldığında düzensiz koyu kırmızı ve yeşil alanlara gmen buraları da sarımsı renkliydi, cansız ve korkutucu. Onlar sarp kayalara doğru tırmanan patikada yürüdükçe tuhaf görünümlü hayvanlar sağa sola kaçıyorlar ve vücutlarının tamamı tüylerle kaplı, otuz santimden kısa, kel kafalı garip insansı yaratıklar saklandıkları yerlerden onları gözlüyorlardı.

D'Averc "O yaratıklar bir zamanlar insandı. Ataları bu topraklarda yaşadı. Fakat Trajik Bin yıl burada iyi iş çıkardı" dedi.

Hawkmoon "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Kitapları okudum. Trajik Bin yılın etkileri Yelde Granbretanın diğer tüm bölgelerinden daha fazla hissedildi. Buraların bu kadar ıssız olma sebebi de bu zaten, uzun zamandır insanlar buralara gelmiyor."

"Tozer – ve yaşlı adam, Llandarlı Mygan hariç."

"Evet – tabii eğer Tozer gerçeği söylemişse. Hâlâ vahşi ördek avında olabiliriz Hawkmoon."

"Fakat Meliadusun hikayesi de aynı."

"Belki de Tozer sadece tutarlı yalanlar söylüyordur?"

Dağ yaratıkları yukarıdaki inlerinden çıkıp sinsice Hawkmoon ve D'Averce saldırdıklarında hava artık kararmak üzereydi.

Yağlı bir kürkle kaplıydılar, gagaları ve pençeleri vardı, devasa gözle-ri parlıyor, gagaları dişlerini göstermek için açılıp kapanıyor, korkunç bir tıslama sesi çıkarıyorlardı. Alacakaranlıkta görebildikleri kadarıyla toplam üç dişi ve belki altı erkeklerdi.

Hawkmoon kılıcını çekti, sıradan bir başlığı düzeltir gibi akbaba başlığını düzeltti ve sırtını kayadan bir duvara yasladı.

D'Averc onun yanında yerini aldı. Sonra hayvanlar üstlerine atladı.

Hawkmoon kılıcını sallayarak ilkinin göğsünde boydan boya uzun ve kanlı bir yara açtı. Hayvan acı bir çığlıkla geri çekildi.

İkincisini D'Averc kalbinden bıçakladı. Hawkmoon üçüncüsünün boğazını kesti fakat aynı anda dördüncüsü sol kolunu kavramıştı. Boğuştu, hançerini yukarı çevirip yaratığın bileğine saplamaya çalışırken kasları geriliyordu. O esnada diğer yandan ona saldırmaya çalışan bir başkasını kılıcıyla doğradı.

Yaratıkların iğrenç kokusu Hawkmoonun öksürmesine ve midesinin bulanmasına sebep oldu. En sonunda clini kurtarıp hançerinin ucunu yaratığın koluna sapladı. Hayvan homurdanarak uzaklaştı.

Hemen sonra Hawkmoon hançerin sivri ucunu bir yaratığın gözüne sapladı ve bir sonraki yaratıkla ilgilenmek için dönerken hançeri orada bıraktı.

Hava artık kararmıştı ve geriye kaç yaratığın kaldığını anlamak zordu. Keskin palası bir o yana bir bu yana savrulurken D'Averc yaratıklara çirkin sözlerle bağırarak hakaret ediyordu.

O N D Ö R T YELİN ISSIZ ARAZİLERİ

Birikmiş kanda ayağı kayan Hawkmoon sendeledi, bir kayadan sırtıyla destek alarak düşmemeyi başardı. Tıslayan başka bir hayvan üzerine atladı, ayınıninkine benzer bir kavrayışla onu tutmaya çalışıyor, her iki tarafından kollarıyla sıkıştırıyor, suratını galalamaya çalışıyordu. Gaganın ucu akbaba başlığının siperliğine takıldı.

Hawkmoon gagadan kurtulmaya çabalarken ter içinde kalmıştı, sonunda maskeyi çıkararak hayvanın gagasına bıraktı, yaratığın kollarından kurtulup hayvanın göğsüne sert bir yumruk attı. Gagasındaki akbaba başlığının Hawkmoonun vücudunun bir parçası olmadığını anlayamayan hayvan şaşkınlık içinde sendeledi.

Hawkmoon kılıcını derhal hayvanın kalbine saplayarak, üzerinde bu yaratıklardan iki adet bulunan D'Averce yardım etmek üzere döndü.

Hawkmoon birinin kafasını omuzlarından ayırmış, D'Averci bırakıp deri ceketinden pençesinde kalan bir parçayla bağırarak gecenin karanlığına dalan diğerine saldırmak üzereydi.

Biri hariç iğrenç saldırganların tamamını bertaraf etmişlerdi.

D'Averc nefes nefeseydi, ceketini parçalayan pençeler yüzünden göğsünden hafif bir yara almıştı. Hawkmoon pelerinininden bir parça koparıp yarayı temizledi.

D'Averc “Yara derin değil” dedi. Yıpranmış akbaba maskesini çıkarıp fırlattı. “Bunlar bayağı işe yaradı, fakat sen kendininkini çıkardığına göre ben de artık takmayacağım. Alnındaki mücevher kimliğin konusunda hata payı bırakmıyor, bu durumda benim kendimi gizlemeye devam etmemin bir anlamı yok!” diye sırtıttı. “Sana Trajik Bin yılın çirkin yaratıklar ürettiğini söylemiştim dostum Hawkmoon.”

“Sana inanıyorum,” diyen Hawkmoon gülümsedi. “Gel, gece için kamp kurabileceğimiz bir yer bulsak iyi olur. Tozer haritasında güvenli bir dinlenme noktası işaretlemişti. Yıldız ışığına çıkar da bakalım.”

D'Averc kısa deri ceketine uzandı ve ağzı dehşet içinde açık kaldı. “Ah, Hawkmoon! Pek de şanslı değiliz!”

“Neden dostum?”

“Ceketimin yaratığın pençesinde kalan kısmında Tozerden aldığımız haritanın saklı olduğu cep vardı. Kaybolduk Hawkmoon!”

Hawkmoon lanet okuyarak kılıcını kınına yerleştirdi ve kaşlarını çattı.

“Yaratığı takip etmekten başka çaremiz yok, hafif yaralıydı, geride kan izi bırakmış olabilir. Belki de inine giden yolda haritayı düşürmüştür. Her halükarda yaşadığı yere kadar onu takip etmeli ve vardığımızda haritayı ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyız!” dedi.

D'Averc kaşlarını çattı. “Buna değer mi? Nerede bulunduğumuzu hatırlayamaz mıyız?” diye sordu.

“Yeterince hatırlayamayız. Gel, D'Averc.”

Hawkmoon yaratığın gözden kaybolduğu yönde sarp kayalara tırmanmaya, D'Averc de isteksizce onu takip etmeye başladı.

Neyse ki gökyüzü berrak ve ay da parlaktı da Hawkmoon sonunda kayaların üzerinde kan olması muhtemel pırıldayan bir takım izler gördü. Biraz daha ilerlediğinde daha fazla iz vardı.

“Bu yönden D'Averc” diye seslendi.

Arkadaşı içini çekti, omuz silkti ve takip etti.

Arayış şafak söküp de izler kaybolana kadar devam etti. Hawkmoon kafasını çaresizlikle salladı. Bir dağın yamacında en yüksek noktada bulunuyorlardı, önlerindeki manzarada aşağıda uzanan iki vadi vardı. Elini sarı saçlarında gezdirip iç geçirdi.

“Yaratıktan hiç iz yok. O kadar emindim ki...”

D'Averc yorgun gözlerini ovuşturarak umursamaz bir tavırla “Şimdi daha kötü durumdayız, haritamız yok – ve hatta artık eski patikada da değiliz...”

Hawkmoon “Üzgünüm D'Averc en iyi planın bu olduğunu düşünmüştüm” dedi ve omuzları düştü. Birden yüzü aydınlandı ve ileriye işaret etti.

“Orada! Hareket eden bir şey gördüm. Hadi.” Kayalardan oluşan perdelerin arkasına sığıracak D'Avercin görüş alanından çıktı.

D'Averc sonradan sessizliğe dönüşen ani bir şaşkınlık nidası duydu.

Fransız kılıcını çekti ve neyle karşılaştığını merak ederek arkadaşının gittiği yöne doğru ilerledi.

Sonra Hawkmoonun şaşkınlığının sebebini gördü. Orada, uzakta vadinin aşağısında kırmızı, altın, turuncu, mavi ve yeşil renkli parlak yüzeyleri, kıvrılan metal yolları, keskin metal kuleleriyle ıslık ıslık metal bir şehir vardı. Şehrin terk edilmiş olduğunu, parçalara ayrıldığını, duvar ve süslemelerinin paslandığını anlamak buradan bile mümkündü.

Hawkmoon durmuş ona bakıyordu. İşaret etti. Önceki geceden kalma düşmanları oradaydı, dağın kayalık taraflarından şehre doğru kayıyordu.

Hawkmoon “Yaşadığı yer burası olmalı” dedi.

D'Averc “Onu aşağıya kadar takip etme fikrinden hoşlanmıyorum” diye mırıldandı. “Hava zehirli olabilir – yüzünden kanının çekilmesine, kusmana ve ölüme sebep olan zehirli hava...”

“Zehirli hava diye bir şey yok artık D'Averc, bunu sen de biliyorsun. Sadece kısa bir süre vardı fakat sonra kayboldu. Yüz yıllardır burada zehirli hava olmadığından eminim.” Pençesinde hâlâ içinde Tozerin haritası bulunan deri ceket parçasını tutan düşmanın peşinden, dağdan aşağı inmeye başladı.

D'Averc “Ah, çok iyi. Hadi ölümü birlikte arayalım!” diye homurdandı. Ve bir kez daha arkadaşının çağrısına kulak verdi. “Sen vahşi, sabırsız bir beyefendisin Dük Von Köln!”

Gevşek kayalar dağdan aşağı yuvarlanıp takip ettikleri yaratığın şehre doğru daha hızlı koşmasına sebep olurken D'Averc ve Hawkmoon dağlık araziye alışkın olmadıklarından ve özellikle de D'Avercin ayağındaki botlar paçavraya dönmüş olduğundan ellerinden geldiğince hızla kovaladılar.

Hayvanın metal şehrin gölgeleri arasına girip kaybolduğunu gördüler.

Birkaç saniye sonra onlar da şehre varıp biraz endişeyle aşağıda göğe uzanarak tehditkar gölgeler yaratan metal yapılara göz gezdirdiler.

Hawkmoon birkaç kan lekesi daha görüp loş ışıktaki yolunu zorlukla seçmeye çalışarak şehrin sütun ve destek yapılarının arasından ilerledi.

Sonra aniden bir tıkrırtı – zorla zapt edilmiş türden tuhaf bir tıslama duyuldu.

Yaratık üzerine atlamıştı, pençeleri boğazındaydı ve gittikçe daha derine dalıyorlardı. Pençelerin boynunu delip geçtiğini hissetti. Kendi ellerini kullanarak tırnaklardan boğazını kurtarmaya çalıştı, boynunun arkasını gaganın yakaladığını hissetti.

Sonra vahşi bir çığlık ve gürültüyle pençeler boğazını serbest bıraktı.

Hawkmoon D'Averci görmek için elinde kılıçla yerde yatan gagalı hayvana bakarak geriye doğru sendeledi.

D'Averc hafifçe “İğrenç yaratıkta zerre kadar beyin yok. Beni kendisini biçmek için geride bırakarak sana saldırması ne kadar aptalca bir davranış” dedi. Kolunu uzattı ve ölü yaratığın pençesinden yere düşmüş olan giysi parçasını nazikçe yerden aldı. “İşte haritamız. Eskiden olduğu gibi tek parça!”

Hawkmoon boğazındaki kanı sildi. Pençeler çok derine batmamıştı. “Zavallı şey” dedi.

“Merhametin sırası değil Hawkmoon! Böyle konuştuğunu duymanın beni nasıl sinirlendirdiğini biliyorsun. Bize saldıran yaratıkları hatırla.”

“Nedenini merak ediyorum. Bu dağlarda doğal besinleri konusunda bir kıtlık yaşadıklarını sanmıyorum – buralarda yenilebilir türden her tür yaratık mevcut. Neden bizimle kendilerine ziyafet çekmeyi düşünsünler ki?”

D'Averc etrafını saran metal kafesten ona bakarak “Ya gördükleri en yakın et bizdik, ya da insanlardan nefret etmeyi öğrenmişlerdi” diye fikrini belirtti.

D'Averc kılıcını savurarak kınına yerleştirdi ve üstlerindeki şehrin kule ve caddelerine destek olan metal sütun ormanına doğru ilerledi. Her yerde döküntüler, ölü hayvan parçacıkları, süprüntüler, çürümüş ve tanımlanamaz şeyler vardı.

D'Averc “Hazır buradayken şehri araştıralım, belki burada uyuyabiliriz” derken kemerlerden birine tırmanmaya başladı.

Hawkmoon haritayı inceledi. “İşaretli” dedi. “Adı Hâlâpandur. Esra-rengiz filozofumuzun mağarasının olduğu yerin doğusuna oldukça yakınız” dedi.

“Ne kadar yakın?”

“Yaklaşık bir günlük yürüme mesafesinde.”

D'Averc “Hadi dinlenip yarın devam edelim” önerisinde bulundu.

Hawkmoon bir an kaşlarını çattı. Sonra omuzlarını silkti. “Peki.” Tu haf kıvrımlı metal caddelerden birine ginceye kadar o da kemere tırmanmaya başladı.

D'Averc “Şuradaki kuleye doğru gideceğiz” dedi.

Sıcak ve sıkıntılı güneş ışığında turkuvaz ve kızıl renklerde parlayan bir kuleye uzanan hafif bir rampaya doğru yürümeye başladılar.

O N B E Ş

TERKEDİLMİŞ MAĞARA

Kulenin dibinde bir devin yumruğuyla içeri göçmüş gibi görünen küçük bir kapı vardı. Açıklıktan sürünen Hawkmoon ve D'Averc karanlığın arasından kulenin içinde ne olduğunu seçmeye çalıştılar.

Hawkmoon “Şurada, bir merdiven – ya da merdivene çok benzer bir şey var” dedi.

Molozlar üzerinde tökezleyerek gördüklerinin kulenin üst kısımlarına çıkan bir merdiven değil şehirdeki bir binayı diğerine bağlayan kemerlere benzer bir rampa olduğunu fark ettiler.

Rampayı tırmanırken D'Averc Hawkmoona “Okuduğum kadarıyla burası Trajik Bin yıldan kısa bir süre önce inşa edilmişti. Tamamen bilim adamlarının hizmetine verilmiş bir şehir – bir Araştırma Şehri, eminim öyle deniyordu. Buraya dünyanın her tarafından her tür bilim adamı geliyordu. Çapraz üreme yöntemiyle yeni buluşların yapılacağına inanılıyordu. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa bugün bir çoğunun sırrı kaybolmuş olsa da efsaneler burada bir çok tuhaf icadın yapıldığını söyler.”

Rampa onları dört bir yanı cam pencerelerle çevrili geniş bir düzlüğe getirinceye kadar yürüdüler. Pencerelerin çoğu çatlamış veya tamamen kırılmıştı, fakat bu düzlükten şehrin kalan kısmını olduğu gibi görmek mümkündü.

Hawkmoon “Burasının Hâlâpandurda olup bitenleri izlemek için kullanıldığı neredeyse kesin” dedi. Etrafına göz gezdirdi. Her tarafta ne işe yaradıklarını anlayamadığı aletlerin kalıntıları vardı. Üzerlerinde cansız kaba harflerle kazınmış, kıvrak rakam ve harflerinden oluşan modern zamanların barok dekorasyonundan tamamen farklı, tarih öncesi şeylerin işaretlerini taşıyorlardı. “Hâlâpandurun işlevlerini kontrol eden bir tür yönetim odası.”

D'Averc dudaklarını büzüp ileriye işaret ederek “Evet – şimdiden nasıl kullanıldığını görebilirsin. Bak Hawkmoon” dedi.

Biraz ileride onların şehre girdikleri yerin ters tarafında Kara İmparatorluğun miğfer ve zırhları içinde çizgi halinde ilerleyen bir atlı bölüğü görülebiliyordu. Bulundukları yerden daha fazla bir şey seçemiyorlardı.

Hawkmooonun parmakları kılıcına doğru uzanırken “Bence Meliadus onlara liderlik ediyor” dedi. “Myganın tam olarak nerede olduğunu biliyor olamaz fakat Tozerin bir süre bu şehirde kaldığını öğrenmiş olabilir ve yanında Myganın mağarasını bulabilecek izciler vardır. Burada dinlenerek kaybedecek zamanımız yok D'Averc. Devam etmeliyiz.”

D'Averc başını öne eğdi. “Yazık.”

Rampadan aşağı kulenin girişine doğru koştular. Kara İmparatorluk savaşçıları tarafından görülme riskine girerek geniş, dış rampalarda olabildiğince hızlı ilerliyerek aşağıdaki kemerlere ulaşp gözden kayboldular.

D'Averc “Görüldüğümüzü sanmıyorum. Hadi, bu yönden; Myganın mağarasına bakalım.” dedi.

Dağın yamacında yaşlı büyücüye Meliadustan önce ulaşmak için kah kayarak kah yalpalayarak koşturmaya başladılar.

Karanlık bastırdı fakat onlar durmadılar.

Açlıktan ölüyorlardı, işin aslı Llandar vadisinden çıktıklarından beri hiçbir şey yememişlerdi ve zayıf düşmeye başlamışlardı.

Fakat devam ettiler ve şafaktan hemen önce harita üzerinde işaretlenmiş olan vadiye ulaştılar. Myganın yaşadığı söylenen vadiye.

Hawkmooon gülümsemeye başladı. “O Kara İmparatorluk atlıları gece için kamp yapacaklar, bu belli. Myganı bulup kristallerini almak ve onlar varmadan oradan uzaklaşmak için zamanımız olacak!”

D'Averc “Öyle umalım” dedi, bir yandan da gözleri hafif ateşli görünen Hawkmooonun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Fakat onu vadiye kadar takip edip haritayı inceledi. “Şurada yukarıda” dedi. “Orası Myganın mağarasının bulunması gereken yer, fakat ben hiçbir şey göremiyorum.”

Hawkmooon “Haritanın gösterdiği yer şuradaki tepenin ilerisinde. Hadi tırmanıp görelim” dedi.

Kayalıklardaki ufak bir çatlaktan çıkıp vadi boyunca akan küçük, temiz bir dere boyunca ilerleyerek vadiyi geçtiler. Vardıkları yerde, insan varlığına dair işaretler vardı. Çünkü dereye kadar inen bir patika ve dere kıyısında da belli ki dereden su çekmeye yarayan ahşap aletler vardı.

Tepenin yan tarafına doğru patikayı takip ettiler. Orada da kayalar üzerinde insan eli için hazırlanmış eski tutamaklar buldular. Yakın zaman da oyulmamışlardı, görünüşe göre çağlar boyu hatta Myganın doğumundan bile önce oradaydılar.

Tırmanmaya başladılar.

Gidiş zordu fakat sonunda üzerinde yerinden kopmuş ve yıpranmış devasa bir kayanın bulunduğu bir kaya çıkıntısına ulaştılar, koca kayanın arkasında da büyük bir mağaranın karanlık girişi vardı! Hawkmoon girme hevesiyle ileri atıldı, fakat D'Averc ihtiyatla omzuna dokundu. “En iyisi dikkatli olalım” deyip kılıcını çekti.

Hawkmoon “Yaşlı bir adam bize zarar veremez” dedi.

“Yorgun ve bezginsin dostum yoksa bilge Tozerin sahip çıktığı yaşlı bir adamın bize zarar verebilecek silahlara muhtemelen sahip olacağını tahmin ederdin. Tozerin dediğine göre insanlardan pek hoşlanmıyor ve bizim düşmandan başka bir şey olacağımızı düşünmesi için bir sebep yok.”

Hawkmoon başıyla onayladı ve kılıcını çekip ilerledi.

Mağara karanlık ve boş görünüyordu fakat arka taraftan gelen bir ışık fark ettiler. Işığın kaynağına yaklaştıklarında mağarada keskin bir döne-meç buldular.

Dönemeci geçince ilk bölmenin daha geniş olan ikinci bir bölmeye açıldığını gördüler. Burası Hâlâpandurda gördükleri türden aletler, bir çift yatak, kapkacak, kimyasal ekipman ve benzeri bir sürü malzemeye doluydu. Işığın kaynağı mağaranın ortasında duran bir küreydi.

D'Averc “Mygan!” diye bağırdı fakat cevap alamadı.

Başka bir bölümü olup olmadığını merak ederek mağarayı araştırdılar fakat bir şey bulamadılar.

Hawkmoon çaresizlik içinde “Gitmiş!” dedi, sinirli parmakları alnındaki Kara Mücevhere dokunuyordu. “Gitmiş D'Averc ve tanrı bilir nereye. Belki de Tozer ondan ayrıldıktan sonra burada kalmanın artık güvenli olmadığını karar vermiştir.”

D'Averc “Sanmıyorum” dedi. “Gitseydi malzemelerinin bir kısmını yanına almış olurdu, değil mi?” Mağaraya göz gezdirip “Şu yataklar yakın zamanda kullanılmış gibi görünüyor. Etrafta toz yok. Mygan tahminen buralarda bir geziye çıkmıştır ve yakında geri gelecektir. Onu beklemeliyiz.”

“Peki Meliadus konusu ne olacak – elbette eğer gördüğümüz Meliadus ise?”

“Sadece yavaş iz sürmesini ve bu mağarayı bulana kadar biraz zaman kaybetmesini ummalıyız!”

Hawkmoon “Eğer Flananın sana söylediği kadar hevesli ise çok uzağımızda olamaz,” diye fikrini söyledi. Üzerinde bir çok et yemeği, seoze ve bitki bulunan bir masaya yaklaşıp açgözlülükle yemeye başladı. D'Averc de onu izledi.

D'Averc “Burada dinlenip onu bekleyeceğiz. Şu an için yapabileceği-miz tek şey bu dostum” dedi.

Bir gün ve bir gece geçti, yaşlı adam dönmedi; Hawkmoon zaman ilerledikçe sabırsızlanıyordu.

D'Averce “Ya yakalandıysa, ya Meliadus dağlarda dolaşırken onu bul-duysa” dedi.

D'Averc zoraki bir neşeyle “Eğer öyle ise Meliadus onu tekrar buraya getirmek zorunda; biz de onu baronun elinden kurtararak yaşlı adamın minnetini kazanabiliriz” dedi.

“Yanılmıyorsam alev mızrakları taşıyan yirmi adam vardı D'Averc. Yirmi kişiyi alt edemeyiz.”

“Sadece canın sıkkın Hawkmoon, daha önce yirmi adamla – hatta daha fazlasıyla baş etmiştik!”

Hawkmoon “Evet” diyerek onayladı fakat yolculuğun ondan çok şey götürdüğü açıktı. Belki de Kral Huonu aldatmak onun üzerinde D'Avercin üzerindeki daha yıkıcı bir etki yaratmıştı. Çünkü D'Averc bu tür hilekarlıklardan zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Hawkmoon mağaranın dış kısmına çıkıp tepenin kenarına doğru ilerledi. Aşağıdaki vadiye bakıp gelenleri gördüğüne göre bir tür içgüdü onu dışarı çekmiş olmalıydı.

Mesafe artık onların kimliğinden emin olmak için yeterliydi.

Adamların lideri kesinlikle Baron Meliadus idi. Hawkmoon aşağı baktığı sırada yukarı dönüp onu gören baronun şatafatlı kurt maskesi vahşi ısıltılar yayıyordu.

Kükreyen korkunç ses dağlar arasında yankılandı. Karmaşık öfke ve zafer tınılarıyla dolu, avının kokusunu alan kurdun ulumasına benziyordu.

“Hawkmoon!” diyen çığlık duyuldu. “Hawkmoon!”

Meliadus kendini eğerinden aşağı atıp tepeyi tırmanmaya başladı. “Hawkmoon!”

Arkasından iyi silahlanmış adamları geliyordu ve Hawkmoon hepsiyle aynı anda savaşma şanslarının olmadığını biliyordu. Mağaraya doğru bağırdı. “D'Averc, Meliadus burada. Acele et dostum, bizi bu mağaralarda kıştırarak. Tepeye ulaşmalıyız.”

D'Averc koşarak mağaradan çıktı, kılıç kemerinin tokasını taktı, aşağı baktı, bir an düşündü sonra başını salladı. Hawkmoon kendini yukarı çekmek için kayanın sert yüzeyinde tutamakları arayarak tepenin yamacına doğru koştu.

Bileğinin tüylerini yalazlayarak elinin yanındaki kayaya alev mızraklarından çıkan bir ateş topu çarptı. Bir diğeri ayaklarının hemen altına çarptı fakat o tırmanmaya devam etti.

Belki tepede ayağa kalkıp dövüşebilirdi fakat Brass Kalesinin güvenliği buna bağlı olduğundan mümkün olduğunca uzun süre D'Averci ve kendi hayatını koruması gerekiyordu.

“Haaaawkmoooooon!” Meliadusun intikam dolu çığlığı yankılandı. “Haaaawkmoooooon!”

Hawkmoon kayalarda elleri çizilerek, ayakları kesilerek tepenin sarp yamacında inanılmaz riskler alarak fakat durmaksızın tırmanmaya devam etti. Tam arkasında D'Averci onu izliyordu.

Sonunda zirveye ulaştılar ve önlerinde uzanan bir plato gördüler. Geçmeye kalksalar alev mızrakları tarafından hemen biçilirlerdi.

Hawkmoon sertçe “Şimdi kalkıp dövüşüyoruz” dedi.

D'Averci sırtıttı. “Sonunda. Aklını kaybetmekte olduğunu düşünmüş-tüm dostum.”

Tepenin kenarından aşağı baktılar ve Baron Meliadusun Myganın mağarasının önüne ulaştığını ve yayından çıkmış bir ok gibi gittikçe kendilerine yaklaştığını, adamlarını da nefret duyduğu iki düşmanının peşine takıldığını gördüler. Şüphesiz – Oladahn, Kont Brass – hatta Hawkmoonun baronun kendisine olan aşkını bildiği fakat kabullenmeyi reddettiği Yisselda gibi diğer düşmanlarından bazılarını da orada bulsa sevinirdi.

Kısa süre sonra kurt savaşçıların ilki tepeye ulaştı ve Hawkmoon adamın başlığına sarsıcı bir tekme indirdi. Adam tepeden düşmedi fakat ya kendini yeniden güvenli bölgeye çekmek ya da Hawkmoonu da kendisiyle birlikte aşağı sürüklemek için uzanıp Hawkmoonun ayağını yakaladı.

D'Averci ileri atılıp adamı omzundan bıçakladı. Adam homurdanıp Hawkmoonun ayağını bırakarak kayanın kenarında tutunabileceği bir çıkıntıya doğru hamle yaptı, ıskaladı ve geriye doğru devrildi, kolları havayı döverek ve uçuşunun çok aşağısındaki vadi tabanına varıncaya kadar süren upuzun bir çığlık atarak düştü.

Fakat şimdi diğerleri de tepeye varmışlardı. Hawkmoon ikisiyle karşı karşıya kaldığında D'Averci birini daha hakladı.

Yüzlerce metre altlarında uzanan vadinin üzerinde uçuşunun kenarında ileri geri dövdüler.

Hawkmoon birini başlığı ve boyunluğu arasında kalan boğazından yakalayarak diğerinin göbeğine kılıcını sapladı, fakat onların yerini hemen iki başka savaşçı aldı.

Bu şekilde onları tepeden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışarak ve oraya ulaşmaktan vazgeçiremediklerini kılıçlarıyla bertaraf ederek bir saat kadar savaştılar.

Etrafları sarılmıştı, savrulan kılıçlar dev bir köpek balığının inip kalan dişleri gibiydi, sonunda birkaç kılıcın keskin ucu boğazlarına doğrultuldu ve Meliadusun hırsla çınlayan zalim sesi duyuldu. “Teslim olun beyler, yoksa söz veriyorum doğranacaksınız.”

Hawkmoon ve D'Averc birbirlerine çaresizlik içinde bakarak kılıçlarını indirdiler.

Her ikisi de Meliadusun kendilerine karşı korkunç bir kin duyduğunu biliyorlardı. Bu kin Meliadusun içini kemiriyordu. Artık kendi topraklarında onun tutsaklarıydılar. Kaçmak mümkün değildi.

Meliadus da bunun farkına varmış gibiydi. Kurt maskesini bir kenara kaydırıp kıkırdadı.

“Hawkmoon ve D'Averc, Granbretana nasıl geldiğinizi bilmiyorum, fakat artık ikinizin bir çift salak olduğunu biliyorum! Siz de yaşlı adamı mı arıyordunuz? Merak ediyorum, neden? Onun sahip olduğu şey sizde zaten var.”

Meliadus ne kadar az şey bilirse onu kandırmaları o kadar kolay olacağından Hawkmoon “Belki de adamın başka bir şeyleri daha vardır” diyerek asıl konudan uzaklaşmaya çalıştı.

“Başka şeyler mi? Yani İmparatorluğun işine yarayabilecek başka aletlerinin olduğunu ima ediyorsun? Açıkladığın için teşekkürler Hawkmoon. Şüphesiz yaşlı adamın kendisi daha spesifik bilgiler verecektir.”

D'Averc kısaca “Yaşlı adam gitti Meliadus, sizin gelebileceğinize danı onu uyardık” dedi.

“Gitti ha? Sorun buysa nereye gittiğini biliyorsunuz demektir Sör Huillam.”

Savaşçılar onu ve Hawkmoonu kollarının altından kementlerle bağladığında canı sıkılmış görünen D'Averc “Ben bilmiyorum” dedi.

Meliadus kıkırdarak “Göreceğiz” dedi. “İzin verirseniz işkencenizi başlamak için daha fazla bekleyemeyeceğim. Anın şerefine tadımlık ufak bir intikam. Saraya döndüğümde tüm diğer işkence olasılıklarını araştıracağız. Sonra belki de yaşlı adamı ve onun boyutlar arası seyahat sırrını da ele geçireceğim...” Kendi kendine gizlice İmparator Kralın gözünde bu şekilde eski itibarını kazanacağını ve iznini almadan şehirden ayrıldığı için Huonun kendini affedeceğini söylüyordu.

Zırlı eli Hawkmoonu okşamak için neredeyse sevgiyle uzandı. “Ah, Hawkmoon yakında zulmümü hissedeceksin, *yakında...*”

Hawkmoon tüm varlığıyla ürperdi ve sonra sırttan kurt maskesine ağız dolusu tükürdü.

Meliadus geriledi, eliyle maskesini temizledi ve Hawkmoonun ağzına vurdu. Öfkeyle homurdandı. “Bunun için şiddetli bir acıyı daha hak ettin Hawkmoon. Ve o acılar binlerce yıl geçmiş kadar uzun sürecek, sözüme güven!”

Hawkmoon acı ve tiksintiyle kafasını çevirdi, Sör Huillam D'Averc ile birlikte korumalar tarafından uçurumun kenarına doğru sertçe iteklenmişlerdi.

Vücutlarının çevresindeki ip onların daha öteye düşmelerine engel olmuştu fakat kenara iyice yaklaştırılmışlar ve kısa süre sonra Meliadus da yanlarına gelmişti.

Baron “Yaşlı adamı hâlâ bulmam gerekiyor. Onun buralarda bir yerlerde pusuda olduğundan şüpheleniyorum. Bir şekilde iplerinizden kurtulup adamı aramaya çıkma ihtimalinize karşın girişe bir çift koruma koyarak sizi sıkıca bağlanmış bir halde mağarada bırakacağız. Artık kaçamazsın Hawkmoon, sen de D'Averc. En sonunda ikiniz de bana aitsiniz! Onları içeri götürün. Bulduğunuz tüm iplerle bağlayın. Unutmayın onlar Meliadusun oyuncakları – onları elinizden kaçırmayın!”

Elleri ve ayakları sıkıca bağlanmış bir halde mağaraya sürüklenmelerini izledi. Mağaranın girişine üç tane koruma yerleştiren Meliadus neşeyle tepeden aşağı inmeye başladı.

Kısa süre sonra tüm düşmanlarının avucuna düşeceğine, tüm sırlarının kendilerinden işkenceyle sökülüp alınacağına ve İmparator Kralın onun gerçeği söylediğini anlayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Ve eğer İmparator Kral onun hakkında iyi şeyler düşünmezse; ne fark ederdi ki?

Meliadusun bu hatayı düzeltecek planları da vardı.

O N A L T I

1. 1. A N D A R L I M Y G A N

Mağaranın dışına gece inmişti, D'Averc ve Hawkmoon ikinci mağaradaki ışığın yarattığı gölgelerin içinde yatıyorlardı.

Korumaların geniş sırtları girişi kapatıyordu ve bağlı oldukları organlar feci halde sıkıydı.

Hawkmoon mücadele etmeye çalıştı fakat hareketleri ağzının, gözlerinin ve boynunun hafif hareketleriyle sınırlıydı. D'Averc de benzer durumdaydı.

D'Averc mümkün olduğunca alçak sesle “Evet dostum yeterince ihtiyatlı davranmadık” dedi.

Hawkmoon “Haklısın” diye onu onayladı. “Açlık ve yorgunluk en bilge insanları bile aptallaştırabilir. Şu durumda kendimizden başka kimseyi suçlayamayız...”

D'Averc şüpheyle “Çektiklerimizi hak ediyoruz, fakat arkadaşlarımız hak ediyorlar mı? Ne kadar umutsuz görünürse görünsün kaçmayı başarmalıyız Hawkmoon.”

Hawkmoon iç geçirdi. “Evet, eğer Meliadus Brass Kalesine ulaşmayı başarırsa...”

Ürperdi.

Granbretan asilzadesiyle kısa karşılaşmasında Meliadusun eskisine göre daha da delirmiş olduğu görülüyordu. Sorun onun birçok kez Hawkmoon ve Brass Kalesi sakinleri tarafından yenilmesi miydi? Brass Kalesi'nin kaçırılmasıyla zaferine engel olunması mıydı? Hawkmoon tam olarak kestiremiyordu. Sadece eski düşmanının aklının geçmişe göre çok daha kontrolsüz olduğunu biliyordu. Böylesine dengesiz bir durumda ne yapacağını kestirmek olanaksızdı.

Hawkmoon kaşları çatık, mağaradan bir ses duyduğu hissiyle kafasını çevirdi. Yattığı yerden aydınlık mağaranın bir kısmını görebiliyordu.

Sesi tekrar duyarak boynunu uzattı. D'Averc korumaların duymaması için alçak sesle mırıldandı. “Orada birisi var, yemin ederim...”

Sonra tam karşılarında bir gölge belirdi, kafalarını kaldırıp uzun boylu yaşlı adamın yüzüne baktılar. Adamın kayadan yontulmuş gibi görünen

sert bir çehresi ve aslansı görünümüne destek veren beyaz saçlardan oluşan bir yelesi vardı.

Yaşlı adam bağlı adamlara bakarak kaşlarını çatı. Dudaklarını büzüp kapıda duran üç korumaya ihtiyatla bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar D'Averc ve Hawkmoona çevirdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını göğsünde kavuşturdu. Hawkmoon parmaklarında kristal yüzükler olduğunu gördü – sol elinin küçük parmağı hariç tüm parmaklarında – hatta baş parmaklarında bile yüzük takılıydı. Bu Llandarlı Mygan olmalıydı! Fakat mağaraya nasıl girmişti?

Hawkmoon dudakları yardım isteğiyle aralanarak çaresizlik içinde ona baktı.

Dev tekrar gülümseyerek Hawkmoonun fısıltısını duyabilmek için biraz öne eğildi.

“Lütfen bayım, eğer Llandarlı Mygan iseniz bizim sizin dostlarınız, düşmanlarınızın tutsakları olduğumuzu biliniz.”

Mygan da yine fısıltıyla “Peki sizin doğruyu söylediğinizi nereden bileceğim?” diye cevapladı.

Dışarıdaki korumalar hareketlendi, şüphesiz bir şeyler sezinleyerek içeri doğru döndüler. Mygan mağaraya doğru seğırtti. Koruma homurdandı.

“Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz? Baronun size ne yapacağını mı tartışıyorsunuz, ha? Aslında onun sizin için düşündüğü eğlenceleri hayal dahi edemezsiniz Hawkmoon.”

Hawkmoon cevap vermedi.

Koruma kıkırdayarak tekrar sırtını döndüğünde Mygan daha da yakınlarına geldi.

“Sen Hawkmoon musun?”

“Benim hakkımda bir şeyler biliyor musun?”

“Evet bir şeyler biliyorum. Eğer Hawkmoon isen doğruyu söylüyor olabilirsin, Granbretanlı olmama rağmen Londra’yı yöneten lordlara güvenmiyorum. Fakat benim düşmanlarımin kimler olduğunu sen nereden biliyorsun?”

“Kroidenli Baron Meliadus senin kısa süre önce burada misafirin olan Tozere bahsettiğin sırla ilgili bazı şeyler öğrenmiş.”

“Bahşetmek! Tatlı sözlerle yaltaklanarak onu benden aldı, ben uyurken yüzüklerimden birini çaldı ve kaçmak için kullandı. Londradaki efendilerinin gözüne girmek istediği sonucuna vardım...”

“Haklısın. Tozer onlara bir güçten bahsetti, bunun zihinsel bir özellik olmasıyla övündü, gücünü gösterdi ve Kamarga ulaştı...”

“Şüphesiz kazayla. Yüzüğü nasıl doğru düzgün kullanacağını bilmiyor.”

“Böylece biz burada toplandık.”

“Sana inanıyorum Hawkmoon ve şu Meliadusdan korkuyorum.”

“Bizi serbest bırakacak mısın? Buradan kaçmayı deneyebiliriz. Seni o na karşı koruyabiliriz?”

“Sizin korumanıza ihtiyaç duyacağımdan şüpheliyim.”

Mygan Hawkmoonun görüş alanından çıktı.

O ana kadar kasıtlı olarak sessiz kalan D'Averc “Ne planladığını merak ediyorum” dedi.

Hawkmoon kafasını salladı.

Mygan elinde uzun bir bıçakla tekrar göründü. Uzandı ve gözünü ihtiyatla dışarıdaki korumalardan ayırmadan, düğ kendini kurtarmayı başaran kadar Hawkmoonun iplerini kesti.

“Bıçağı bana ver” diye fısıldadı ve aleti Myganın elinden aldı. D'Avercin iplerini kesmeye başladı.

Dışarıdan gelen sesler duyular.

Korumalardan biri “Baron Meliadus dönüyor, sesi kötü geliyor” dedi.

Hawkmoon D'Averce endişeli bir bakış fırlattı ve ikisi birlikte ayağa fırladılar.

Yaptıkları hareketle alarma geçen korumalardan biri dönüp şaşkınlık içinde bağırdı.

İki adam yayından çıkan ok gibi ileri atıldılar. Hawkmoon'un eli kılıcını çekmeye davranan korumalardan birini engelledi. D'Averc'in eli bir diğer korumanın boynunu kavrayarak kılıcını kendisi için çekti. Kılıç kalıp korumanın bağırmasına bile fırsat vermeden tekrar indi.

Hawkmoon ilk korumayla boğuşurken D'Averc üçüncüsünü hakladı. Çarpışan kılıçların sesi havayı doldurdu ve Meliadusun şaşkınlık içindeki çığlığı duyuldu.

Hawkmoon rakibini yere yıktı ve adamın kasıklarına dizini dayayarak hâlâ kınında duran belindeki hançeri çekti, adamın maskesini geri itip boğazını kesti.

Bu arada D'Averc, kendi adamını öldürmüş cesedin başında nefes nefese dikiliyordu.

Mağaranın arka kısımlarından Myganın sesi duyuldu. “Sizin bendekilere benzer kristaller taktığınızı görüyorum. Onları kontrol etmeyi biliyor musunuz?”

“Sadece Kamarga nasıl döneceğimizi biliyoruz! Önce sola bir kez...”

“Evet. Tamam Hawkmoon size yardım edeceğim. Kristalleri önce sağa sonra sola çevirmelisiniz. Hareketi altı kez tekrarlamalısınız ve sonra...”

Meliadusun devasa gölgesi mağaranın girişinden içeri doğru uzadı.

“Ah Hawkmoon – hâlâ bana bela çıkarıyorsun. Yaşlı adam! Yakalayın onu!”

Meliadusun diğer savaşçıları mağaraya üşüşmeye başladılar. D'Averc ve Hawkmoon çaresiz savaşarak onların gerisinde kaldılar.

Yaşlı adam öfkeyle bağırdı: “İşgalciler. Geri çekilin!” Uzun bıçağını çekip ileri atıldı.

Hawkmoon “Hayır!” diye bağırdı. “Mygan – bırak da kılıç işleriyle biz ilgilenelim. Uzak dur. Bunlara karşı savunmasızsın!”

Fakat Mygan geri çekilmedi. Hawkmoon ona ulaşmaya çalıştı, bir kurt kılıcının savrulmasıyla yere düştüğünü gördü, Mygana vurana doğru atıldı.

İç kısımdaki mağara bölmesine çekildiklerinde mağara karmaşa içindeydi. Kılıç sesleri yankılanıyor, Meliadusun öfkeli çığlıklarına karışıyordu.

Hawkmoon üstlerine savrulan kılıç hamlelerinden sakınarak yaralı Mygan'ı ikinci mağaraya doğru sürükledi.

Artık Hawkmoon, Meliadusun iki eliyle kullandığı kılıcından gelen seslerle karşı karşıya kalmıştı.

Hawkmoon sol omzunda uyuşukluğa benzer bir kamaşma ve dirseğine doğru akan kanı hissetti. Bir hamlesiyle Meliadusu kolundan yaraladıktan sonra geriledi.

Baron homurdanarak sendeledi.

Hawkmoon “Şimdi D'Averc!” diye bağırdı. “Şimdi, Mygan! Kristalleri döndürün! Bu kaçmak için tek umudumuz!”

Yüzüğündeki kristali önce sağa sonra sola çevirdi, sonra bu hareketi altı kez tekrarladı. Meliadus homurdanarak ona tekrar saldırdı. Hawkmoon hamleyi engellemek için kılıcını kaldırdı.

Sonra Meliadus yok oldu.

Mağara ve arkadaşları da.

Tüm yönlerde uzanan uçsuz bucaksız bir düzlük üzerinde tek başına dikiliyordu. Öğle vaktiydi, gökyüzünde kocaman bir güneş vardı. Düzlük yere yakın kısa çimenlerin olduğu türden ve Hawkmoona baharı hatırlatan bir koku yayan bir çayırdı.

Neredeydi? Mygan onu kandırmış mıydı? Diğerleri neredeydi?

Sonra yanında Llandarlı Mygan uzanmış halde bir eli kanayan yarasında maddeleşmeye başladı. Bir düzine kılıç kesigi ile kaplıydı, aslansı yüzü solmuş ve acıyla çarpılmıştı. Hawkmoon kılıcını kınına sokup ona doğru atıldı. “Mygan...”

“Ah, korkarım ölüyorum Hawkmoon. Fakat en azından kaderinin şekillenmesindeki görevimi yerine getirdim. Rünlü asa...”

“Kaderim mi? Ne demek istiyorsun? Rünlü Asanın bununla ne ilgisi var? O esrarengiz sanat eseriyle ilgili çok şey duydum fakat kimse bunun beni tam olarak neden ilgilendirdiğini açıklamadı...”

“Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Bu arada...”

Aniden etrafını şaşkınlıkla inceleyen D'Averc belirdi. “Bu şeyler işe yarıyor! Rünlü Asaya şükürler olsun. Hepimizin doğranacağından eminim.”

“Sen, sen aramaya...” Mygan öksürmeye başladı, dişlerinin arasından çenesine doğru kan akmaktaydı.

Hawkmoon başını ellerinin arasına aldı. “Konuşmaya çalışma, Mygan. Kötü yaralandın. Yardım bulmalıyız. Brass Kalesine dönebilirsek belki...”

Mygan başını salladı. “Dönemezsiniz.”

“Dönemez miyiz? Fakat neden? Yüzükler bizi buraya getirdi. Sola bir kez çevirirsek...”

“Hayır. Bu yola bir kez çıktığınız için yüzüklerin yeniden ayarlanması gerekiyor.”

“Nasıl ayarlayacağız?”

“Size bunu anlatmayacağım!”

“Anlatmayacak mısın? Yani anlatamayacaksın mı demek istiyorsun?”

“Hayır. Niyetim sizi kaderiniz olan görevi yerine getirmeniz için bu yere getirmektir. Aramaya – ah, ah! Acı!”

D'Averc “Bizi kandırdın yaşlı adam, senin çizdiğin senaryoda bizim de oynamamızı istiyorsun. Fakat ölüyorsun. Artık sana yardım edemeyiz. Brass Kalesine nasıl döneceğimizi anlat, biz de sana seni tedavi edebilecek birilerini bulalım.”

“Sizi buraya getirmemi sağlayan bencilce bir kapris değildi. Tarih bilgisiydi. Yüzük yardımıyla sayısız yer gezdim, sayısız çağı ziyaret ettim.

Çok şey biliyorum. Neye hizmet ettiğini biliyorum Hawkmoon, ve biliyorum ki burada kaderinle yüzleşme zamanın geldi.”

Hawkmoon çaresizlik içinde “Nerede?” diye sordu. “Bizi hangi zamana getirdin? Hangi topraklardayız? Burası sadece uçsuz bucaksız bir düzlükten ibaret görünüyor.”

Fakat Mygan öksürerek tekrar kan tükürdü, onun için ölümün çok yakın olduğu açıktı.

Zorlukla nefes alarak “Yüzüklerimi alın. İşe yarayabilirler. Fakat öncelikle Narleen ve Şafak Kılıcını arayın, aramaya güneyden başlayın. Bulduktan sonra kuzeye dönün, Dnark şehrini, Rünlü Asayı arayın” dedi. Tekrar öksürdü, sonra vücudu güçlü bir kasılmayla sarsıldı ve yaşam vücudundan uçtu gitti.

Hawkmoon D'Averce baktı.

“Rünlü Asa mı? Öyleyse bu şeyin bulunduğu yer olduğu düşünülen A-siacommunistada mıyız?”

D'Averc mendiliyle bacağındaki bir kesiği temizlerken “Bir önceki hilemiz düşünülürse bunun ironik olduğu söylenebilir” dedi. “Belki de bulunduğumuz yer orası. Umurumda değil. O kaba Meliadus ve kana susamış çetesinden uzaktayız. Üstümüzdeki güneş ısıtıyor. Yaralarımızı sara biliyoruz, kesinlikle şu andakinden çok daha kötü bir durumda olabilir.”

Hawkmoon ona bakarak iç geçirdi. “Emin değilim. Eğer Taragormun deneyleri başarılı olduysa Kamargımıza gitmenin bir yolunu bulmuş olabilir. Orada olmayı burada olmaya yeğledim.” Yüzüğünü parmağına geçirdi. “Merak ediyorum...”

D'Averc elini uzattı. “Hayır Hawkmoon. Onu kurcalama. Yaşlı adamın dediklerine inanıyorum. Ayrıca, senin hakkında iyi şeyler düşünüyor-muş gibi görünüyordu. Senin iyiliğini istemiş olmalı. Belli ki sana o bahsettiği yerlere – yani yer olduklarını varsayarsak – nasıl ulaşabileceğine dair açık tarifler vermek ve nerede olduğunu söylemek niyetindeydi. Yüzükleri şimdi kullanırsak kendimizi nerede bulacağımızı bilemeyiz – belki de Myganın mağarasında bıraktığımız o nahoş insanların yanında buluruz!”

Hawkmoon başını salladı, “Belki de haklısın D'Averc. Fakat şimdi ne yapacağız?”

“Önce Myganın dediğini yapıp yüzüklerini çıkaracağız. Sonra da güneye dönüp, o yere -adı neydi sahi?- gideceğiz.”

“Narleen. Bu bir insan da olabilir. Ya da bir şey.”

“Her durumda güneye gideceğiz, bu Narleenin yer mi, insan mı ya da başka bir şey mi olduğunu  ğreneceğiz. Gel.” Llandarlı Myganın cesedi yanında eğilip yüzükleri parmaklarından çıkarmaya başladı. “Mağarasında gördüklerime bakılırsa bunları H l pandur şehrinde bulduğundan eminim. Mağarasındaki o ekipman belli ki oradan gelmişti. Bunlar Trajik Bin yıl başlamadan önce o insanların icat ettiği şeylerden biri olmalı...”

Fakat Hawkmoonun kulağı onda değildi. Gözleri geçiş düzlükte bir noktaya takılmıştı.

“Bak!”

Rüzgar esiyordu.

Uzakta kıızıla  alan mor renkli devasa bir şey ışıklar saçıp yuvarlanarak onlara doğru geliyordu.

İKİNCİ KİTAP

EZELİ ŞAMPİYON RÜNLÜ ASAYA HİZMET ETTİĞİNDEN, YEL FİLOZOFU LLANDARLI MYGAN, HAWKMOONA (BİLE BİLE) ÇOK AZ BİLGİ VEREREK ONU BU TUHAF, YABANIL TOPRAKLARDA BIRAKTI, ÇÜNKÜ GELECEK ŞEKİLLENDİKÇE RÜNLÜ ASANIN SEBEPLERİNİN BU ŞEKİLDE DAHA İYİ ANLAŞILACAĞINI DÜŞÜNDÜ. ARTIK BİRÇOK KADER BİRBİRİNE BAĞLANMIŞTI – KAMARGINKİ GRANBRETANINKİNE, GRANBRETANINKİ ASIACOMMUNİSTANINKİNE, ASIACOMMUNİSTANINKİ AMEREHKİNKİNE – HAWKMOONUNKİ D'AVERCİNKİNE, D'AVERCİNKİ FLANANINKİNE, FLANANINKİ MELİADUS'UNKİNE, MELİADUSUNKİ KRAL HUONUNKİNE, KRAL HUONUNKİ SHENEGAR TROTTUNKİNE, SHENEGAR TROTTUNKİ HAWKMOONUNKİNE; VE TÜM BUNLAR DÜNYA'NIN BİR ÇOK BOYUTUNDAN SADECE BİRİNDE GERÇEKLEŞİYORDU – MELİADUSUN BRASS KALESİ SAKİNLERİNE KARŞI DUYDUĞU KİNLE RÜNLÜ ASA ÜZERİNE İÇTİĞİ VE BÖYLECE TÜM BU OLAYLARIN GİDİŞATINI BELİRLLEDİĞİ BÜYÜK ANDI İLE BAŞLAYAN OLAYLAR VE İNSANLARIN KADERİ RÜNLÜ ASANIN GÖREVİNİ YERİNE GETİRMESİ İÇİN BİRLİKTE DALGALANIYORDU. BU SÜREÇTE ORTAYA ÇIKAN TÜM PARADOKS VE İRONİNİN FARKINA YALNIZCA KADERLERİ İÇİNDE DALGALANAN KİŞİLER VARACAKTI. HAWKMOON ZAMAN VE UZAYDA NEREDE OLDUĞUNU MERAK EDERKEN KRAL HUONUN BİLİM ADAMLARI KARA İMPARATORLUĞUN ORDULARININ YERKÜRE ÜZERİNDE DAHA HIZLI YAYILMALARINI VE HARİTAYI KANA BULAMALARINI SAĞLAYACAK GÜÇLÜ SAVAŞ MAKİNELERİNİ KUSURSUZ HALF GETİRDİLER...

–RÜNLÜ ASANIN YÜCE TARİHİ

B

İ

R

Z H E N A K

-

T E N G

Hawkmoon ve D'Averc tuhaf kürenin kendilerine yaklaşmakta olduğunu görüp ihtiyatla kılıçlarını çektiler.

Yüzleri solmuştu ve kana bulanmış vücutları paçavralar içindeydi. Gözlerindeki umut pırıltısı neredeyse sönmüştü.

Hawkmoon savaşçının tavsiyesi üzerine Brass kalesinde bıraktığı Kızıl Tılsımı hatırlayarak “Ah, şimdi tılsımın gücü elimde olsaydı,” dedi.

D'Averc ölgün bir ifadeyle gülümsedi. “Benimse azıcık ölümlü enerjisi işimi görürdü.” dedi. “Yine de elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız Dük Dorian” Omuzlarını gererek sırtını dikleştirdi.

Gümbürdeyen küre çimenlerin üzerinde zıplayarak onlara doğru yaklaştı. Renk renk ışıldayan devasa şeye karşı kılıçların işe yaramayacağı kesindi.

Küre gittikçe azalan bir homurtuyla yuvarlanarak sonunda onlardan daha yüksekçe bir yerde durdu.

Sonra vızıldamaya başladı ve kürenin merkezinde genişleyip küreyi ikiye bölecekmiş gibi görünen bir yarık oluştu. Buradan da bir bulut halinde ince beyaz bir duman toprağa doğru aktı.

Duman bulutu yerde yayılmaya başladı ve yarıktan uzun sarı saçlarının yüzüne düşmesini engelleyen gümüş küçük bir taç takan, güneş yanığı teni açık kahverengi kısa bir İskoç eteğine sarılı düzgün yapılı bir adam ortaya çıktı. Görünüşe göre silahı yoktu.

Hawkmoon şüpheyle adama baktı.

“Kimsin? Ne istiyorsun?” diye sordu.

Kürenin yolcusu gülümsedi. Kendine has bir aksanla “Bu benim size sormam gereken soru, görüyorum ki bir dövüşten çıkmışsınız ve içinizden biri ölmüş. Arkadaşınız bir savaşçıya göre fazla yaşlı görünüyor.”

Hawkmoon tekrar “Sen kimsin?” diye sordu.

“Oldukça ısrarcısın savaşçı. Ben Teng ailesinden Zhenak Teng. Bana burada kiminle dövüştüğünüzü söyleyin. Düşmanınız Charki miydi?”

D'Averc “Bu isim bize hiçbir şey ifade etmiyor. Burada kimseyle dövüşmedik” dedi. “Bizler yolcuyuz. Dövüştüğümüz insanlar şu an çok uzaktalar. Onlardan kaçarak buraya geldik...”

“Oysa yaralarınız hâlâ taze görünüyor. Benimle Teng Kampına gelecek misiniz?”

“Bahsettiğiniz yer sizin şehriniz mi?”

“Bizim şehirlerimiz yoktur. Gelin. Size yardım edebiliriz – yaralarınızı sarabiliriz hatta belki arkadaşınızı bile diriltebiliriz.”

“Bu mümkün değil. O öldü.”

Yakışıklı adam biraz böbürlenerek “Sık sık ölüleri diriltiriz, benimle gelecek misiniz?” diye sordu.

Hawkmooon omuz silkerek “Neden olmasın?” dedi. O ve D'Averc aralarında Myganı taşıyarak Zhenak-Teng liderliğinde küreye doğru ilerlediler.

Kürenin içinin, aslında, bir çok insanın rahatlıkla oturabileceği bir kabin olduğunu gördüler. Şüphesiz cisim yörede alışıldık bir ulaşım aracıydı, çünkü Zhenak Teng nereye ve nasıl oturacakları konusunda onlara yardımcı olmaya yeltenmemiş, onları kendi hallerine bırakmıştı.

Elini kürenin kontrol paneli üzerinde salladı ve küre kenarındaki yarık kapanarak küreyi tamamlamaya başladı. Sonra üzerinde yol aldıkları düzlemin bulanık manzarası eşliğinde inanılmaz bir hızla çimen üzerinde kayarcasına yuvarlanarak hareket etmeye başladılar.

Düzlem her yöne doğru uzanıyordu. Ne bir ağaç, ne bir kaya, ne bir tepe ne de bir nehir gördüler. Hawkmooon gerçekte yapay bir yerde – veya geçmişte rasgele bir boyutta yapay olarak oluşturulmuş bir düzlemde ilerleyip ilerlemediklerini merak etmeye başladı.

Zhenak Teng gözlerini, tahminen, yolunu görmesini sağlayan bir alete dayamıştı. Bir dümen kolundaki elleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu, bu dümen şüphesiz tuhaf aracın yönünü belirliyordu.

Bir kere uzaktan kürenin yapısı dolayısıyla tam olarak seçemedikleri bir grup hareketli nesne gördüler. Hawkmooon onları işaret etti.

Zhenak Teng “Charki, ama şanslıyız bize saldırmayacaklar” dedi.

Hawkmooon koyu gri taş rengindeki, görünüşe göre dalgalanan sayısız bacak ve tuhaf çıkıntılardan oluşan bu şeylerin insan yapımı makineler mi yoksa canlı yaratıklar mı olduklarına karar veremedi.

Bir saat geçti ve sonunda küre yavaşlamaya başladı. Zhenak-Teng “Teng Kampına yaklaşıyoruz,” dedi.

Kısa süre sonra küre durdu ve yanık tenli adam rahat bir nefes alarak geri yaslandı. “Güzel,” dedi “aramaya çıktığım şeyi buldum. O Charki kuvveti güney batı tarafında besleniyor, bu durumda Teng Kampına fazla yaklaşmayacaktır.”

D'Averc yaralarını acıtan küçük hareketle nefesi kesilerek “Charki dediğiniz şey nedir?” diye sordu.

Zhenak-Teng “Charki insan yaşamını yok etmek üzere yaratılan düşmanlarımızdır. Gizli kamplarımızdaki insanlarımızın enerjilerini yer üstünden emerek beslenirler” dedi.

Bir kola dokundu ve hafif bir sarsıntıyla küre toprağın içine doğru alçalmaya başladı.

Sanki dünya onları yutmuş sonra da ağzını kürenin üzerine kapatmıştı. Küre bir süre daha alçalmaya devam ettikten sonra durdu. Aniden parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı ve ancak içinde bulundukları kürenin sığacağı kadar geniş bir yer altı bölmesinde olduklarını gördüler.

Zhenak-Teng kısaca “Teng Kampı” dedi ve kontrol paneli üzerinde küreyi açmaya yarayan bir düğmeye dokundu.

Myganı aralarına alarak bölmenin zeminine doğru alçaldılar, önlerindeki bir kemere kafalarını çarpmamak için eğerek, Zhenak-Tenge benzer şekilde giyinmiş olan adamların olduğu bir başka bölmeye geçtiler. Adamlar belli ki kürenin bakımıyla ilgilenmek için ilerledirler.

Uzun boylu adam “Buradan,” diyerek onları içine girdiklerinde yavaş yavaş aşağı doğru hareket etmeye başlayan küçük bir odacığa götürdü. Hawkmoon ve D'averc başlarının döndüğünü hissederek odacığın yan duvarına yaslandılar. Sonunda yolculuk bitti ve Zhenak-Teng onları zemini zengin, gösterişli halılarla kaplanmış; basit ama rahat görünümlü mobilyalarla döşeli bir odaya getirdi.

“Burası benim dairem, birazdan size ailemin tıp uzmanlarını göndereceğim, arkadaşınıza yardım edebilirler. İzninizle” dedi ve başka bir odaya doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Kısa süre sonra yüzünde bir gülümsemeyle geri geldi. “Kardeşlerim az sonra burada olacaklar” dedi.

D'averc bezgin bir ifadeyle “Umarım” dedi. “Cesetlere eşlik etmekten hiçbir zaman hoşlanmamışımdır...”

“Bu uzun sürmeyecek. Gelin, hadi size canlılık verecek olan diğer odaya geçelim.”

Myganın vücudunu geride bırakır: yemek ve içecek tepsilerinin yerlere yayılmış minderler üzerinde havada asılı duruyormuş gibi görüldüğü bir odaya girdiler.

Zhenak-Tengi izleyerek kendilerini minderler üzerine bırakıp yemeklerden atıştırmaya başladılar. Birden kendilerini lezzetli yemeklerden korkunç bir iştahla inanılmaz miktarlarda yerken buldular.

Onlar yemeklerini yerken odaya Zhenak-Tenge benzeyen iki adam daha girdi.

Zhenak-Tenge “Çok geç, üzgünüm kardeşim yaşlı adamı diriltemedik. Yaralar eski, zaman ilerlemiş...”

Zhenak-Teng, D'averc ve Hawkmoona mahcup bir ifadeyle baktı. “Geldiğiniz yerde – yoldaşınızı iyi amaçlar uğruna kaybettiniz, korkarım...”

D'averc neredeyse rahat bir nefes alarak “Bu durumda belki de ona iyi bir veda töreni ayarlayabilirsiniz” dedi.

“Elbette. Ne gerekiyorsa yapabiliriz.”

Diğer ikisi yaklaşık yarım saatliğine odadan çıktılar ve tam D'averc ve Hawkmoon yeme işini bitirdiklerinde geri geldiler. Adamların ilki kendini Bralan-Teng olarak tanıttı, diğeri de Polad-Teng idi. Her ikisi de Zhenak-Tengin kardeşleri ve ailenin tıp uzmanı olan üyeleri idi. Hawkmoon ve D'avercin yaralarını gözden geçirip sardılar. Çok kısa süre sonra iki adam kendilerini daha iyi hissetmeye başladılar.

Zhenak-Teng “Şimdi bana Kamplara nasıl geldiğinizi anlatmalısınız. Charki yüzünden topraklarımızda nadiren yabancı görülür. Bana dünyanın diğer bölgelerinde olup bitenlerden bahsedin...”

Hawkmoon “İlk sorunuzun cevabını veya bizim dünyamızda olan olaylarla ilgili verebileceğimiz haberleri anlayacağınızdan emin değilim” dedi. Sonra oraya nasıl geldiklerini ve kendi dünyalarının nerede olduğunu elinden geldiğince açık bir şekilde anlattı. Zhenak-Teng dikkat kesilerek onu dinledi.

“Evet, haklısınız. Bana anlattıklarınızın çok azını anlayabiliyorum. ‘Avrupa’ veya ‘Granbretan’ ile ilgili hiçbir şey duymadım ve bilim adamlarımız tarif ettiğiniz ulaşım aracını tanımıyorlar. Fakat size inanıyorum. Başka türlü Kamp topraklarında nasıl bu kadar aniden ortaya çıkabiliyorsunuz?” dedi.

D'averc “Kamp dedikleriniz nedir? Şehir olmadıklarını söylemişsiniz” diye sordu.

“Değiller. Kamplar belli bir klana ait olan aile evleridir. Örneğin bizim durumumuzda yeraltı evi Teng ailesine aittir. En yakınımızdaki diğer kamplar Ohn, Sek ve Neng ailelerine ait. Yıllar önce daha fazlaydılar çok daha fazla – fakat Charki onları buldu ve yok etti...”

Hawkmoon aceleyle “Peki Charki nedir?” diye sordu.

“Charki bizim yaşlı düşmanımız. Eski çağlarda evlerimizi arayıp yok etmek isteyenler tarafından yaratılmışlardı. Düşman en sonunda bazı pat

layıcı deneylerle kendini yok etti, fakat yaratıkları – yani Charki – düzlem üzerinde dolaşmaya devam etti. Bizi yenmek için kullandıkları sağlıklısız yöntemler sayesinde yaşam enerjimizi emebiliyorlar” diyen Zhenak-Teng ürperti.

D'averc kaşlarını çatarak “Yaşam enerjisiyle mi besleniyorlar?” diye sordu. “Yaşam enerjisi dediğiniz nedir?”

“Bize yaşam veren şey – ya da yaşam dediğimiz şey her ne ise, onu alıp geride hareket edemeyen, yavaş yavaş ölen, boş posamızı bırakıyorlar...”

Hawkmoon başka bir soru sormak üzereyken vazgeçti. Bu konunun Zhenak-Tenge acı verdiği belliydi. Bunun yerine “Peki bu düzlem nedir? Bana pek doğal görünmüyor” dedi.

“Zaten doğal değil. Biz bir zamanlar güçlü ve cesur yüz aileyken burası bizim iniş pistlerimizden biriydi – Charkinin yaratıcısı buraya gelinceye kadar. İcatlarımızı ve güç kaynaklarımızı kişisel amaçları için kullanmak için ele geçirmek istedi. Adı Zhenadar-vron-Kensai idi, Doğudan gelirken beraberinde tek görevi Aileleri yok etmek olan Charkiyi de getirdi. Hayatta kalmayı başaran bir avuç aile dışında hepsini yok etmeyi gerçekten de başardılar. Fakat yüzyıllar boyunca Charki onları emerek tüketti...”

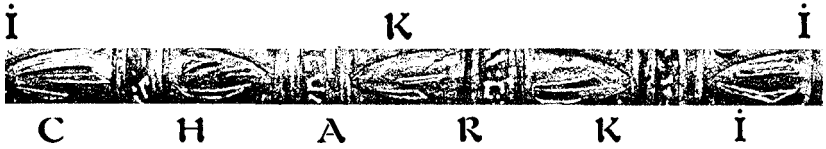
D'averc neredeyse suçlarcasına “Hiç umudun yokmuş gibi görünüyor-sun” dedi.

Zhenak-Teng teslim olmuş bir ses tonuyla “Sadece gerçekçiyiz” dedi.

Hawkmoon “Yarın yolumuza devam etmemiz gerekiyor, haritanız – ya da Narleene ulaşmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı?”

“Kaba da olsa bir haritam var. Narleen sahilde kurulu büyük bir ticaret şehriydi. Ama bu yüzyıllar önceydi. Bugün orada ne olduğunu bilemiyorum.”

Zhenak-Teng ayağa kalktı. “Sizin için hazırladığım odayı göstereyim. Bu gece orada uyuyabilir ve yarın sabah uzun yolculuğunuza başlayabilirsiniz” dedi.

Hawkmoon kavga sesleriyle uyandı.

Bir an için hâlâ mağarada D'avercin Baron Meliadus ile dövüşmekte olduğuna dair rüya gördüğünü düşündü. Yataktan sıçrayıp bir tabure üzerinde duran paçavraya dönmüş kıyafetlerinin yanındaki kılıcına doğru uzandı. Önceki gece Zhenak-Tengin kendisini bıraktığı odadaydı, diğer yatakta uzanan D'averc uyanıktı. Gürültüden ürkmüş görünüyordu.

Hawkmoon aceleyle üstünü giymeye başladı. Kapının arkasından çılgınlıklar, kılıç şakırtıları, tuhaf ağlama ve inleme sesleri geliyordu. Giyinir giyinmez süratle koşup kapıyı parçalayarak açtı.

Gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Yanık tenli, yakışıklı Teng-Kampı sakinleri birbirlerini yok etmekle meşguldüler – ve görünüşe göre kılıç şakırtısı sandıkları sesler et satırları, demir çubuklar ve silah gibi kullanılan bir sürü başka evsel veya bilimsel aletten geliyordu. Hepsinin köpürmüş ağızlarından insanı çılgına çeviren ve tedirgin eden hırıltılar çıkıyordu, bakışları deliceydi. Aynı çılgınlık hepsini ele geçirmişti!

Koridor boyunca koyu mavi renkli bir duman yağmaya başladı; Hawkmoonun ne olduğunu tanımlayamadığı pis bir koku vardı. Camlar kırılıyor etraftan metal sesleri duyuluyordu.

D'averc nefesi kesilerek “Rünlü Asa aşkına, çıldırmış gibi görünüyorlar!” dedi.

Kavgaya tutuşmuş bir grup adam kapıya doğru yöneldiğinde Hawkmoon kendini birdenbire kavganın ortasında buldu. Onları geri püskürtüp yana çekildi. Hiçbiri ona veya D'averce saldırmadılar. Gözlemcilerin farkında değillermiş gibi birbirlerini doğramaya devam ettiler.

Hawkmoon “Bu yönden,” diyerek elinde kılıcıyla odadan çıktı. Mavi duman ciğerlerine girip gözlerini yaktığında öksürdü. Her taraf harap olmuştu. Koridorda büyük ceset yığınları oluşmuştu.

Geçitlerden zorlukla ilerleyerek Zhenak-Tengin dairesine ulaştılar. Kapı kilitliydi. Hawkmoon kılıcının topuzuyla deliler gibi kapıya vurdu.

“Zhenak-Teng, biz Hawkmoon ve D'averciz. İçeride misin?”

Kapının diğerk yanında bir hareket oldu, sonra kapı açıldı ve gözleri vahşî ışıltılar yayan Zhenak-Teng onları içeri çekip kapıyı tekrar aceleyle kapatıp kilitledi.

“Charki,” dedi. “Dışarılarda bir yerlerde dolaşan bir grup daha olmalı. Görevimde başarısız oldum. Bizi gafil avladılar. Mahvolduk.”

D'averc “Ben canavar falan görmüyorum, kardeşleriniz kendi aralarında savaşıyorlar” dedi.

“Evet, bu Charkinin bizi alt etme şekli. Bizi çılgına çeviren, en yakın arkadaşımız ve kardeşlerimizi dahi düşmanlarımız olarak görmemize sebep olan dalgalar yayıyorlar – bir tür zihinsel enerji dalgaları. Ve biz birbirimizle dövüşürken kampımıza giriyorlar. Yakında burada olacaklardır!”

“Peki şu mavi duman – o nedir?”

“O dumanın Charki ile ilgisi yok. Parçalanana jeneratörlerimizden geliyor. Artık gücümüz yok, bu saldırıyı atlatıp toparlansak bile hayatta kalmayı başaramayız”

Yukarıda bir yerlerden odayı sarsan korkunç gürültüler ve çarpma sesleri geliyordu.

Zhenak-Teng “Charki” diye mırıldandı. “Yakında dalgaları bana da ulaşacak, bana bile...”

Hawkmoon “Sana neden henüz ulaşamadılar?” diye ısrarla sordu.

“İçimizden bazıları onlara karşı daha dirençli. Belli ki size zarar vermiyorlar. Diğerleri kolayca ele geçirildiler.”

Hawkmoon odaya şöyle bir göz gezdirip “Kaçamaz mıyız? Bizi buraya getiren küreyle...” diye sordu.

“Çok geç, çok geç...”

D'averc, Zhenak-Tengi omzundan yakaladı ve “Gel dostum. Acele edersek kaçabiliriz. Küreyi kullanabilirsin!” dedi.

“Ailemle ölmeliyim – yok olmalarına sebep olduğum ailemle burada ölmeliyim.” Zhenak-Teng dün konuştukları o kendinden emin ve medeni adama hiç benzemiyordu. Tüm canlılığı kaybolmuştu. Çoktan camlaşmış olan gözleri çok kısa bir süre sonra Charkinin gücüne teslim olacaktı gibi görünüyordu.

Hawkmoon ani bir kararla kılıcını çekerek savurdu. Kılıç topuzu Zhenak-Teng'in kafasıyla buluştu ve adam olduğu yere yığıldı.

Hawkmoon gaddarca “Hadi D'averc, onu küreye götürelim. Acele et!” dedi.

Boğazlarını yakan artan mavi dumanın etkisiyle öksürerek, Zhenak-Tengin baygın vücudu aralarında geçitlerden ilerlediler. Hawkmoon küreden ayrıldıkları yeri hatırladığından D'averce yol gösterdi.

Alarm halindeki geçitler sallanıyordu, dengelerini sağlayabilmek için bir an durmak zorunda kaldılar. Sonra...

D'averc gerileyerek "Duvar! Yıkılıyor!" diye uludu. "Çabuk Hawkmoon – diğer taraftan!"

Hawkmoon "Küreye ulaşmalıyız! Devam etmeliyiz!" diye bağırdı.

Sonra üzerlerine tavan parçaları düşmeye ve gri renkli betona benzer bir yaratık duvarda oluşan çatlaklardan sürünerek geçide girmeye başladı. Yaratığın gövdesinin bir ucunda ahtapotunkine benzer, öpmek için onları arıyormuş gibi hareket eden bir vantuz vardı.

Hawkmoon korkuyla ürperdi ve o şeye kılıcını sapladı. Yaratık geriledi sonra somurtarak sanki Hawkmoonun bir hareketine gücenmiş ama yine de arkadaş olmak istermiş gibi tekrar yaklaştı.

Bu kez Hawkmoon çıkıntılarından birine hamle etti ve odanın diğer yanından tiz bir tıslamaya benzer bir ses ve homurtu duyuldu. Yaratık kendisine direnmeye cüret eden bir şeyler olduğu için şaşırılmış gibi görünüyordu. Omzunda Zhenak-Teng olan Hawkmoon yaratığın dokunacına doğru kılıcını bir kez daha savurarak sarsılan geçitte koşmaya başladı.

"Hadi D'averc! Küreye!"

D'averc kesik dokunaç üzerinden sıçrayarak onu takip etti. Artık duvar tamamen yıkılmış; dalgalanan kollar, nabız gibi atan bir baş, insan yüzü özelliklerinin çarpıtılmış bir kopyası olan sırttan aptal bir yüzden oluşan tuhaf bir vücut yığını koridoru doldurmuştu.

D'averc kendisine ulaşmak üzere olan dokunaçlardan birinden sakınırken alay ederek "Onu alıp evimizde beslememizi istiyor" diye bağırdı. "Bu şekilde davranarak hayvanın duygularını incitmeye devam mı edeceksin Hawkmoon?" dedi.

Hawkmoon kürenin olduğu bölmeye açılan kapıyla meşguldü. Yanında yerde uzanmakta olan Zhenak-Teng ayılmaya başladığından mırıldanıp kafasını ovuşturmaya başlamıştı.

Hawkmoon kapıyı açtı, Zhenak-Tengi omzuna attı ve kürenin durduğu bölme geçti.

Renksiz küre hareketsiz duruyordu. Ne bir ses ne de ışıltı vardı fakat araç onları kabul edecek şekilde açık durumdaydı. Hawkmoon merdiveni tırmanıp Zhenak-Tengi kontrol koltuğuna bıraktı. D'averc de onu izledi.

Bölmenin kapısına doğru kendine yol açarak sürünen devasa yaratığı kılıcıyla işaret ederek Zhenak-Tenge “Bu şeyi çalıştır yoksa hepimiz orada gördüğün Charki tarafından yutulacağız” dedi.

Birçok dokunaç kürenin yanlarından onlara doğru süründü. Bir tanesi hafifçe Zhenak-Tengin omzuna dokundu. Hawkmoon çığlık atarak organı kesti. Dokunaç yere düştü. Fakat diğerleri artık her tarafta dalgalanıyordu ve dokunuşunu katıksız bir teslimiyetle kabul ediyormuş gibi görünen yanık tenli adama odaklanmıştı. Hawkmoon ve D'averc bir yandan çaresizlik içinde etraflarında dalgalanan düzinelerce organa saldırırken bir yandan da Zhenak-Tenge küreyi hareket ettirmesi için bağıryorlardı.

Hawkmoon sol eliyle Zhenak-Tengin boynunu yakalamak için uzandı. “Küreyi kapat Zhenak-Teng! Küreyi kapat”

Zhenak-Teng uyuşuk hareketlerle emre boyun eğdi ve kürenin guruldayıp renkli pırıltılar saçmasını sağlayan bir düğmeye dokundu.

Dokunaçlar küre kapanırken yarığın hareketine direnerek içeri sızmaya çalıştılar. Üç tanesi D'averc savunmasını geçip inleyip yalpalamaya başlayan Zhenak-Tenge doğru atıldılar. Küre tamamen kapanıp yukarı doğru hareket etmeye başlarken Hawkmoon dokunaçları biçti.

Küre yükselirken dokunaçlar teker teker gözden kayboldular ve Hawkmoon rahatlayarak derin bir nefes aldı. Yanık tenli adama dönerek “Kurtulduk!” diye bağırdı.

Fakat kolları yanlarına düşmüş olan Zhenak-Teng ona boş gözlerle bakıyordu.

Yavaşça “Ne fark eder, hayatımı aldı...” dedi ve bir tarafa doğru devrilerek yere yıkıldı.

Hawkmoon ona doğru eğilip kalp atışlarını kontrol etmek için elini adamın boynuna koydu. Korkuyla ürperdi.

“Adam buz gibi D'averc – inanılmaz derecede soğuk!”

Fransız “Peki yaşıyor mu?” diye sordu.

Hawkmoon kafasını iki yana sallayarak “Ölmüş” dedi.

Küre hâlâ hızla yükseliyordu, Hawkmoon kontrol paneline doğru ilerledi. Kontrol paneline çaresizlik içinde bakıp Teng Kampı halkının enerjisiyle kendine ziyafet çeken Charkinin olduğu yere, tekrar aşağı doğru gitme korkusuyla panel üzerindeki hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedi.

Sonra aniden yine açık havaya çıkarak çimenlik üzerinde ilerlemeye başladılar. Hawkmoon kontrol koltuğuna oturup bir gün önce Zhenak-Tengin yaptığı şekilde dümen kolunu tuttu. Kolu bir yana çevirdi ve kürenin o yönde ilerlemeye başladığını görünce memnun oldu.

Arkadaşına “Sanırım bu şeyi kullanabilirim” dedi. “Fakat insanın bunu nasıl durduracağını ya da açacağını şu an hayal dahi edemiyorum”

D'averc gülümseyerek “O canavarları geride bıraktığımız sürece bu beni pek tedirgin etmiyor” dedi. “Aracı güneye çevir Hawkmoon. Böylece en azından planladığımız yönde ilerliyor olacağız.”

Hawkmoon D'avercın tavsiyesine uydu ve dört saat boyunca uzaktan bir orman görününceye kadar düzlemde yollarına devam ettiler.

D'averc Hawkmoon kendisine ağaçları işaret ettiğinde “Küre ağaçlara ulaşınca nasıl davranacağını görmek ilginç olacak. Belli ki bu tip arazi için tasarlanmamış” dedi.

Ü

Ç

S A Y O U

N E H R İ

Küre, metal malzemesinin ezilmesinden ve kırılan dallardan kaynaklanan şiddetli bir gürültüyle ağaçlara çarptı.

D'averc ve Hawkmoon, Zhenak-Tengin nahoş cesedi eşliğinde kontrol panelinin kenarına savruldu.

Sonra yukarı doğru daha sonra da yanlara doğru savruldu. Kürenin yan duvarları uygun malzemeyle kaplanmamış olsaydı kemikleri param-parça olacağından çoktan ölmüş olurlardı.

Sonunda kısa bir süre sarsılan küre durdu ve Hawkmoon ve D'averci toprak üzerine doğru dışarı fırlatarak aniden açıldı.

D'averc “Benim kadar zayıf bir insan için ne kadar lüzumsuz bir dene-yimdi” diye homurdandı.

Hawkmoon kısmen arkadaşının mizah anlayışından, kısmen de rahatlamış olduğundan sırıttı.

“Aslında oradan düşünmeye dahi cesaret edemediğim kadar kolay kaçtık. Kalk D'averc yola koyulmalıyız – güneye doğru yola çıkmalıyız!”

D'averc üzerindeki yeşil ağaç dallarına bakıp gerinerek “Sanırım biraz dinlenmemiz gerekiyor” dedi. Ağaç dallarının arasından sızan güneş etrafı zümrüt ve altın rengine boğmuştu. Tepelerindeki bir dalda alaylı bir gülüşle kendilerini izliyormuş gibi görünen bir sincap vardı. Etraflarındaki bitkilerden dünyevi kayın ağaçlarının ve çam reçinesinin güçlü kokusu yayılıyordu. Arkalarında ağaç dal ve köklerine dolaşmış küre enkazı yatıyordu. Birçok küçük ağaç devrilmiş, bir sürü başka ağaç da hasar görmüş-tü. Hawkmoon kaçarken gerçekten de şanslarının oldukça yaver gittiğini fark etti. D'avercin sözlerinin anlamını yeni yeni kavradığından titremeye başlamıştı. Gözlerini yeşil bir tümsek üzerinde duran kürenin enkazından ve kürenin bir kenarından görünen Zhenak-Tengin cesedinden kaçırarak oturdu.

D'averc yanında uzanmıştı, sırtüstü yatacak şekilde ona doğru yuvarlandı. Parçalanmış deri ceketinin cebinden önceki gece yatmadan önce Zhenak-Tengin onlara verdiği sıkıca sarılı bir parça parşömeni çıkardı.

D'averc parşömeni açıp inceledi. Düzlemi oldukça detaylı bir şekilde gösteriyordu, Zhenak-Tengin insanların birçok kampı ve Charkinin av-

avlanması

lanma doğrultusu harita üzerine işaretlenmişti. Yer altı yerleşimlerinin bir çoğunun karşısına çarpı atılmıştı. Bunlar büyük olasılıkla Charkinin yok ettiği yerlerdi.

Haritanın köşesindeki bir noktaya işaret etti. “İşte,” dedi. “İşte orman burada – ve tam kuzeyinde bir nehir işaretlenmiş – Sayou Nehri. Bu ok Narleenin güneyini gösteriyor. Buradan da nehrin bizi şehre götüreceği sonucunu çıkarıyorum.”

Hawkmoon başıyla onayladı. “Öyleyse kendimize gelince nehre doğru ilerleyelim. Narleene ne kadar erken varırsak o kadar iyidir – çünkü orada en azından uzay ve zamanda nerede olduğumuzu anlayabiliriz. Charkinin saldırı zamanlaması bizim için büyük şanssızlıktı. Zhenak-Tengi daha uzun sorgulayarak ondan tam olarak nerede olduğumuzu öğrenebilirdik.”

Ormanda bir saat kadar huzur içinde uyudular, sonra kalktılar, yırtılıp kirlenmiş kıyafetlerini düzelttiler ve kuzeye, nehre doğru yola koyuldular.

İlerledikçe bitki örtüsü kalınlaşıp ağaçlar sıklaşmaya, üzerlerinde ağaçlar bulunan tepeler daha da dikleşmeye başladı, bu boğuk atmosfer yüzünden akşam olduğunda tedirgin ve sıkıntılıydılar. Birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar.

Hawkmoon kemeri üzerindeki birkaç parça eşyayı düzenledi, süslemeli bir çakmak kutusu buldu. Üç tarafı yüksek kayalarla çevrili küçük bir göleti besleyen bir dereye ulaşıncaya kadar yarım saat daha yürüdüler. Su birikintisinin bir tarafında ufak bir açıklık vardı, Hawkmoon “Geceyi burada geçireceğiz D'Averc, çünkü daha fazla devam edemeyeceğim” dedi.

D'Averc başıyla onu onayladı ve gölün kenarına seğirtip açgözlülükle sudan içmeye başladı. Ayağa kalkıp dudaklarını silerken “Derin görünüyor” dedi.

Hawkmoon ateş yakmakla meşguldü, ona cevap vermedi.

Az sonra güzel bir ateş yakmıştı.

D'Averc tembel tembel “Oyun olsun diye avlanabiliriz, ne dersin, acıkmaya başlıyorum. Ormanla ilgili bir şey biliyor musun, Hawkmoon?” diye sordu.

Hawkmoon “Biraz, fakat pek aç değilim D'Averc” dedi.

Bunu söyledikten sonra yatıp uyumaya başladı.

Geceydi, soğuktu ve Hawkmoon aniden arkadaşının korkunç çığlıғыyla uyandı.

Kılıcını çekmeye çalışarak D'Avercin işaret ettiği yöne doğru bakarak çabucak kalktı. Gördükleri karşısında nefesi kesilmişti.

Göletten devasa vücudunun her bir yanından sular akan, gözleri alev alev yanan gece gibi siyah bir sürüngen çıkıyordu. Sadece beyaz dişleriyle benetlenmiş ağzı açık renkliydi. Koca gövdesiyle suyu şapırdatarak onlara doğru yaklaştı.

Hawkmoon geriye doğru sendeledi, karşısındaki canavar kendini cüce gibi hissetmesine sebep olmuştu. Kafası aşağı doğru sallanan ve öne doğru uzanan yaratığın çenesi suratının birkaç santim ötesinde açılıp kapanıyor, iğrenç nefesi onu neredeyse oksijensiz bırakıyordu.

D'Averc "Kaç Hawkmoon, kaç!" diye bağırdı ve ikisi tekrar ormana doğru koşmaya başladılar.

Fakat yaratık artık sudan çıkmış onları kovalamaya başlamıştı. Boğazından tüm ormanı çınlatan korkunç bir ses çıktı. Hawkmoon ve D'Averc kendilerini sık ağaçlar arasındaki bodur bitki örtüsüne doğru atarken birbirlerini kaybetmemek için el ele tutuştular ve kendilerini gecenin karanlığına bıraktılar.

Yaratık tekrar korkunç bir çığlık attı ve havayı kırbaçlayan koca bir dil D'Averc'in beline dolandı.

D'Averc haykırarak kılıcıyla dile saldırdı. Hawkmoon, D'Avercin elini bırakmadan ayaklarıyla da yerden destek almaya çalışarak tüm cesaretini toplayıp bağırarak öne atıldı ve siyah yaratığı yaraladı.

Merhametsiz dil onları su hayvanının açılmış ağzına doğru sürüklüyordu. Hawkmoon bu şekilde D'Averci kurtarmaya çalışmanın yararsız olduğunu görebiliyordu. D'Avercin elini bıraktı ve kılıcını kalın kara dile doğru savurarak bir yana doğru yuvarlandı.

Sonra kılıcını iki eliyle kavradı, yukarı kaldırdı ve tüm gücüyle aşağı doğru indirdi.

Hayvan bir çığlık daha attı, yer sarsıldı fakat sonunda yaratıktan kopan dil yavaşça yere düşerken iğrenç kan etrafa fişkırdı. Sonra korkunç bir çığlık duyuldu ve su hayvanı onlara doğru sendelerken ağaçlar kırılıp ayrılmaya başladı. Hawkmoon, dilden kopan yapışkan et parçasını kenara iterken D'Avercin elinden tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

D'Averc nefes nefese "Teşekkürler, bu topraklardan hoşlanmamaya başlıyorum, Hawkmoon; bizimkinden de çok tehlikeyle dolu görünüyor!" dedi.

Duygusuz bir öfkeyle dişlerini gıcırdatan göl yaratığı onları kovalamaya devam etti.

Hawkmoon "Neredeyse bize yetiştii! Ondandır kaçamayız!" diye bağırdı.

Arkalarına dönüp karanlığa baktılar. Artık gördükleri tek şey yaratığın öfkeyle ateş saçan gözleriydi. Hawkmoon kılıcını tekrar eline alıp kendini savaşa hazırladı. “Tek şansımız var” dedi ve kılıcıyla yaratığın kötücül gözlerine doğru hamle etti.

Korkunç bir çığlık ve ağaçların arasından gelen tüyler ürperten bir sesin ardından gözler kayboldu ve yaratığın kaçarak yeniden göle daldığını duyular.

Hawkmoon rahat bir nefes alarak “Onu öldürmedim fakat şüphesiz bizim düşündüğü kadar kolay avlar olmadığımıza karar verdi. Gel, D'Averc, hadi mümkün olduğunca çabuk o nehre ulaşalım, bu ormanı arkamızda bırakmak istiyorum!” dedi.

Ağaçların yosun tutmuş taraflarından tekrar orman içinde ilerlemeye başladıklarında D'Averc alaylı bir şekilde “Peki nehrin buradan daha az tehlikeli olduğunu düşünmenin sebebini sorabilir miyim?” diye sordu.

İki gün sonra ormandan çıkarak içinden geniş bir nehir akan vadiye bakan bir tepenin kenarında durdular. Görünen şüphesiz Sayou nehriydi.

Traşsız yüzleri pislik içinde, paçavraya dönmüş giysileri parçalanmak üzereydi. Hawkmoonun silah olarak sadece bir hançeri vardı, sonunda parçalanmış deri ceketini atan D'Averc beline kadar çıplaktı.

Nehre ulaşma telaşıyla bitki kökleri arasında tökezleyerek, ağaç dallarına takılarak tepeden aşağı koştular.

Nehrin kendilerini nereye götüreceğini bilmiyorlardı. Sadece ormandan ve tehlikelerinden uzaklaşmak istiyorlardı. Gölden çıkan yaratık kadar korkunç başka bir şeyle karşılaşmadıkları halde uzaktan başka canavarları görüp diğer tehlikeleri sezinlemişlerdi.

Kendilerini suya atıp birbirlerine sırtarak vücutlarındaki çamur ve pisliği yıkamaya başladılar.

D'Averc “Ah, güzel su!” diye haykırdı. “Kasaba, şehir ve medeniyetle doğru akıyorsun. Medeniyetin bize neler getireceği umurumda değil – kesinlikle daha tanıdık olacak ve hatta bizi bu pis *doğa* parçasından çok daha sıcak karşılayacaktır!” dedi.

Hawkmoon D'Avercin sezgilerini tam olarak paylaşmasa da duygularını anlayarak gülümsedi.

“Bir sal yapacağız,” dedi. “Su güneye aktığı için şanslıyız. Yapmamız gereken tek şey D'Averc, suyun bizi hedefimize taşımasına izin vermek!”

“Balık tutabilirsin Hawkmoon – bize güzel yemekler hazırlarsın. İki gündür yediğimiz şeylere alışkın değilim – yabancı meyveler ve kökler, ögk!”

“Sana nasıl balık tutulacağını öğreteceğim D'Averc. Gelecekte kendini benzer bir durumda bulursan bu deneyim işine yarayabilir!” Hawkmoon gülerek arkadaşının omzuna vurdu.

D Ö R T S T A R V E L L İ V A L J O N

Dört gün sonra Sal onları geniş nehirde millerce aşağı taşımıştı. Nehir kenarında artık orman yoktu, onun yerine küçük tepeler ve her tarafı kaplayan vahşi mısır tarlası denizleri vardı.

Hawkmoon ve D'Averc nehirden yakaladıkları iri balıklar, nehir kıyısında buldukları mısır ve meyvelerle beslendiler. Sal onları Narleene doğru sürüklerken yeterince dinlenmişlerdi.

Günden güne uzayan sakalları ve parçalanmış kıyafetleriyle gemileri batmış denizcilere benziyorlardı fakat artık gözlerinde açlık ve tedirginken kaynaklanan vahşi bakışlar yoktu. Hatta eskiye oranla çok daha neşeliydiler.

Yolculuklarının dördüncü gününde öğleden sonra arkalarından yaklaşan bir gemi görüp ayağa fırlayarak dikkatlerini çekmek için el salladılar.

Hawkmoon “Bu belki de bir Narleen gemisidir. Belki de gemide çalışarak şehre kadar seyahat etmemize izin verirler!” diye bağırdı.

Zengin renklerle boyanmış yüksek pruvalı ahşap bir gemiydi. Asıl rengi kırmızıydı ve yan taraflarında altın rengi, sarı ve mavi şeritler çekilmişti. İki direkli bir yelkenli gibi donatılmış olduğu halde ileri doğru hareket etmesini sağlayan kürekleri de vardı. Küreklerle bağlı yüz adet parlak renkli flama dalgalanıyordu ve güverteadaki adamlar tek tip kıyafetler giymişlerdi.

Kürekler durdu, gemi yana çekildi. Sakallı bir yüz aşağı doğru bakıp “Kimsiniz?” diye sordu.

D'Averc “Yolcuyuz – buraların yabancısıyız – geminizde çalışırsak Narleene kadar sizinle seyahat etmemize izin verir misiniz?” diye sordu.

Sakallı adam güldü. “Evet olabilir. Yukarı gelin baylar.”

Bir ip merdiven atıldı, Hawkmoon ve D'Averc minnettarlıkla tırmanarak geminin süslü güvertesine çıktılar.

Sakallı adam onlara “Geminin adı *Nehir Rüzgarı*dır. Ondan bahsedildiğini hiç duymuş muydunuz?” diye sordu.

Hawkmoon “Size söylemiştim – buraların yabancısıyız,” dedi.

“Evet... Peki, geminin sahibi Starvelli Valjondur – şüphesiz *onun* da adını duymamışsınızdır.”

D'Averc "Hayır fakat bize bir gemi gönderdiği için kendisine minnettarız," diyerek gülümsedi. "Şimdi dostum, Narleene kadar gemide çalışmamız konusunda ne diyorsun?"

"Peki, eğer hiç paranız yoksa..."

"Hiç yok..."

"En iyisi Valjondan sizinle ne yapmamızı istediğini öğrenelim."

Sakallı adam geminin pupasına kadar onlara eşlik etti. Siyah giyimli, solgun yüzlü, ince bir adam derin düşüncelere dalmış onlara aldırmandan orada dikiliyordu.

Sakallı adam "Lord Valjon?" dedi.

"Ne var Ganak?"

"Gemiye aldığımız iki kişi. Paraları yok; yolculuğa karşılık gemide çalışmak istediklerini söylüyorlar."

Lord Valjon ihtiyatla gülümserken "O zaman çalışsınlar Ganak, eğer istedikleri buysa" dedi.

Adam doğrudan Hawkmoon ve D'Averce bakmadı, melankolik gözleri nehri izlemeye devam etti. Bir el hareketiyle onları başından savdı.

Hawkmoon rahatsız hissederek adama baktı. Tüm tayfa yüzlerinde belli belirsiz bir gülümsemeyle sessizce onları izliyordu. "Komik olan nedir?"

Ganak "Komik mi? Komik olan bir şey yok. Şimdi baylar, Narleene gitmek için kürek çekmeye razı mısınız?" diye sordu.

D'Averc isteksizce "Eğer şehre gitmemizi sağlayacak iş buysa evet," dedi.

Hawkmoon "Ağır bir iş gibi görünüyor, fakat eğer haritamız doğruysa Narleen çok uzakta değil. Bize küreklerimizi göster Ganak dostum."

Ganak kürekçiler arasında kedi yolu denilen dar ve yüksek yürüme yoluna ulaşıncaya kadar onları güverte boyunca yürüttü. Hawkmoon aşağıdaki kürekçilerin halini görünce şaşkına döndü. Hepsisi pislik içinde ve açlıktan ölüyormuş gibi görünüyorlardı. "Anlayamıyorum..." diye söze başladı.

Ganak güldü. "Neden, yakında anlarsın" dedi.

D'Averc dehşet içinde "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Onlar köleler, *baylar*; ve artık sizler de kölesiniz. *Nehir rüzgarının* güvertesine işimize yaramayacak hiçbir şeyi almayız. Paranız olmadığından, sizin için fidyeye almak da pek olası görünmediğinden, küreklerimizi çekecek ve kölelerimiz olacaksınız. İnin aşağı!"

D'Averc kılıcını, Hawkmoon da hançerini çekti fakat Ganak geriye atılarak tayfasına seslendi. “Gelin gençler. Onlara yeni numaralar öğretin, çünkü kölelerin ne yapmaları gerektiğini anlamamış gibi görünüyorlar.”

Kürekçi sıraları arasındaki kedi yolunda, ellerinde parlak ve keskin kılıçlarıyla bir sürü irikıyım denizci onları sıkıştırdı.

D'Averc ve Hawkmoon yanlarında hatırı sayılır miktarda denizciyi de götürerek ölmeye hazırlandılar fakat gemi iskeletindeki kalasalara bağlanmış bir hâlâta tutunarak üstlerine atlayan biri elindeki sert meşe sopasıyla kafalarına bir iki kez vurarak onları kürekçilerin arasına yıktı.

Adam elindeki sopayı bir kenara fırlatarak sırtıp kedi yoluna zıpladı. Ganak gülerек adamın sırtını sıvazladı. “İyi iş çıkardın Orindo. Bu numara daima işe yarıyor. Bu şekilde etrafı da kana bulamamış oluyoruz.”

Diğerleri sersemlemiş adamların silahlarını alıp ellerini küreklerle bağlamak üzere işe koyuldular.

Hawkmoon kendine geldiğinde o ve D'Averc yan yana sert bir sıraya oturtulmuşlardı. Tahminen on altı yaşlarında bir çocuk olan Orindo ise suratında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kedi yolunda oturmuş aşağı sarkıttığı ayaklarını sallıyordu.

Yukarıya doğru göremedikleri birine seslendi. “Kendilerine geldiler. Hareket etmeye başlayabiliriz – Narleene doğru.”

Hawkmoon ve D'Averce göz kırptı. “Başlayın, baylar” dedi. “Kürek çekmeye başlayın, lütfen.” Duyduğu bir sesi taklit ediyormuş gibi görünüyordu. “Şanslısınız” diye ekledi. “Akıntı yönünde gidiyoruz. İlk işiniz kolay olacak.”

Hawkmoon alaylı bir şekilde başını eğdi. “Teşekkürler genç adam. İnceliğinize minnettarız.”

Orindo “Nazik biri olduğumdan size zaman zaman tavsiyelerde bulunacağım” deyip kırmızı ve mavi renkli paltosunu sırtına atarak ayağa kalktı ve kedi yolunda ilerledi.

Daha sonra Ganakın suratı göründü. Keskin bir kayık kancasıyla Hawkmoonu dürttü. “Kürekleri iyi çek dostum, yoksa bunu bağırsaklarında hissedersin” Ganak gözden kayboldu. Diğer kürekçiler iki büklüm halde görevleriyle meşguldü, Hawkmoon ve D'Averc de mecburen onlara uydular.

Burun deliklerinde kendilerinin ve diğer kürekçilerin ter kokusuyla, gün ortasında verilen bir kase yemek artığıyla günün geri kalanında kürek çektiler. İş insanın belini büken türdendi. Diğer köleler akıntıya karşı kürek çekmenin yanında bunun kolay olduğunu söylüyorlardı!

Gece ilkinden de beter olan, tabi daha kötüsü mümkünse, mide bulandırıcı ikinci kaselerini zorlukla yiyerek küreklerinin üzerinde yattılar.

D'Averc ve Hawkmoon konuşamayacak kadar bitkinlerdi, fakat kendilerini bağlardan kurtarmak için birkaç girişimde bulundular. Çok güçsüz olduklarından bu kadar sıkı düğümlenmiş iplerden kurtulmaları mümkün değildi.

Ertesi sabah Ganakın sesi ile uyandılar. “Tüm kürekçiler kürek çekmeye başlasınlar. Hadi, sizi ayaktakımı! Yani siz baylar! Çekin! Çekin! İlerde bir ödül var ve eğer onu kaçırırsak Lord Valjonun gazabına uğrarsınız!”

Diğer kürekçilerin sıska vücutları bu tehditle hemen harekete geçti, Hawkmoon ve D'Averc onlara uyararak sırtlarını doğrulttular. Devasa gemiyi suyun akış yönü tersine çevirdiler.

Yukarıdan adamlar gemiyi savaşa hazırlamak için koşuşturdukları ayak sesleri geliyordu. Pupa tarafından efendisi Lord Valjon adına adamlarına emirler yağdıran Ganakın sesi duyuluyordu.

Hawkmoon kürek çekerken öleceğini düşündü, kalbi hızla atıyor, kasları zorlamanın etkisiyle çatırdıyordu. İdmanlı sayılırdı fakat vücudunun bazı kısımlarına daha önce asla uygulanmamış olan böylesi bir gerilim lağan dışıydı. Ter içinde kalmış, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı, nefes almak için ağzını zorlukla açık tutuyordu.

D'Averc nefes nefese “Oh, Hawkmoon... benim – yaşamdaki – rolüm – bu – olamaz...” dedi.

Fakat Hawkmoon göğsü ve kollarındaki ağrı yüzünden ona cevap veremedi.

Gemi diğer gemiyle karşılaştığında bir sarsıntı oldu ve Ganak “İskele kürekçileri, kürekleri bırakın!” diye bağırdı.

Yukarıda savaş gürültüleri duyulmaya başladığında Hawkmoon ve diğerleri hemen emirlere uyararak kendilerini küreklerin üzerine attılar. Yukarıdan kılıç şakırtıları, ölen ya da ıstırapla kıvranan adamların sesleri geliyordu fakat tüm bunlar Hawkmoon'a çok silik bir rüya gibi görünüyordu. Lord Valjonun kadirgasında kürek çekmeye devam ederse kısa süre sonra can vereceğini düşünüyordu.

Sonra aniden tam kafasının üstünden cesur bir çılgılık duydu ve çok ağır bir şey üzerine düştü. Nesne çabaladı, kafasının üzerine doğru süründü ve sonunda tam önüne düştü. Vücudu kızıl kıllarla kaplı hayvani bir denizciydi. Vücudunun ortasına saplanmış büyük bir orak vardı. Adamın nefesi tıkanıp, titredi ve elindeki bıçak düşerken öldü.

Hawkmoon beyni yeniden çalışmaya başlayıncaya kadar aptallaşmış bir şekilde bir süre cesede bakakaldı. Ayağını uzattı ve düşen bıçağa dokunabildiğini fark etti. Bir çok kez duraklayarak yavaş yavaş, sonunda oturduğu sıranın altına getirene kadar bıçağı kendine doğru çekti. Yorularak tekrar küreğinin üzerine düştü.

Bu arada kavgı sesleri yok oldu ve Hawkmoon yanan gemi kaburgasının kokusuyla gerçeğe geri döndü. Panik halde etrafa bakınırken gerçeğin farkına vardı.

D'Averc "Yanan diğer gemi. Bir korsan gemisindeyiz dostum Hawkmoon" dedi. Alayla gülümsedi. "Ne kadar değersiz bir uğraş; ve sağlığım da çok zayıf..."

Hawkmoon kendi kendine olayları tartarken D'Avercin eskisine oranla daha iyi tepkiler verdiğini düşündü.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını elinden geldiğince dikleştirdi.

Fısıltıyla "Bir bıçağım var..." diye söze başladı. Fakat D'Averc aceleyle başını eğdi.

"Biliyorum. Seni gördüm. Bunca şeye rağmen durumun hiç de fena sayılmaz" dedi.

Hawkmoon "Şafak sökene kadar dinlen bu gece. Şafakla kaçacağız."

D'Averc "Evet" diye onayladı. "Mümkün olduğunca gücümüzü toplamalıyız. Cesaret Hawkmoon, yakında yine özgür adamlar olacağız!" dedi.

Öğlede birer kase yemek artığı için durarak günün geri kalanında nehir boyunca aşağı doğru kürek çektiler. Tüm gün Ganak sadece bir kez kedi yolunda çömelerek kancasıyla Hawkmoonun omzunu dürttü.

"Ertesi gün dilediğine kavuşacaksın. Yarın Starvelde rıhtıma yanaşacağız."

Hawkmoon "Starvel nedir?" diye homurdandı.

Ganak şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Starveli duymadıysanız çok uzaktan olmalısınız. Narleenin bir parçasıdır – en sevilen bölgesi. En kudretlileri Lord Valjon olan nehrin büyük prenslerinin yaşadığı surlarla çevrili şehir."

D'Averc "Hepsi korsan mı?" diye sordu.

Ganak kaşlarını çatarak "Sözlerine dikkat et yabancı. Nehrin üzerinde ki her şeye sahip çıkma hakkını kendimizde görüyoruz. Nehir Lord Valjona ve gözcülerine aittir."

Ayağa kalkıp oradan uzaklaştı. Hava kararınca kadar kürek çekmeye devam ettiler. Sonra da Ganakın emirlerine uyarak yavaşladılar. Kasla-

Kasları

rı ve vücudu işe alıştığından Hawkmoona kürek çekmek artık daha kolay geliyordu, fakat hâlâ yorgundu.

Yemeklerini yerken D'Averce “Nöbetleşe uyumalıyız, önce sen, sonra ben” diye mırıldandı.

D'Averc başıyla onu onayladıktan sonra neredeyse aniden uykuya daldı.

Hava gittikçe soğuyordu ve gözkapakları ağırlaşan Hawkmoon uyumamak için kendini zor tutuyordu. İlk saatin sesini duydu, sonra ikincisinin. Sonra D'Averci dürterek uyandırdı.

D'Averc homurdanarak uyandı, Hawkmoon onun söylediği son birkaç şeyi hatırlayarak aynı hızla uykuya daldı. Şafakta biraz da şansla özgür olacaklardı. Sonra işin asıl zor kısmı vardı, kimseye görünmeden gemiden ayrılmak.

Kendini tuhaf bir şekilde hafif hissederek ve ellerinin küreklere bağlı olmadığını fark etmesinin sevinciyle uyandı. D'Averc gece çalışmış olmalıydı. Şafak sökmek üzereydi.

Kendisine sırtıp göz kırpan arkadaşına döndü. D'Averc “Hazır mısın?” diye mırıldandı.

Hawkmoon derin bir iç çekerek “Evet...” diye cevap verdi. D'Avercin tuttuğu uzun bıçağa imrenerek baktı.

“Bir silahım olsaydı, Ganakın hakaretlerini ödetebilirdim...” dedi.

D'Averc “Bunun için zaman yok, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde buradan kaçmalıyız” dedi.

Dikkatle oturdukları sıralardan kalkıp kafalarını kedi yoluna doğru uzattılar. Yolun sonunda bir denizci gözcülük ediyordu; adamın üstündeki pupa güvertesinde derin düşüncelere dalmış ve dış dünyadan soyutlanmış görüntüsüyle nehrin karanlığına bakan solgun yüzlü Lord Valjon dikiliyordu.

Denizcinin sırtı onlara dönüktü. Valjon onları fark edecekmiş gibi görünmüyordu. İki adam kendilerini yürüme yoluna doğru çekerek gizlice pruvaya doğru ilerlediler.

Fakat tam o anda Valjonun ölgün sesi duyuldu:

“Bu da nedir? Kaçan iki köle mi?”

Hawkmoon irkildi. Adamın acayip sezgileri vardı, çünkü onları görmediği çok açıktı, tahminen sadece bir çıtırtı duymuştu. Adamın sesi derinden ve az gelmesine rağmen tuhaf bir şekilde geminin her tarafında duyulmuştu. Gözcü kulesindeki denizci ayaklanıp bağırdı. Lord Valjonun

bir ölü kadar solgun olan yüzü de ateş püsküren gözlerle onlara bakıyordu.

Alt güvertelerden yollarına fırlayarak onlara engel olmaya çalışan bir sürü denizci görüldü. Hawkmoon pupaya ve Lord Valjona doğru koştu. Denizci palasını çekip ona saldırdı fakat Hawkmoon çaresizdi ve durdurulamazdı. Hamleye karşılık başını eğdi, adamı belinden yakalayıp havaya kaldırdı ve güverteye doğru fırlattı. Soluğu kesilen adam güvertede yattığı yerden kalkamadı. Hawkmoon zaptı zor palayı aldı ve adamın başını gövdesinden ayırdı. Sonra Lord Valjona bakmak için döndü.

Korsanlar Lordu tehlikenin bu kadar yakında olmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Solgun, kasvetli gözleriyle ateşler saçarak Hawkmoona bakmaya devam etti.

“Sen aptalın tekisin, çünkü ben Lord Valjonum” dedi.

“Ben de Dorian Hawkmoonum, Köln Dükü! Granbretanın karanlık Lordlarıyla savaşmış onları yendim. Kafatasındaki şu mücevherin de doğrulayacağı üzere onların en güçlü büyülerine direndim. Senden korkmuyorum Korsanlar Lordu Valjon!”

İskeletsi parmağıyla Hawkmoona arkasını işaret ederek “O zaman onlardan kork,” diye mırıldandı.

Hawkmoon topuğu üzerinde dönerek D'averc ve kendisini köşeye sıkıştırmaya çalışan bir sürü denizci gördü. Ve D'avercin sadece bir bıçağı vardı.

Hawkmoon ona palayı fırlattı. “Onları uzak tut D'averc!” o ise pupaya doğru sıçradı. Lord Valjon suratında zarif bir şaşkınlıkla bir iki adım geri-lerken, o tırazanı yakalayıp kendini yukarı doğru çekti.

Hawkmoon ellerini uzatarak ona doğru ilerledi. Lord saldırıya geçmeden sadece kendini savunarak bol kıyafetinin altından çıkardığı ince kılıcı gösterdi.

Suratı şaşkınlıkla çarpılan Lord Valjon “Köle” diye mırıldandı.

Hawkmoon “Yakında senin de anlayacağın gibi ben köle değilim” deyip korsanların bu tuhaf kaptanını yakalamaya çalıştı. Valjon kılıcını aralarında tutmaya devam ederek çabucak kenara çekildi.

Hawkmoonun atağı o kadar ustacaydı ki, Valjon neyle karşı karşıya olduğunu açık bir şekilde anladı. Kuluçkadan yeni çıkmış bir kuş yavrusunu andırıcasına dengesini tekrar sağladıktan sonra, gözlerini Hawkmoona dikip sanki gerçek olmayan birşeye bakar gibi büyülenmişcesine baktı.

Hawkmoon kendisine uzanmış kılıçtan sakınarak tekrar zıpladı.

Aşağıda D'Averc sırtını pupaya dayamış kedi yolunu dolduran denizcileri zorlukla uzakta tutabiliyordu.

“Elini çabuk tut Hawkmoon dostum, yoksa kısa süre sonra bir yerimden şişlenmiş olacağım!”

Hawkmoon Valjonun suratına doğru saldırdı, yumruğunun soğuk ve kuru ten ile temasını hissetti, adamın dengesini korumasını takdir ederek kafasının geriye savrulduğunu gördü, bilinçsiz Valjonu ayaklarının önüne devirirken elinden düşen kılıcı yakalayıp adamın boğazına dayadı.

“Geri çekilin aşağılık herifler yoksa efendiniz ölür!”

Şaşkına dönen denizciler üç arkadaşlarının cesedini D'Avercin ayakları dibinde bırakarak geri çekilmeye başladılar. Ganak aceleyle arkalarına saklandı. Üzerinde sadece bir İskoç eteği vardı ve elinde kınından çıkmış bir orak tutuyordu. Hawkmoonu gördüğünde ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“D'Averc belki artık lütfedip bana katılırsın, ha?” derken Hawkmoon neredeyse coşkuluydu.

D'Averc pupanın etrafından dolanıp güverteye çıkan merdivene tırmandı. Hawkmoon'a sırtarak “İyi iş dostum” dedi.

Hawkmoon “Şafağa kadar bekleyeceğiz!” diye bağırdı. “Sonra da bu gemiyi kıyıya yaklaştırmamıza yardım edeceksiniz. Bunu yaparsanız ve biz özgür kalırsak, efendinizin yaşamasına izin verebilirim.”

Ganak gözdağı verircesine onu süzdü. “Lord Valjonu böyle yakaladığın için bir aptalsın. Onun Starveldeki en güçlü nehir prensi olduğunu bilmiyorsun.”

“Sizin Starvelinizle ilgili hiçbir şey bilmiyorum dostum, fakat Granbretanın tehlikeleriyle yüzleştim, Kara İmparatorluğun kalbine sızmaya cüret ettim ve bana tüm bunlardan daha sofistike tehlikeler sunacağınızdan şüpheliyim. Korku benim nadiren hissettiğim bir duygu Ganak. Fakat şu sözümü bir kenara yaz, senden intikamımı alacağım. Günlerin sayılı.”

Ganak güldü. “Talihin seni aptallaştırıyor köle! İntikam alına ayrıcalığı Lord Valjonun olacaktır!”

Şafak çoktan ufku aydınlatmaya başlamıştı. Hawkmoon Ganakın sözlerini duymazdan geldi.

Sonunda güneş doğup uzakta nehir kenarındaki ağaçları aydınlatınca ya kadar yüzyıllar geçmiş gibi göründü. Nehrin sol tarafında kıyıdan yarım mil kadar açıkta küçük bir koya demir atmışlardı.

Hawkmoon “Emri ver Ganak!” diye bağırdı. “sola yanaşmamızı söyle.”

Ganak gözdağı verircesine bir bakış fırlatıp Hawkmoonun emrine uymak için hiçbir çaba sarf etmedi.

Hawkmoonun kolu Valjonun boğazına dolandı. Adam gözlerini kırparak ayılmaya başlamıştı. Hawkmoon kılıcıyla karnını dürttü. “Ganak! Valjonun yavaş yavaş ölmesini sağlayabilirim!”

Aniden korsanın boğazından cılız, alaylı bir kıkırdama sesi çıktı “Yavaşça ölmek...” dedi. “Yavaşça ölmek...”

Hawkmoon hayretle adama baktı “Evet; ve ağır ağır ölürken sana en büyük acıyı nasıl vereceğimi biliyorum” dedi.

D'Averc “Şimdi, Ganak! Emri ver!” diye seslendi.

Ganak derin bir nefes aldı. “Kürekçiler!” diye bağırdı ve emirler yağdırmaya başladı. Kürekler gıcırdadı, kürekçilerin sırtları gerildi ve gemi yavaşça Sayou Nehrinin sol tarafına doğru hareket etmeye başladı.

Hawkmoon aksi bir şey yapmaması için Ganakı yakından izledi, fakat Ganak hareket etmedi sadece ters ters bakmakla yetindi.

Kıyıya yaklaştıkça Hawkmoon rahatlamaya başladı. Neredeyse kurtulmuşlardı. Karada kendilerini daha kolay koruyabilirlerdi. Zaten denizcilerin gemilerinden ayrılma konusunda pek gönüllü olacaklarını sanmıyordu.

Sonra D'Avercin haykırarak yukarıyı işaret ettiğini gördü. Kafasının üzerine doğru vızıldayan bir hâlâtın ucunda sallanan bir karaltıyı görmek için yukarı baktı.

Hâlâtın ucundaki, elinde sert meşe sopası ve suratında vahşi bir gülümseme olan Orindoydu.

Hawkmoon, Valjonu bırakıp kendini korumak için kollarını kaldırdı. Valjonu sıkıştırmış olduğu kılıcı kaldırıp Orindo aşağı doğru alçalırken ona karşı kullanmak için yeterli zamanı yoktu. Sopa sertçe koluna indi ve Hawkmoon geriye doğru sendeledi. D'Averc ileri doğru koşturup Orindoyu belinden yakalayarak kollarını sıkıca tuttu.

Valjon çabucak ayağa kalkarak tuhaf sözsüz bir çılgılla kedi yoluna atladı.

D'Averc küfrederek Orindoyu arkasından itekledi.

“Aynı tuzağa iki kez düşün D'Averc. Bu sebeple ölmeyi hak ediyorsun!”

Ganakın kumanda ettiği hırıldayan denizciler hızla kedi yoluna tırmanıyorlardı. Hawkmoon Ganaka saldırdı fakat sakallı denizci Hawkmoonun bacaklarına sert bir tekme sallayarak hamlesini savuşturdu. Hawkmoon geriye zıplamak zorunda kaldı, Ganak hızla pupaya doğru ilerleyip suratında alaycı bir sırıtişla onu karşıladı.

Ganak “Şimdi nasıl dövüştüğünü göreceğiz köle!” dedi.

Hawkmooon “Ben dövüşmeye layık bir adam göremiyorum” diye cevapladı. “Burada sadece hayvanlar var” Ganak ona tekrar hamle etti. Valjondan aldığı ve muhteşem bir dengesi olan kılıçla onu hızla itekledi.

D'Averc diğerlerini zorlukla aşağıda tutarken onlar güvertede ileri geri hareketlerle dövüştüler. Ganak bir kılıç ustasıydı, fakat onun kullandığı pala korsan Lordunun pırıldayan kılıcına denk değildi.

Kılıç, palanın sapıyla buluştuğunda Hawkmooon çarpışmanın etkisiyle geriye doğru sendeledi. Silahının elinden düşmek üzere olduğunu hissetti, toparlanıp tekrar hamle ederek Ganakı sol kolundan yaraladı.

Sakallı adam bir hayvan gibi uluyarak tazelenmiş bir öfkeyle geri geldi.

Hawkmooon tekrar saldırdı, bu kez Ganakın sağ kolunu deldi. Kaslı adamın her iki kolundan da kan akıyordu ve Hawkmooon yara almamıştı. Ganak bu kez korkulu bir panikle tekrar Hawkmooona doğru atıldı.

Hawkmooonun bir sonraki saldırısı doğrudan Ganakın kalbine doğrudu. Bıçağın keskin ucu adamın tenini delip kemiklerini sıyrarak ilerledi. Ganak yaşamını kaybetmişti.

Fakat diğer denizciler D'Averci iyice gerilemeye zorlamışlar, orak ve palalarla saldırarak etrafını sarmışlardı. Hawkmooon Ganakın cesedini bırakıp ileri sıçradı, adamlar daha onun varlığının farkına varmadan birini boğazından diğerini kaburgalarının altından hakladı.

Hawkmooon ve D'Averc sırt sırta vererek denizcileri uzak tuttular fakat denizcilerin yardıma koşan yoldaşlarının sayısı gittikçe arttığından daha fazla dayanamayacak gibi görünüyorlardı.

Kısa süre sonra pupa cesetlerle dolmuş, Hawkmooon ve D'Averc düzi nelerce bıçaktan aldıkları yaralarla kan içinde kalmışlardı. Savaşmaya devam ettiler. Hawkmooon bir an için ana yelken direğinin yanında dikilmiş kendilerini izleyen Lord Valjonun derin bakışlarını yakaladı. Adam hayatının geri kalanında ihtiyaç duyduğu bir görüntüyü yakalamak istercesine gözlerini Hawkmooona sabitlemişti.

Hawkmooon ürperdi, sonra tüm dikkatini saldırgan denizcilere yöneltti. Bir orağın keskin tarafı kafasına çarptı ve Hawkmooon, D'Avercin dengesini bozarak ona doğru sendeledi. İkisi birlikte güverteye yıkıldılar, savaşmaya devam ederek ayağa kalkmaya çabaladılar. Hawkmooon bir adamın karnından hakladı, ona doğru eğilmiş olan bir diğerinin suratına bir yumruk savurdu ve dizlerinin üstünde doğruldu.

Sonra denizciler gözleri kıyıya odaklanarak birden gerilemeye başladılar. D'Averc ve Hawkmoon ayağa kalktılar.

Denizciler düşünceli bir şekilde koydan onlara doğru yüzen ve beyaz kadirga yelkenleri güneyden gelen taze rüzgarla şişmiş olan yeni bir gemiye bakakalmışlardı. Geminin siyah ve koyu mavi boyası üzerinde güneşin ilk ışıklarında parlayan altın sarısı süslemeler vardı. Yan taraflarında silahlı adamlar sıra sıra dizilmişti.

D'Averc “Rakip bir korsan gemisi, şüphesiz” dedi, yakındaki bir denizciyi biçmek için avantajını kullandı ve pupanın tirabzanına doğru koştu. Denizcilerin yarısı Lord Valjonun emirlerini dinlemek üzere aşağı koştururken onlar sırtlarını trabzana vererek dövüşmeye devam ettiler.

Karşı gemiden bir ses geldi fakat gemi ne söyledikleri anlaşılamayacak kadar uzaktaydı.

Karmaşada Hawkmoon bir şekilde Valjonun derinden gelen ihtiyatlı sesinin öfkeyle bir tek kelime söylediğini duydu.

Kelime “Bewchard!” idi.

Sonra denizciler yine tepelerindeydi ve Hawkmoon bir orağın yüzünü sıyırdığını hissetti, ateş saçan gözlerle saldırgana döndü ve adamın ağzına nişan alarak kılıcını savurdu. Kılıç adamın beynine doğru ilerledi ve adam ölürken upuzun, korkunç bir çığlık attı.

Hawkmoon merhamet etmiyordu, kılıcını geri sallayıp bir diğer denizcinin kalbine sapladı.

Gece mavisini kadirga gittikçe yakına gelirken onlar bu şekilde dövüşmeye devam ettiler.

Bir an için Hawkmoon gelen geminin dost mu yoksa düşman mı olduğunu merak etti. Öfkeli denizciler oraklarını sağa sola savurarak onu sıkıştırdıklarından merakıyla daha fazla zaman harcamadı.

B

E

Ş

P A H L

B E W C H A R D

Siyah ve mavi renkli gemi yaklaştıkça Hawkmoon, Valjonun bağırıldığını duydu.

“Köleleri bırakın!” unuttun onları! Bewchardın köpeklerini uzak tutmaya çalışın!”

Hayatta kalan denizciler nefes nefese kalmış olan Hawkmoon ve D'Averceden ihtiyatla uzaklaştılar. Hawkmoon onlara doğru bir hamle yapıp daha hızlı hareket etmelerini sağladı, fakat onları daha fazla kovalamaya gücü yoktu.

Geminin renkleriyle uyumlu deri ceketler ve kısa pantolonlar giyen denizciler *Nehir Rüzgarının* güvertesine hâlâtlarla inerken onları izlediler. Ağır savaş baltaları ve süvari kılıçları kuşanmışlardı. Korsanların isteseler dahi taklit edemeyecekleri bir sitille dövüşüyorlardı.

Hawkmoon Lord Valjona bakındı fakat adam belli ki alt güverteye inerek ortadan kaybolmuştu.

D'Averce döndü. “Bugünlük kan verme görevimizi yeterince yerine getirdik dostum. Daha az ölümcül bir harekete ne dersin, mesela kürek başındaki zavallı insan enkazlarını kurtarabiliriz!” bunu söyledikten sonra pupa tırabzanından kedi yoluna doğru sıçradı ve köleleri küreklere bağlayan düğümleri kesmeye başladı.

Bir çoğu Hawkmoon ve D'Avercin onlara yardım ettiğini anlayamayarak şaşkınlık içinde yukarı baktılar.

Hawkmoon onlara “Özgürsünüz” dedi.

D'Averc “Özgür” diye tekrarladı. “Tavsiyemize uyun ve hazır hayat-tayken gemiyi terk edin, çünkü savaşın sonunun ne olacağı belli değil.”

Köleler ayağa kalktılar, ağrıyan kol ve bacaklarını uzatarak teker teker kedi yoluna tırmanıp güverteden kendilerini suya bıraktılar.

D'Averc sırtarak onların gidişlerini izledi.

“Diğer gemidekilere yardım edemiyor oluşumuz utanç verici” dedi.

Hawkmoon kedi yolunun altına açılan bir ambar kapağını göstererek “Neden olmasın?” dedi. “Eğer yanılmıyorsam bu bizi güvertenin altına götürür”

Sırtını geminin yan tarafına yaslayıp kapağı tekmeledi. Birkaç tekmeden sonra kapak parçalanarak açıldı. Karanlığa dalıp yukarıdaki savaş seslerini duyarak tahtaların altından sürünerek ilerlediler.

D'Avere duraklayarak körelmiş kılıcıyla sandıklardan birini açtı. Çıkının içinden etrafa mücevherler yayılmıştı. "Ganimetleri" dedi.

Hawkmoon "Bunun için zamanımız yok" uyarısında bulundu fakat D'Avere sırtıyordu.

Arkadaşına "Kendime saklamayı düşünmüyorum, fakat savaş onun lehine sonuçlanırsa Valjonun bunlarla kaçmasını istemiyorum. Bak..." diyerek orta yerdeki kocaman dairesel bir nesneyi gösterdi. "Eğer yanılmıyorsa bu, nehrin bir kısmının gemiye dolmasını sağlar!"

Hawkmoon başıyla onayladı. "Sen bu konuyla ilgilenirken ben acele edip köleleri kurtarmaya gideyim"

D'Averci göreviyle baş başa bırakarak diğer kapıya ulaşip onu tutan kancaları kaldırdı.

Kapak açılarak kavga eden iki adam içeri doğru fırladı. Adamlardan biri saldırgan geminin üniformalarını giymişti, diğeri ise korsandı. Hawkmoon hızlı bir hareketle korsanı hakladı. Üniformalı adam ona şaşkınlık içinde baktı. "Sen pupa güvertesinde kavga ederken gördüğümüz adamlardan birisin!"

Hawkmoon başıyla onayladı. "Geminiz ne gemisi?"

Adam terli alnını silerken isim açıklama için yeterliymiş gibi "Bewchardın gemisi" dedi.

"Peki Bewchard kim?"

Üniformalı adam güldü. "Niye ki, eğer merak ettiğiniz şey buysa o Valjonun yeminli düşmanıdır. Sizi dövüşürken gördü. Kılıç ustalığınızdan etkilendi."

Hawkmoon "Öyle olmalı, çünkü bugün en sıkı kavgamı verdim. Çünkü hayatım için savaşıyordum!"

Adam "Bu genelde herkesi mükemmel kılıç ustası yapar" dedi ve ekledi "Ben Culard, ve eğer Valjonun düşmanı iseniz sizin dostunuzum"

Hawkmoon "O zaman en iyisi gidip yoldaşlarınızı uyarın. Gemiye batırıyoruz, bakın" dedi. Bulanık görüntüde dairesel tıkaçla uğraşan D'Avere'i işaret etti.

Culard başıyla hemen onayladı ve kafasını eğerek kölelerin bölmesine dalıp uzaklaşırken "Tüm bunlar bittiğinde görüşürüz dostum, elbette ha yatta kalırsak!" dedi.

Hawkmoon onu takip etti, kölelerin bağlarını çözmek için koridor boyunca süründü.

Yukarıdan gelen seslere bakılırsa Bewchardın tayfası Valjonun korsanlarını yeniyordu. Hawkmoon geminin aniden hareket ettiğini hissetti, D'Avercin aceleyle kapaktan kendine doğru koştuğunu gördü.

Fransız gülümseyerek “Sanırım kıyıya çıksak iyi olur” dedi ve kenardan atlayarak gözden kaybolan köleleri işaret edercik “Onları izlemeliyiz” diye ekledi.

Hawkmoon başıyla onayladı. “Bewchardın adamlarını uyardım. Sanırım artık Valjon ile ödeştik. Valjonun kılıcını koltuğunun altına sıkıştırarak “Bu kılıcı kaybetmemeye çalışacağım, şimdiye kadar kullandığım en ince kılıç. Böylesi bir kılıç herkesi kılıç ustası yapar!” dedi.

Kenara tırmandı ve Bewchardın adamlarının korsan denizcileri geminin diğer tarafına sürdüklerini ama artık geri çekilmekte olduklarını gördü.

Belli ki Culard haberi yaymıştı.

Kapaktan su fışkırıyordu. Kısa zaman sonra gemi batacaktı. Hawkmoon dönüp geriye baktı. Gemiler arasında yüzmek için çok dar bir mesafe vardı. Kaçmak için en iyi yol Bewchardın gemi güvertesinden geçmekti.

D'Averce planını söyledi. Arkadaşı başıyla onu onayladı ve ikili trabzana tırmanıp yan geminin güvertesine doğru sıçradılar.

Görünürde kürekçi yoktu ve Hawkmoon Bewchardın kürekçilerinin de geminin diğer üyeleri gibi savaştıklarını ve özgür olduklarını düşündü. Bu ona daha duyarlı bir manzara gibi gelmişti – bu şekilde daha az kayıp olurdu. Düşünceleri onun duraksamasına sebep oldu ve durduğunda *Nehir Rüzgarı*’ndan biri ona seslendi.

“Hey, dostum. Alnında kara cevher olan, sen. Benim gemimi de batırmayı mı planlıyorsun?”

Hawkmoon döndü, genç ve yakışıklı bir adam gördü. Vücudu siyah deri kıyafetlerle kaplı adamın omuzlarına yüksek yakaları kan ile lekelenmiş mavi bir pelerin atılmıştı. Bir elinde balta diğerinde ise kılıç tutuyordu ve enkaza dönmüş geminin tırazından kılıcını Hawkmoona doğru sallıyordu.

Hawkmoon “Biz kendi yolumuza devam ediyoruz, gemine zarar vermeyeceğiz...”

“Durun bir saniye!” siyah giysili adam *Nehir Rüzgarı*’nın tırabzanına zıplayıp dengesini sağlarken “Bizim işimizin yarısını yaptığınız için size teşekkür etmek isterim” dedi.

Adam kendi gemisine sıçrayıp onların yanına gelinceye kadar Hawkmoon isteksizce onu bekledi.

“Ben Pahl Bewchard ve bu gemi benim, *Nehir Rüzgarını* yakalamak için haftalarca bekledim, siz tayfanın çoğunu haklayıp bana çerez olarak bir kaçını bırakmasaydınız bunu bu kadar başaramayabilirdim...” dedi.

Hawkmoon “Evet, fakat ben artık korsanlar arasındaki savaşlarda rol almak istemiyorum...” dedi.

Bewchard çabucak “Beni yanlış değerlendirdiniz bayım, çünkü ben nehri Starvelin Korsan Lordlarından temizlemeye ant içtim. Onların en zorlu düşmanlarıyım.” dedi.

Bewchardın adamları sürü halinde kendi gemilerine dönüyorlardı, geldiklerinde demir almaya hazırlandılar. *Nehir Rüzgarı* suyun içinde kıvrıldı, kıcı artık su çizgisinin altındaydı. Korsanların bazıları güverteden denize atlıyorlardı fakat görünürde Valjondan iz yoktu.

D'Averc gemiyi incelerken “Liderleri nereye kaçtı!” diye sordu.

Bewchard “O fare gibidir. Eminim kaybedeceğini anladığı an sıvışmıştır. Bana çok yardımınız dokundu baylar, çünkü Valjon korsanların en kötüsüydü. Minnettarım.”

D'Averc kendisiyle ilgilenildiğinden ve nezaket söz konusu olduğundan zaman kaybetmeden “Biz de size minnettarız Kaptan Bewchard, bizim sonumuz geldiği anda ortaya çıktığınız için. Hesabımız kapanmıştır.” Memnuniyetle gülümsedi.

Bewchard kafasını eğdi. “Teşekkürler. Bununla birlikte açık konuşa çağım, iyileşmeniz için bir şeyler yapılması gerekiyormuş gibi görünüyor. İkinci de yaralısınız, kıyafetleriniz kesinlikle sizin gibi centilmenlerin sececeği türden değil... yani kısaca, gemimde ve rıhtımda demir attığımızda evimde misafir olmayı kabul ederseniz onur duyarım.”

Hawkmoon düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. Genç kaptandan hoşlanmıştı. “Nerede demir atmayı düşünüyorsunuz, bayım?”

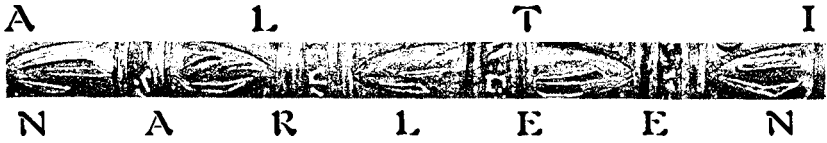
Bewchard “Narleende, yaşadığım yerde” diye cevapladı.

Hawkmoon “Biz de Valjon tarafından tuzağa düşürülmeden önce Narleene doğru gidiyorduk” diye söze başladı.

“O zaman kesinlikle benimle gelmelisiniz. Yardımcı olabilirim...”

Hawkmoon “Teşekkürler Kaptan Bewchard. Narleene ulaşırsak yardımınıza minnettar kalacağız. Hem belki yolculuk sırasında bize ihtiyacımız olan bazı bilgileri verebilirsiniz.”

Bewchard pupa güvertesinin altına yerleştirilmiş kapıya doğru hafifçe yol gösterirken “Memnuniyetle. Kamaram bu tarafta baylar” dedi.

Gemi tam yol nehir boyunca süzülürken kaptan Bewchardın kamarasının lombar kapaklarına su sıçradığını gördüler.

Bewchard onlara “Yeni bir korsan grubuyla karşılaşsaksak çok az şansımız olur, bu sebeple bu kadar hızlı gidiyoruz” diye açıkladı.

Aşçı son tabakları içeri getirip önlerine yaydı. Bir çok çeşit et, balık, sebze, meyve ve şarap vardı. Hawkmoon mümkün olduğunca idareli yemeye çalıştı fakat midesinin bu kadar zengin bir öğüne fazla dayanamayacağıı bildiği halde masadaki yemeklerin hepsinden tatmadan edemedi.

Bewchard onlara neşeyle “Bu bir kutlama yemeği çünkü aylardır Valjonun peşindeydim” dedi.

Hawkmoon lokmalarının arasından “Valjon kim? Tuhaf biri gibi görünüyor” diye sordu.

D'averc “Hayalimdeki korsanlara hiç benzemiyor” diye söze daldı.

Bewchard “O geleneksel bir korsan, tüm ataları yüzyıllarca nehir trafiğiyle beslenen korsanlardı. Uzun bir süre tüccarlar Starvel Lordlarına korkunç vergiler ödediler, fakat bir süre önce direnmeye başladılar ve Valjon misilleme yapmaya başladı. Sonra içimizden bir grup korsanları gibi savaş gemileri yapmaya ve onlara suda saldırıya karar verdi. Ben böyle bir gemiye kumanda ediyorum. Ticaretle uğraşan, bir tüccar olan ben Narleen, Valjon ve benzerlerinden kurtulana kadar askeri kovalamalara giriştim.

Hawkmoon “Peki nasıl yolculuk ediyorsunuz?” diye sordu.

“Söylemesi zor. Valjon ve diğer Lordları surlarla çevrili olan kendi şehirlerinde ele geçirmek mümkün değil; Starvel şehir içinde, Narleen içinde bir şehirdir ve biz bugüne kadar sadece onların nehir korsanlıklarına biraz engel olabildik. Ayrıca henüz her iki tarafın da güçlerini test edecek büyük bir olay olmadı.”

D'averc “Valjonun geleneksel bir korsan olduğunu söylüyorsunuz...” diye söze başladı.

“Evet, ataları yüzlerce yıl önce Narleene geldiler, onlar güçlüydü ve biz oldukça zayıftık. Efsaneler Valjonun atası Batach Gerandiunun kendisine yardım edecek büyülü güçlerinin olduğunu söyler. Starvel çevresine

surları inşa ettiler, şehrin dörtte birini kendileri aldılar ve o günden beri de oradalar.”

Hawkmoon şarabından büyük bir yudum alarak “Peki bugün gördüğümüz saldırınıza Valjon nasıl cevap verir?” diye sordu.

“Mümkün olan her şeyi kullanarak misilleme yapar, fakat bugünlerde nehirde olmaya cüret ederek onları her zamankinden çok tedirgin etmeye başlıyoruz. Hâlâ yapacak çok şey var. Yapabilseydim Valjonu avlardım. Eminim böyle bir şey tüm korsan topluluğunun gücünü azaltırdı fakat her seferinde kaçmayı başarıyor. Tehlikeyi sezinliyor, hatta genelde tehdit unsuru kendini göstermeden ondan kaçınmayı başarabiliyor.”

Hawkmoon “Onu bulma konusunda sana şans dilerim” dedi. “Kaptan Bewchard ‘Şafak Kılıcı’ denilen bir silahla ilgili bir şey biliyor musunuz? Bize onu Narleende bulacağımız söylendi.”

Bewchard şaşırmış görünüyordu. “Evet, böyle bir şey duymuştum. Bu isim Valjonun atası Batach Gerandion ile ilgili olan az önce size bahsettiğim efsanede geçer. Batachın büyülu güçlerinin kılıçta olduğu söylenir. Korsanlar onu tanrılaştırıp daha sonra Batach Gerandion Tapınağı dedikleri kutsal yerde ona tapınmaya başladılar. O korsanlar sapkın inançlı soydandırılar. Kafaları ve tabiatları benim gibi tüccarlar için genelde anlaşıl-mazdır.”

D'averc “Peki kılıç nerede?” diye sordu.

“Neden ki, korsanlar tapınakta o kılıca tapınırlar. Onlara hem kendi hem de Batachın gücünü temsil eder. Siz kılıcı kendiniz için mi istiyorsunuz baylar?”

Hawkmoon “Ben istemiyorum...” diye başladı fakat D'averc yavaşça sözünü kesti.

“Evet Kaptan. Kuzeyde çok büyük bir alim olan bir akrabamız kılıçtan bahsedildiğini duymuş ve onu alıp incelemek istiyor. Satın alınıp alınmayacağını öğrenmemiz için bizi buraya gönderdi...”

Bewchard samimi bir kahkaha attı. “Bir milyon tane usta savaşçının kanyla bile satın alınamaz dostlar. Korsanlar son adamlarına kadar Şafak Kılıcını korumak için savaşacaklardır. Kılıç onlar için her şeyden daha değerli.”

Hawkmoon neşesinin kaçtığını hissetti. Mygan ölmek üzereyken onları olanaksız bir maceraya mı göndermişti?

D'averc filozofça omuz silkti. “Ah, peki. Öyleyse senin sonunda Lord Valjonu ve diğerlerini yenip eşyalarını açık artırmaya çıkarmanı ummalıyız.”

Bewchard güldü. “Benim ömrüm o günü görmeye yetmez. Valjon yenilene kadar on yıllar geçer.” Masadan kalktı. “Birkaç dakika izniniz istiyorum. Güvertede işlerin nasıl olduğuna bir bakmalıyım.”

Kısa nazik bir baş selamıyla kamaradan ayrıldı.

O çıkınca Hawkmoon kaşlarını çattı. “Şimdi ne olacak D'Averc? Bu tuhaf topraklarda aradığımız şeyi alma şansımız olmadan sıkıştık kaldık.” Kesesinden Myganın yüzüklerini çıkarıp avuç içinde şingırdattı. O ve D'Averc kendilerininkini de çıkardıklarından şimdi avucunda on bir tane yüzük vardı. “Hâlâ bunlara sahip olduğumuz için şanslıyız. Belki de Kamarga bir dönüş yolu bulma umuduyla boyutlar arasında oradan oraya sıçramak için onları kullanmalıyız.

D'Averc kakhaha attı. “Kendimizi birden Kral Huonun huzurunda veya bir canavardan hayatlarımızı kurtarmaya çabalarken bulabiliriz. Bence Narleene gidelim ve orada biraz vakit geçirelim, korsan kılıcını ele geçirmenin ne kadar zor olduğuna bir bakalım.”

Kapıda tekrar Pahl Bewchard belirdi. Gülüyordu.

“Dostlarım yaklaşık bir saat sonra Narleen limanına giriyor olacağız. Şehrimizden hoşlanacağınızı düşünüyorum” dedi ve sırtarak ekledi. “En azından Korsan Lordlarının yaşamadığı bölümden.”

Hawkmoon ve D'Averc gemi ustalıklı limana yanaştırılırken güverte de durup izlediler. Güneş mavi ve berrak gökyüzünde parlayıp şehri aydınlatıyordu. Şehrin çoğunda binalar alçaktı, dört kattan yüksek bina nadiren göze çarpıyordu, binaların çoğu çok eski görünen rokoko tarzı süslemelerle doluydu. Tüm renkleri mat, yıpranmış ama hâlâ temizdi. Evlerin çoğunda ahşap kullanılmıştı – sütunlar, balkonlar ve cepheleri oymalı tahadandı – fakat bazılarının metal trabzanları hatta kapıları vardı.

Rıhtım limanı dolduran sayısız gemiye yüklenen veya gemilerden indirilen küfe ve balyalarla doluydu. Vinçler yardımıyla onları ambarlara yerleştiren veya iskele tahtası üzerinde sürükleyen yarı çıplak adamlar yakan güneşte ter içinde kalmışlardı.

Toplanmaya başlayan kalabalığa doğru gemisinin iskele tahtası üzerinde Hawkmoon ve D'Averce eşik eden Bewchard rıhtıma hakim olan gürültü ve telaştan zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Bewchard herkes tarafından selamlanıyordu.

“Yolculuk nasıldı Kaptan?”

“Valjonu bulabildiniz mi?”

“Çok adam kaybettiniz mi?”

Sonunda Bewchard duraklayıp neşeyle güldü.

“Narleenin sevgili sakinleri” diye bağırdı. “Görüyorum ki, size söylemem gerekiyor, yoksa geçmemize izin vermeyeceksiniz. Evet, Valjonun gemisini batırdık...”

Kalabalık nefesini tuttu ve büyük bir sessizlik hakim oldu. Bewchard bir kutunun üzerine sıçradı ve kollarını kaldırdı.

“Valjonun gemisi *Nehir Rüzgarını* batırdık, fakat burada bana eşlik eden iki dostum olmasaydı onu da elimizden kaçırmış olabilirdik.”

D'Averc sıkılarak Hawkmoona baktı. Vatandaşlar sanki böylesi hırpani kılıklı iki sıksa adamın aşağılık kölelerden başka bir şey olmalarına inanmakta güçlük çekiyormuş gibi şaşkınlıkla ikiliye baktılar.

Bewchard “Bizim kahramanlarımız bu iki adam, ben değilim” diye sözüne devam etti. “Tek başlarına tüm korsan tayfasına direndiler, Valjonun sağ kolunu – Ganakı öldürdüler ve gemiyi bizim saldırımız için kolay av haline getirdiler. Sonra da tapayı açıp *Nehir Rüzgarını* batırdılar.

Artık kalabalıktan muhteşem bir tezahürat yükseliyordu.

“Narleen sakinleri, onların adlarını öğrenin. Onları bu şehrin dostları olarak hatırlayın ve hiçbir şeyden mahrum etmeyin. Onlar Kara Mücevherli Dorian Hawkmoon ve Huillam D'Averc. Bugüne kadar onlar kadar cesur ruhlar veya iyi kılıç ustaları görmediniz!”

Hawkmoon tüm bu sözlerden gerçekten de utanmış kaşlarını çatıp Bewcharda bakarak durması gerektiğini ima etmeye çalışmıştı.

Kalabalıktan bir ses “Peki Valjona ne oldu? Öldü mü?” diye sordu.

Bewchard teessüfle “Bizden kaçtı” diye cevap verdi. “Bir fare gibi kaçtı. Fakat bir gün onun kafasını koparacağız.”

“Ya da o seninkini koparacak Bewchard!” Sözün sahibi öne doğru ilerleyen zengin giyimli bir adamdı. “Tüm yaptığımız onu sinirlendirmek! Yıllarca Valjonun adamlarına nehir vergimi ödedim ve onlar da benim huzur içinde işimi yapmama izin verdiler. Şimdi sen ve senin gibiler ‘Vergi ödemeyin’ diyorlar, ben de ödemiyorum, fakat artık huzursuzum ve Valjonun yapacaklarını düşündükçe korkudan uyuyamıyorum. Valjon misilleme yapmaya alışıktır. Ya intikamını sadece senden değil de keder yerine huzur isteyen geri kalanımızdan da almak isterse? Hepimizi tehlikeye atıyorsun!”

Bewchard güldü. “Yanılmıyorsam istedikleri yüksek vergilere dayanmadığını söyleyerek korsanlardan ilk şikayet eden, Valjona karşı bir birlik oluşturmaya kalktığımızda bizi ilk destekleyen sendin Veroneeg. Onunla savaşıyoruz Veroneeg ve bu gerçekten de çok zor ama kazanabiliriz.”

Kalabalık tekrar tezahürat etti, fakat bu kez sesler biraz yıldıydı ve insanlar yavaşça dağılmaya başlamışlardı.

Veroneeg “Valjon intikamını alacaktır Bewchard, günlerin sayılı” diye tekrarladı. “Korsan Lordlarının güçlerini birleştirdiğine ve bugüne kadar bizimle sadece oynuyor olduklarına dair söylentiler var. Söylendiğine göre isteselerdi Narleeni yerle bir edebilirlermiş!”

Bewchard orta yaşlı tüccarı başından savmak istercesine omuzlarını silkerek “Geçim kaynaklarını yok etmek! Bu onlar için aptalca bir davranış olurdu!” dedi.

Veroneeg hırıltıyla soluyarak “Aptalca, evet; en az senin davranışın kadar aptalca bu” dedi. “Fakat bizden yeterince nefret etmelerini sağlasan, kinleri onları besleyen bizler olduğumuzu unutmalarına sebep olabilir!”

Bewchard gülümseyerek kafasını salladı. “Emekliye ayrılmalısın Veroneeg. Tüccarlığın sıkıntıları artık sen için çok fazla.”

Kalabalık neredeyse tamamen yığılmıştı ve kahramanları en son alkışlayanların yüzünde ise artık şaşkınlık ve endişe vardı.

Bewchard kutunun üzerinden atlayıp kollarını yoldaşlarının omzuna koyarak “Gelin dostlarım, artık yaşlı Veroneegi dinlemeyelim. Kederli gevezeliğiyle tıra zaferiye tadını kaçırıyor. Hadi evime gidelim ve size centilmenlere uyacak türden giysiler var mı bir bakalım; sonra yarın, şehre gidip ikimize yeni kıyafetler alalım!”

Onları Narleenin bereketli caddelerinden geçirdi. Milyonlarca kokunun birbirine karıştığı akıllara zarar dar caddeler denizciler, süvariler, tüccarlar, liman işçileri, yaşlı kadınlar, güzel kızlar, eşya satan küçük dükkan sahipleri ve yayalar arasında yollarını bulmaya çalışan bisikletlilerle kaynıyordu. Onları kaldırım taşlarından yürüterek dik bir tepeye, oradan da bir tarafında yapı olmayan bir kavşağa getirdi. Ve işte deniz oradaydı.

Bewchard denize bakmak için bir an durdu. Güneş ışığında parlıyordu.

D'Avere denizi işaret ederek “Bu okyanusun ötesinde de ticaret yapıyor musunuz?” diye sordu.

Bewchard ağır pelerinini çıkararak koluna attı. Gömleğinin yakasını açıp gülerken kafasını salladı. “Kimse denizin ötesinde ne olduğunu bilmiyor – muhtemelen hiçbir şey yok. Hayır, sadece sahil boyunca her iki yöne doğru yaklaşık iki veya üç yüz millik bir alanda ticaret yapıyoruz. Bu alan Trajik Bin Yıldan fazla etkilenmeyen zengin şehirlerle dolu.”

“Anlıyorum. Peki bu kıtaya ne deniyor? Biz bu kıtanın Asiocommunist olduğunu düşünmüştük, doğru mu?”

Bewchard kaşlarını çatı. “Ben bir alim değilim ama yine de kıtaya bu ismin verildiğini duymadım. ‘Yarshai’, ‘Amarehk’ ve ‘Nishtay’ dendiğini duymuştum.” Omuzlarını silkti.

“Hatta dünyanın diğer bölgelerinde oldukları söylenen efsanevi kıtaların tam olarak neresinde olduğunu dahi bilmiyorum...”

Hawkmoon “Amarehk!” diye bağırdı. “Fakat ben o kıtanın hep insanüstü yaratıkların efsanevi yuvası olduğunu düşünmüştüm...”

D'Averc “Ve ben de Rünlü Asanın Asiocommunistada bir yerlerde olduğunu düşünmüştüm!” diyerek güldü. “Efsanelere inanmak fazla işe yaramıyor dostum Hawkmoon! Tüm bunlardan sonra belki de Rünlü Asa diye bir şey de yoktur!”

Hawkmoon başıyla onaylayarak “Belki de.” dedi.

Bewchard kaşlarını çatıyordu. “Rünlü Asa, efsaneler; neden bahsediyorsunuz baylar?”

D'Averc çabucak “Şu alimin bize bahsettiği bir şey, açıklaması uzun ve sıkıcı olabilir” diyerek konuyu geçiştirdi.

Bewchard omuzlarını silkerek diplomatça bir edayla “Sıkıntıdan nefret ederim dostlar” dedi ve yola koyuldu.

Artık şehrin ticari bölgesinin ötesinde, çok daha zengin ve seyrek olan evlerin olduğu bir tepedeydiler. İçlerinde çiçeklendirilmiş havuzlu bahçelerin olduğu görülebilen evleri yüksek duvarlar çeviriyordu.

Bewchard sonunda benzer duvarları olan bir evin kapısında durdu.

“Evime hoş geldiniz dostlarım” diyerek kapıyı tokmaktadı.

Kapının üzerindeki metal parmaklıklı küçük pencere açıldı ve bir çift göz onlara baktı. Sonra kapı sonuna kadar açıldı ve bir hizmetkar Bewchardı selamladı. “Evinize hoş geldiniz efendimiz. Yolculuk başarılı mıydı? Kız kardeşiniz sizi bekliyor.”

“Çok başarılıydı Per! Aha, yani Jeleana bizi karşılamak için burada. Jeleanadan hoşlanacaksınız dostlarım!”

Jeleana kuzguni saçları ve canlılığıyla D'Averci esir eden oldukça güzel genç bir kızdı. O gece yemekte onunla flört etti ve kız neşeyle karşılık verdiğinde mutlu oldu.

Bewchard zarif esprilerle eğlendiklerini görünce gülümsedi, fakat onların neşeleri Hawkmoona kendi Yisseldasını, denizin binlerce mil ve belki de zamanın (kristal yüzüklerin onları sadece uzayda taşıdığından emin değildi) yüzlerce yıl ötesinde onu bekleyen karısının acı hatırasını anımsattığından manzaraya dayanmak zor geliyordu.

Bewchard Hawkmoonun gözlerinde melankolik bir bakış yakalamış gibiydi ve onu neşelendirmek için şakalar yapıyor veya Starvel korsanlarıyla daha önce yaptıkları hafif ve eğlenceli çatışmalarından anekdotlar anlatıyordu.

Hawkmoon cesaretle ona karşılık veriyordu fakat hâlâ kafasından Kont Brassın kızı olan sevgili kadının görüntüsünü ve nasıl olduğu düşüncesini atamıyordu.

Taragorm makinelerini zamanda seyahat edecek kadar mükemmelleştirmiş miydi? Meliadus, Brass Kalesine ulaşmanın başka bir yolunu bulabilmiş miydi?

Akşam ilerledikçe Hawkmoon sohbeti sürdürmekte zorlanmaya başladı. Bir süre sonra kalkıp başıyla nazıkçe selam verdi. “Özür dilerim, Kaptan Bewchard fakat çok yorgunum. Bugün kadırgada geçen zaman, dövüş sırasında...” diye mırıldandı.

Jeleana Bewchard ve Huillam D'Averc'tamamen birbirleriyle meşgul olduklarından onun kalktığını fark etmediler.

Bewchard yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifadeyle çabucak ayağa kalktı. “Elbette efendim. Ben özür dilerim Hawkmoon, düşüncesizliğim için...”

Hawkmoon ölgün ölgün gülümsedi. “Düşüncesizlik etmediniz Kaptan. Muhteşem bir ev sahibisiniz. Ama...”

Bewchardın eli çana doğru uzandı fakat daha o hizmetkarı çağırmadan kapı şiddetle yumruklandı. Bewchard “Girin!” diye emretti.

Kapıda o gün erken saatlerde onları bahçede karşılayan hizmetkar nefes nefese dikiliyordu. “Kaptan Bewchard! Rıhtımda yangın var, bir gemi yanıyor.”

“Bir gemi mi? Hangisi?”

“Sizin geminiz Kaptan”

Arkasında Hawkmoon ve D'Averc olan Bewchard Jeleanayı geride bırakarak çabucak kapıya atıldı.

“Bir taşıt hazırla Per” diye emretti. “Çabuk ol!”

Sadece saniyeler geçmişti ki dört atın çektiği kapalı bir araç evin önünde onları bekliyordu. Bewchard araca atladı, sabırsızlıkla Hawkmoon ve D'Avercin kendisine katılmalarını bekledi. Jeleana da onlarla gelmek istemişti fakat Bewchard kafasını sallayarak “Hayır Jeleana. Rıhtımda neler olduğunu bilmiyoruz. Burada bekle!” dedi.

Kısa süre sonra kaldırım taşlarına çarparak hızla rıhtıma doğru ilerliyorlardı.

Dar sokaklar evlerin yan duvarlarına iştirilmiş fenerlerle aydınlatılmıştı, onlar ilerledikçe atların kara gölgeleri sıçrayarak arkalarında geliyordu.

Sonunda rıhtıma ulaşıldı, yelkenli yanmakta olduğu için ortalık oldukça aydınlanmıştı. Tekne sahipleri kendi gemilerine de yangının sıçraması korkusuyla rıhtıma koşturduklarından her yerde karmaşa vardı.

Hemen ardında Hawkmoon ve D'Averc olan Bewchard taşıttan aşağı sıçradı. Kalabalıkta dirseğiyle kendine yol açarak rıhtımın kenarına ilerledi, fakat suya ulaştığında durdu ve kafasını tuttu.

Çaresizlik içinde “Umutsuz” diye mırıldandı. “Gemim mahvolmuş. Bu sadece Valjonun işi olabilir...”

Yanan gemiden dolayı yüzü terden kıpkırmızı parlayan Veroneeg kalabalıktan çıkageldi. “Görüyorsun Bewchard, Valjon intikamını alıyor! Seni uyarmıştım!”

Takırdayan nal seslerine doğru döndüler, yanlarında atını dizginleyen bir atlı gördüler. Adam “Bewchard!” diye bağırdı. “*Nehir Rüzgarını* batırdiğini iddia eden Pahl Bewchard!”

Bewchard yukarı baktı. “Bewchard benim. Sen kimsin?”

Tuhaf süslü kıyafetler giymiş olan atlı sol elinde bir rulo sallıyordu. “Ben Lord Valjon’un adamıyım – elçisi!” Ruloyu Bewcharda doğru fırlattı. Bewchard ruloyu düştüğü yerden almadı.

Bewchard gıcırdayan dişleri arasından “Bu nedir?” diye sordu.

“Bu bir fatura Bewchard. Elli adam, kırk köle, bir gemi, tüm mobilyaları ve yirmibeşbin Smaygarlık bir hazinenin faturası. Valjon da ticaret oyununu oynayabilir!”

Bewchard elçiye dik dik baktı. Yanan geminin yarattığı gölgeler yüzünde titreyordu. Yerdeki ruloyu tekmeleyerek pislik dolu suya doğru itekledi.

Sertçe “Bu melodramla beni korkutmaya çalışıyorsunuz anlıyorum!” dedi. “Peki, Valjona onun faturasını ödemeye niyetimin olmadığını ve korkmadığımı söyleyin. Eğer ‘ticaret oyununu oynamak’ istiyorsa, Narleen halkına onun ve atalarının açtığı sorunların faturasının, gönderdiği faturanın üstünde yazandan çok daha fazla olduğunu söyleyin. O borcu istemeye devam edeceğim.”

Atlı konuşmak istermiş gibi ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi, kaldırım taşlarına tükürdü ve atını topuklayarak karanlığa doğru gözden kayboldu.

Veroneeg neredeyse zafer edasıyla “Bu kez seni öldürecek Bewchard. Seni öldürecek. Umarım hepimizin senin kadar aptal olmadığının farkına varır!” dedi.

Bewchard kibirle “Ben de hepimizin senin kadar aptal olmadığımızı umuyorum Veroneeg” diye cevapladı. “Eğer Valjon beni tehdit ediyorsa bu – kısmen de olsa – onun güvenini sarsmayı başardığım anlamına gelir!”

Azametle taşına doğru yürüdü ve Hawkmoon ile D'Averc araca binerken yana çekilip onları bekledi. Sonra o da bindi, kapıyı çarptı ve kılıcının kabzasıyla aracın çatısını tıklatarak sürücüye eve dönüş işaretini verdi.

Hawkmoon çekinerek “Valjonun sizin söylediğiniz kadar zayıf olduğundan emin misiniz?” diye sordu.

Bewchard ona gaddarca gülümsedi.

“Onun sandığımdan hatta Veroneegin düşündüğünden de daha güçlü olduğuna eminim. Bence Valjon gemisine bugünkü gibi bir saldırı düzenlemeye cüret ettiğimiz için hâlâ şaşkın ve kaynaklarının tamamını henüz seferber etmedi. Ama bunu Veroneege söylemenin bir anlamı yoktu, var mıydı dostum.”

Hawkmoon hayranlıkla Bewcharda baktı. “Çok cesursun Kaptan.”

“Bu cesareten çok çaresizlik, dostum Hawkmoon.”

Hawkmoon başıyla onayladı. “Ne demek istediğini anlıyorum, sanırım.”

Yolculuğun kalanı düşünceli bir sessizlikle geçmişti.

Evde bahçe kapısı açıktı ve aracı doğruca bahçeye sürdüler. Evin kapısında Jeleana solgun bir yüzle onları bekliyordu.

Bewchard taşıttan inerken kız “Yaralanmadın mı Pahl?” diye sordu.

“Elbette hayır, boş yere korkmuş görünüyorsun Jeleana”

Kız dönüp tekrar eve, yemek odasına doğru ilerledi. Masada hâlâ akşamki yemek duruyordu.

Titreyerek “Beni böyle yapan yanan gemi değildi” dedi. Kardeşine, sonra D'Averce en son da Hawkmoona baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. “Siz yokken bir ziyaretçimiz oldu.”

Bewchard kolunu titreyen kızın omzuna koyarken “Bir ziyaretçi mi? Kimdi?” diye sordu.

“O – o yalnız geldi...” diye söze başladı.

“Peki yalnız gelen bir ziyaretçinin nesi olağanüstü? Şimdi nerede?”

“O Valjondur Pahl – Starvelli Lord Valjonun ta kendisi. O...” elleriyle yüzünü kapattı. “Yüzüme baktı – o boş, insan dışı gözleriyle bana baktı ve o tuhaf sesle konuştu...”

Hawkmoon vahşi bir ses tonuyla “Peki ne dedi?” diye sordu. “Ne dedi Leydi Jeleana?”

Gözleri birinden diğerine kayarak en sonunda tekrar Hawkmoona döndü.

“Pahl ile sadece oynadığını söyledi, tüm zamanını ve gücünü ona karşı güttüğü bu kan davasında harcamaktan gurur duyduğunu ve eğer Pahl yarın şehir meydanında Korsan Lordlarını rahatsız etmeyi bırakacağını ilan etmezse Pahlın kötü davranışlarına uygun bir şekilde cezalandırılacağını söyledi. Yarın gün ortasında ilanın yapıldığını duymayı beklediğini söyledi.”

Bewchard kaşlarını çatı. “Buraya, benim evime gelip sanırım bana karşı hürmetsizliğini gösterdi. Geminin yanması sadece bir gösteriydi, beni rıhtıma çekmek için bir hile. En yakın ve en sevdiklerime dahi istediği zaman ulaşabileceğini göstermek için seninle konuştu Jeleana.” Bewchard iç geçirdi. “Sadece benim hayatımı değil, bana yakın olanların hayatını da tehdit ettiğine şüphe yok artık. Bunu bilmeliydim; kısmen aklıma gelmişti, böyle bir hileyi düşünmüştüm...”

Hawkmoona baktı, gözleri yorgunluktan çökmüş gibiydi.

“Belki de tüm bunlardan sonra ben bir aptalım, Usta Hawkmoon. Belki de Veroneeg haklıydı. Valjon Starvelin güvenli duvarları arasındayken

onunla dövüşemem. Onun bana karşı kullandığı silahlara benzer silahlarım yok!”

Hawkmoon sessizce “Size akıl veremem. Ancak savaşa devam etmek isterseniz kavganızda hizmetimi, ve D'Avercinkini sunabilirim. Kılıcım emrinizdedir” dedi.

Bewchard Hawkmoonun gözlerinin doğruca içine bakarak güldü ve bir süre sonra omuzlarını dikleştirdi.

“Bana akıl vermiyorsanız Kara Mücevherli Dorian Hawkmoon fakat sizler gibi iki kılıç ustasının yardımını reddedersem kendimle ilgili ne düşüneceğimi gösteriyorsunuz. Evet, savaşmaya devam edeceğim. Ayrıca yarın dinleneceğiz, Valjonun uyarısına aldırmadan. Jeleana, buranın korunmasını sağlayacağım. Babamıza bir elçi yollayıp senin için korumalarını buraya göndermesini isteyeceğim. Çünkü Hawkmoon, D'Averc ve ben yarın alışverişe çıkacağız.” İki adamın üzerindeki ödünç giysileri gösterdi. “Size sanırım yeni kıyafetler ve iyi bir kın almaya söz verdim Usta Hawkmoon. Yarın hiçbir şeyden kaygı duymayacağız. Valjona ve daha da önemlisi bu şehrin insanlarına Valjonun tehditlerinden korkmadığımızı göstereceğiz.”

D'Averc ılımlı bir şekilde başını sallayarak “Bu bence tek seçeneğiniz, şehir sakinlerinin teslimiyetçi tavırlarını değiştirmelerini sağlayamıyorsanız,” dedi ve ekledi “böylece ölseniz bile bir kahraman olarak anılır ve sizi izleyenlere ilham verirsiniz.”

Bewchard gülümseyerek “Ölmemeyi umuyorum çünkü yaşamı çok seviyorum. Yine de ne olacağını hep beraber göreceğiz dostlarım” dedi.

S E K İ Z STARVEL'İN SURLARI

Ertesi gün şafak güneşi bir gün önceki kadar yakıcıydı ve Pahl Bewchard arkadaşlarıyla dışarıda başıboş geziniyordu.

Narleen sokaklarında ilerledikçe insanların çoğunun Valjonun ültima-tomundan haberdar oldukları ve Bewchardın ne yapacağını merak ettikle-rini açıkca fark ettiler.

Bewchard hiçbir şey yapmadı. Sadece karşılaştığı herkese gülümsedi, birkaç bayanın nezaketle elini öptü, birkaç tanıdığı selamladı, Hawkmoon ve D'Averci mallarının iyi olduğunu söylediği şehir meydanındaki bir ma-ğazaya götürdü.

Gittikleri mağaza, Bewchardın amacına uygun olarak Starvel surlarına bir taş atımlığı mesafedeydi.

“Mağazayı öğleden sonra ziyaret etmeliyiz. Ondan önce benim kefil olacağım bir restoranda öğle yemeği yiyeceğiz. Şehir meydanına oldukça yakın ve şehrin bir çok ileri geleni orada içer. Rahatlamış ve sorunsuz gö-rünmeliyiz. Önemsiz şeylerden konuşup konuyu oraya getirmek için ne yaparlarsa yapsınlar Valjonun tehditlerinden bahsetmeyeceğiz.”

D'Averc “Büyük bir anlaşma istiyorsun Kaptan Bewchard” diye belirt-ti.

Bewchard “Belki haklısın fakat içimde bugünün olaylarının çok ö-nemli olduğuna dair bir his var, bunu şu an daha iyi anlıyorum. O olaylar üzerine kumar oynuyorum çünkü bugün benim için zafer veya yenilgi an-lamına geliyor olabilir.”

Hawkmoon başıyla onu onayladı fakat yorum yapmadı. O da havada bir şeyler sezinlemişti ve Bewchardın sezgilerini sorgulayamazdı.

Restorana gidildi, yemek yenildi, şarap içildi; tüm dikkatlerin kendi ü-zerlerinde olduğunun farkında değillermiş gibi davrandılar, Valjonun ülti-matomu ile ilgili onları sorgulamaya yönelik tüm girişimlerden planladık-ları şekilde kurnazlıkla kaçındılar.

Öğle vakti gelip geçti, Bewchard şarap kadehini masaya bırakıp “Şim-di baylar bahsettiğim mağaza...” diyerek restorandan ayrılmadan önce bir saat daha oturup arkadaşlarıyla sohbet etti.

Onlar şehrin merkezine doğru başıboş yürüdükçe caddelerdeki kalabalık açılarak onlara yol veriyordu. Fakat onlar önünden geçince hareketlenen bir sürü perde, pencerelerde bir sürü yüz vardı ve Bewchard durumun keyfini çıkarıyormuş gibi sırtıyordu.

“Bugün sahnedeki tek aktörler bizleriz dostlar. Rollerimizi iyi oynamalıyız” dedi.

Sonra Hawkmoon ilk kez Starvel Surlarını gördü. Kapısı yokmuş gibi görünen surlar çatıların üzerinden, bembeyaz, gururlu ve gizemli bir şekilde yükseliyorlardı.

Bewchard Hawkmoona “Birkaç küçük kapı var fakat nadiren kullanılırlar. Ayrıca devasa yer altı su yolları ve rıhtımları vardır. Bunlar doğru-dan nehre açılır” dedi.

Bewchard onları yolun diğer kenarına geçirdi ve yolun ilerisindeki bir işareti gösterdi. “Orada dostlarım mağazamız orada” dedi.

Giysi balyaları, pelerin, ceket ve pantolon yığınları, her türden kılıç ve hançerler, ince koşum takımları, başlıklar, şapkalar, botlar, kemerler ve bir adamın giymek isteyeceği her tür kıyafetle dolu olan mağazaya girdiler. İçeri girdiklerinde orta yaşlı, yapılı, kırmızı suratlı, beyaz saçlı ve güller yüzlü dükkan sahibi başka bir müşteriyle ilgileniyordu. Bewcharda gülümsedi; müşterisi kapıda dikilen üçlüyü görünce gözleri kocaman açıldı. Bir şeyler mırıldanarak aceleyle ayrılmak üzere kapıya yöneldi.

Dükkan sahibi şaşkınlıkla “Kılıcı istemiyor musunuz efendim? Fiyatını yarım Smaygar düşürebilirim ama daha fazla değil”

Genç aceleyle “Başka bir zaman Pyahr, başka zaman” diye cevap vererek başıyla Bewchardı selamladı ve hemen dükkandan ayrıldı.

Hawkmoon gülümseyerek “O kimdi?” diye sordu.

Bewchard “Yanlış hatırlamıyorsam Veroneegin oğlu” diye cevapladı. Güldü. “Babasının cesaretsizliği ona miras kalmış!”

Pyahr geldi. “İyi günler Kaptan Bewchard. Sizi bugün burada görmeyi beklemiyordum. İlanı yapmadınız mı?”

“Hayır Pyahr yapmadım.”

Pyahr gülümsedi. “Yapmayacağınızı hissetmiştim Kaptan. Bununla birlikte artık ciddi bir tehlike içindesiniz. Valjon konunun peşini bırakmamacaktır, değil mi?”

“Denemek zorunda Pyahr.”

“Yakında deneyecek Kaptan. Zaman kaybetmeyecek. Starvelin surlarına bu kadar yaklaşmanın akıllıca bir davranış olduğundan emin misiniz?”

Bewchard “Valjondan korkmadığımı göstermem gerekiyor, ayrıca neden planlarımı ona göre değiştireyim? Buradaki arkadaşlarıma Narleende ki en iyi mağazadan kendilerine üst baş seçebilecekleri sözünü vermiştim ve ben verdiği sözü unutacak türden bir adam değilim!” diye cevapladı.

Pyahr gülümsedi ve konuyu dağıtmak için elini hafifçe sallayarak “Sana şans diliyorum Kaptan. Şimdi baylar, hoşlandığınız şeyleri gösterin bana?”

Hawkmoon altın kancasını açarak kıpkırmızı bir pelerin seçti. “Beğenimin çok üzerinde olan şeyler görüyorum. Çok güzel bir mağazanız var Efendi Pyahr.”

Bewchard dükkan sahibiyle sohbet ederken Hawkmoon ve D'averc dükkan içinde gezinerek oradan buradan gömlekler ve botlar seçtiler. Sonunda kararlarını verinceye kadar iki saat geçti.

Pyahr “Giyinme kabinlerimde kıyafetleri deneyebilirsiniz” diye bir öneride bulundu. “Bence iyi seçimler yaptınız beyler.”

Hawkmoon ve D'averc giyinme kabinlerine çekildiler. Hawkmoon üstüne hafif bir lavanta kokusu sinmiş olan ipek bir gömlek, açık renkli fırçalanmış yumuşak deriden bir ceket, mor renkli hafif bir fular, boynuna bağladığı atkıyla uyumlu ipek bir pantolon aldı. Paçalarını ceketıyla aynı deriden yapılmış botlarının içine soktu ve botlarını bağlamadı. Beline geniş deri bir kemer taktı, sonra da omuzlarına koyu mavi bir pelerin attı.

D'averc de kendine kırmızı bir gömlek ve gömleğe uyumlu bir pantolon, parlak siyah deriden bir ceket ve dizlerine kadar uzanan siyah deri botlar aldı. Üzerine koyu mor renkli sıkı dokunmuş ipek bir pelerin attı. Dükkandan bir çığlık duyulduğunda kılıç kemerine doğru uzanıyordu.

Hawkmoon giyinme kabini perdelerini araladı.

Dükkan aniden Starvel korsanları oldukları belli olan adamlarla dolmuştu. Kılıcını çekmeye zaman bulamamış olan Bewchardın etrafını sarmışlardı.

Hawkmoon dönüp üst üste yığıldığı eski giysilerinin arasından kılıcını çekti, kabinden tekrar dükkana yöneldiğinde boğazından kan fışkıran Pyahr ile çarpıştı.

Korsanlar çoktan dükkan kapısına varmış dışarı çıkıyor, aralarında Bewchard görüleliyordu bile.

Hawkmoon korsanlardan birini tam kalbinden bıçakladı, bir diğerrinin saldırısından kendini korudu.

Onu bıçaklamaya çalışan korsan “Bizimle savaşmaya çalışma, biz sadece Bewchardı istiyoruz!” diye hırladı.

Hawkmoona katılan D'averc "O zaman onu almadan önce bizi öldürmeniz gerekiyor" dedi.

Korsan "Bewchard Lord Valjonu küçük düşürmüş olmanın cezasını çekmeye gidiyor" diyerek ona saldırdı.

D'averc karşısındaki korsanın kılıcını elinden düşürecek titrek bir kılıç hamlesiyle geri sıçradı. Adam diğer elindeki hançeri savurarak hırladı, fakat D'averc bu saldırıyı da savuşturdu ve atılarak adamı boğazından hakladı.

Korsanların yarısı artık kendi adamlarından ayrılmış dükkana doğru geri püskürttükleri Hawkmoon ve D'averc'e doğru ilerliyorlardı.

Hawkmoon çaresizlik içinde "Bewchardı alıp kaçıyorlar, ona yardım etmeliyiz" dedi.

Saldırganlara doğru vahşi bir şekilde atılarak Bewcharda yardım etmek için yolunu açmaya çalıştı fakat D'avercin bağırıldığını arkasından duydu.

"Arka çıkış kapısından diğerleri geliyor!"

Kafatasının arka kısmına bir kılıç kabzası yiyip önündeki gömlek yıgınlığının üzerine yığılmadan önce duyduğu son şey buydu.

Nefessiz kaldığını hissederek kendine geldi ve sırtüstü yuvarlandı. Hava kararıyordu ve dükkan artık tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü.

Ayağa kalktı, kılıcı hâlâ elindeydi. Gördüğü ilk şey giyinme kabinlerinin perdelerinin önünde yatan Pyahrın cesediydi.

İkinci şey ise görünüşe göre D'avercin cesediydi, turuncu elbise balyaları üzerinde suratı kan içinde uzanmış yatıyordu.

Hawkmoon arkadaşının yanına gitti, elini ceketinin içine sokarak duyduğu kalp atışlarıyla rahatladı. Görünen o ki D'averc de tıpkı kendisi gibi sadece bayılmıştı. Şüphesiz korsanlar onları kasıtlı olarak geride bırakmışlardı, birilerinin Narleen halkına Lord Valjona hakaret eden Palı Bewchard gibilerinin kaderini anlatmasını istiyorlardı.

Hawkmoon dükkanın arka kısmına gitti ve bir sürahi su buldu. Alıp arkadaşının yattığı yere geldi ve adamın dudaklarına birkaç damla su damlattı. Elbise balyalarından bir kumaş parçası kesti ve D'avercin yüzünü temizledi. Kan şakağındaki geniş fakat derin olmayan bir kesikten ge liyordu.

D'averc kımıldanmaya başladı, gözlerini açtı ve doğruca Hawkmoonun gözlerine baktı.

"Bewchard," dedi. "Onu kurtarmalıyız Hawkmoon."

Hawkmoon kasvetle başını salladı. "Evet fakat şu an o Starvelde."

D'averc sertçe oturur pozisyonda doğrulurken “Bunu bizden başka kimse bilmiyor. Eğer onu kurtarıp geri getirip sonra şehir hikayeyi anlatırsak sanırım bu şehir sakinlerinin moralini düzeltir” dedi.

Hawkmoon “Evet. Starvele iadeyi ziyaret yapmalı ve Bewchardın hâlâ yaşıyor olması için dua etmeliyiz.” Kılıcını kınına yerleştirdi. “Bir şekilde o surlara tırmanmalıyız D'averc. Malzemeye ihtiyacımız var.”

D'averc “Şüphesiz aradığımız her şeyi bu dükkanda bulabiliriz. Gel, hızlı hareket edelim. Hava çoktan karardı.”

Hawkmoon parmaklarıyla alnındaki Kara Mücevhere dokundu. Düşünceleri kaderlerini merak ederek yine Yisseldaya, Kont Brassa, Oladahn ve Bowgentlea kaydı. Bewchardı, Myganın talimatlarını, Şafak Kılıcını ve aynı şekilde efsanevi Rünlü Asayı unutup limandan bir gemi çalmak ve sevgilisini bulmak için denizi geçmeye çalışmak istiyordu. Fakat sonra içini çekti ve sırtını dikleştirdi. Bewchardı kaderiyle baş başa bırakamazlardı. Onu kurtarmayı denemek zorundaydılar, yoksa ölürdü.

Burnunun dibinde uzanan Starvel surlarını düşündü. Çok sarp olduklarından ve iyi korunduklarından belki de daha önce hiç kimse onları geçmeyi denememişti. Yine de bu başarılabilirdi. Denemek zorundaydılar.

D O K U Z

BATACH GERUNDIUN'UN TAPINAĞI

Her ikisi de kemerlerine bir sürü hançer yerleştirerek Hawkmoon ve D'averc Starvel surlarına tırmanmaya başladılar.

Hawkmoon önden gitti, bir hançerin kabzasına kumaş sararak sur üzerine yerleştirebileceği bir çatlak aranırken bir yandan da yukarıdan kimenin kendisini duymaması ve hançerin onu taşıması için dua ediyordu.

Hançerlerini ilerledikçe test ederek duvarda yavaş yavaş tırmandılar. Hawkmoon bir kez ayağının altındaki bıçağın kaydığını hissetti, kafasının üzerine yeni yerleştirdiği hançere asıldı ama onun da gevşek olduğunu fark etti. Cadde tabanı iki yüz metre aşağıdaydı. Çaresiz kemerinden başka bir hançer alarak sur üzerinde başka bir çatlak arandı, buldu ve hançeri yerleştirdi. Ayağının altındaki hançer düşerken ona tutundu. Hançerin cıvıltı bir sesle caddeye çarptığını duydu. Yukarı veya aşağı hareket edemeyecek bir durumda duvarda asılı kalmıştı. Ardından gelen D'averc çatlağa başka bir hançer yerleştirmeye uğraşıyordu. Sonunda başardı ve Hawkmoon rahat bir soluk aldı. Artık duvarın sonuna yaklaşmışlardı. Sadece birkaç metre kalmıştı ve duvarın üzerinde veya ötesinde onları neyin beklediğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Belki de çabaları boşunaydı? Belki de Bewchard çoktan ölmüştü? Şu anda böyle şeyleri düşünmenin bir anlamı yoktu.

Hawkmoon tepeye ulaştığında çok daha dikkatli davrandı. Başının üzerinden bir ayak sesi duydu, bunun oradan geçmekte olan bir nöbetçiye ait olduğunu biliyordu. Durakladı. Sadece bir hançer sonra tepeye çıkmayı başaracaktı. Aşağı bir göz attı ve ay ışığında D'avercin sert suratını gördü. Ayak sesleri uzaklaştı ve o da hançeri duvar yüzeyine tıkatmaya devam etti.

Sonra tam o kendini duvarın üzerine doğru çekerken ayak seslerinin öncekinden de hızlı bir şekilde geri geldiğini duydu. Hawkmoon kafasını kaldırdı ve ürkmüş bir korsanla göz göze geldi. Hawkmoon aniden her şeyi riske attı, duvar sonuna uzandı, tam adam palasını çekerken duvara tutundu, kendini yukarı çekti tüm cesareti ve gücüyle adamın bacaklarına doğru hamle edecek şekilde kendini yukarı attı.

Korsanın nefesi kesildi, dengesini tekrar sağlamaya çalıştı ve sonra sessizce düştü.

Hawkmoon hızla nefes alarak aşağı uzanıp D'Averce duvarın üstüne çıkması için yardım etti. İki nöbetçi daha koşarak onlara yaklaşıyordu.

Hawkmoon ayağa kalktı, kılıcını çekti ve onları karşılamaya hazırlandı.

Hawkmoon ve D'Avere iki korsanı haklarken metal şakırtısı duyuldu. İki kafadarın kaybedecek fazla zamanları olmadığından ve çaresiz olduklarından dövüş kısa sürdü. Neredeyse aynı anda kılıçları korsan korumalarının kalplerini deşip ete saplandı ve geri çekildi. İki nöbetçi de neredeyse aynı anda yere yıkıldılar.

Hawkmoon ve D'Avere surun uzunluğuna göz attılar. Görünüşe göre diğerleri henüz onların farkına varmamışlardı. Hawkmoon yere inen bir merdiveni işaret etti. D'Avere kafasını salladı ve oraya doğru ilerlediler. Kimsenin gelmeyeceğini umarak mümkün olduğunca yavaş ve çabuk aşağı indiler.

Aşağısı karanlık ve sessizdi. Ölü bir şehir gibi görünüyordu. Uzakta Starvelin merkezinde bir fener parlıyordu, fakat onun dışında her taraf karanlıktı. Sadece pencerelerin pervazlarından veya kapı çatlaklarından sızan soluk ışıklar vardı.

Yere yaklaştıkça evlerden gelen birkaç kaba kahkaha ve cümbüş sesleri duyular. Bir kez içeride kalabalık ve sarhoş bir topluluğu gösteren bir kapı açıldı, bir korsan sarsak adımlarla sendeleyerek lanetler okudu ve yüz üstü kaldırım taşlarının üstüne düştü. Kapı kapandı, korsan yattığı yerde kımıldamadı.

Starvelin binaları surların ötesindekilerden daha sadeydi. Narleenin zengin dekorasyonuna sahip değillerdi; Hawkmoon gerçeği bilmiyor olsaydı Starvelin daha fakir bir şehir olduğunu söyleyebilirdi. Fakat Bewchard korsanların zenginliklerini sadece gemilerinde, sırtlarında ve Şafak Kılıcının içinde asılı olduğu söylenen esrarengiz Batach Gerandiu'nun Tapınaklarında gösterdiklerini söylemişti.

Kılıçları hazır caddelerde sessizce yürüdüler. Bewchardın hayatta olduğunu varsaysalar dahi onun nerede hapsedildiğine dair en ufak fikirleri yoktu, fakat bir şeyler onları şehrin merkezindeki fenere doğru çekti.

Sonra ışığa çok az bir mesafe kala güçlü bir davulun sesi karanlık ve boş caddelerde yankılanarak havayı doldurdu. Yakınlardan bir yerlerden gelen insan ve nal sesleri duyular.

D'Averc “Bu da nedir?” diye tısladı. Bir binanın köşesinden dikkatle ileriye baktı ve aniden kafasını çekti. “Bize doğru geliyorlar, geri çekil!” dedi.

Caddede fener ışıkları titreşmeye başladı ve tam önlerine devasa insan gölgeleri düştü. Hawkmoon ve D'Averc önlerinden bir alay geçmeye başlayınca karanlığa doğru geri çekildiler.

Alaya Valjon şahsen kumanda ediyordu. Fenerin yandığı yere doğru siyah bir atı sürerken katı, acımasız ve solgun yüzü dimdik ileriye bakıyordu. Arkasında oldukça yavaş monoton bir ritim tutturmuş olan davulcular vardı, onların da arkasında zengin giyimli bir grup silahlı süvari at sürüyordu. Bunlar Starvelin diğer Lordları olmalıydı. Onların da yüzleri sertti ve heybelerinde heykeller kadar hareketsiz oturuyorlardı. Fakat izleyicilerin asıl dikkatini çeken şey bu atlıların arkasından gelen adamdı.

Bu Bewchard’dı.

Özel üniformalı korsanların idare ettiği ve altı at tarafından çekilen tekerlekli bir platforma yerleştirilmiş koca bir balina kemiğine kolları ve bacakları gerilerek sabitlenmişti. Solgundu ve çıplak vücudu terle kaplıydı. Belli ki büyük acı çekiyordu, fakat dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Gövdesine tuhaf şekiller çizilmişti ve benzer çizimlerden yanaklarında da vardı. Ayak ve el bileklerindeki iplerden kendini kurtarmaya çalıştıkça kasları geriliyordu fakat sımsıkı bağlanmıştı.

D'Averc ileri atılmak için bir hareket yaptığında Hawkmoon onu engelledi. “Hayır,” diye fısıldadı. “Onları takip edeceğiz. Onu kurtarmak için daha iyi bir şans yakalayabiliriz.”

Alayın kalanının da önlerinden geçmesini izledikten sonra gizlice arkalarına takıldılar. Asimetrik bir mimarinin ürünü olan ve camsı, volkanik bir malzemeden doğal yollar sonucu oluşmuş gibi görünen yüksek bir binanın kapısının üzerinden geniş bir meydanı aydınlatan büyük bir fenerin önüne gelinceye kadar yavaşça yollarına devam ettiler. Uğursuz tuhaf bir yapıydı.

Hawkmoon “Hiç şüphe yok burası Batach Gerandiun Tapınağı” diye mırıldandı. “Onu neden buraya getirdiklerini merak ediyorum?”

Alay tapınağı doldurduğunda D'Averc “Hadi bunu öğrenelim” dedi.

Birlikte meydana ok gibi fırlayıp kapının yanındaki gölgelerde çömelerek gizlendiler. Kapı yarı açıktı. Koruma için hiçbir girişimde bulunulmadığı açıktı. Belki de korsanlar kimsenin böylesi bir yere girmeye cesaret edemeyeceğine inanıyorlardı.

Birilerinin onları izleyip izlemediğini görmek için Hawkmoon kapıyı hafifçe iterek açtı. Karanlık bir geçittiydi. Yuvarlak bir köşeden kızıl bir ışık ve ayin sesleri geliyordu. Hawkmoon koridorda ilerlemeye başladı. D'Averc tam arkasındaydı.

Hawkmoon köşeye ulaşmadan duraksadı. Aşına olduğu ama aynı zamanda burnuna yabacı olan iğrenç, tuhaf bir koku burun deliklerini doldurmuştu. Ürperdi ve bir adım geriledi. D'Averc suratı mide bulantısıyla kıvrıştı. "İyk – bu da nedir?"

Hawkmoon kafasını salladı. "Bu tanıdık gibi – kan kokusu, belki. Ama tam olarak kan da değil..."

Hawkmoona baktığında D'Avercin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Daha fazla ilerlememeyi önerecekmiş gibi görünüyordu, sonra omuzlarını gerdi ve kılıcını daha sıkı kavradı. Fularını boynundan çıkarıp burnuyla ağzına bastırdı. Hawkmoon, D'Avercin bu hafif gösterişçi hareketiyle dostunun asıl karakterini hatırlayarak hafifçe sırttı fakat o da ona uyararak kendi fularını çıkardı ve yüzüne yerleştirdi.

Sonra geçitte ilerlemeye devam ettiler ve köşeyi döndüler.

Taze kanın rengine benzeyen gül rengi aydınlık gittikçe artıyordu. Koridorun sonunda artık çok daha şiddetli duyulan ve zalim tınları şiddetle hissedilen ayinle nabız gibi atan bir kapıdan kızıl bir ışık sızıyordu. İlerledikçe leş kokusu da artıyordu.

Nabız gibi atan parlaklığın doldurduğu aralıktan bir gölge geçti. Hawkmoon ve D'Averc hareketsiz durdular ve görölmediler. Siluet gözden kaybolunca ilerlemeye devam ettiler.

Leş kokusu burun deliklerine saldırdığı anda ayin şarkısı da kulaklarını rahatsız etmeye başladı. Şarkıda sinirlerine dokunan tuhaf bir şey vardı. Kızıl ışıktaki gözleri yarı kör gibiydi ve tüm duyularına aynı anda saldırılıyormuş gibi hissediyorlardı. Fakat yine de girişe bir iki adım kalana kadar ilerlemeye devam ettiler.

İçeri bir göz atıldılar ve her ikisinin de tüyleri diken diken oldu.

Salon kaba bir daire şeklindeydi, korkunç derecede yüksek bir çatısı vardı. Burası binanın dış yapısına benziyordu, Hawkmoona göre keyfi bir şekilde yükselen veya alçalan oluşumlar salona yapay değil de organik bir yer hissi veriyor gibiydi. Tüm camsı duvarlar kızıl parlaklığı yansıttığından manzara kırmızıya boyanmıştı.

Işık çatıya yakın bir yerlerden geliyordu, Hawkmoon başını kaldırıp yukarı bir göz attı.

D'Averc “Şafak Kılıcı,” diye fısıldadı. “Bu mundar şeyin kesinlikle bizim kaderimizde bir rolü olamaz!”

Hawkmoonun yüzü sertti. Omuz silkti. “Buraya almak için geldiğimiz şey o değil. Buraya gelme sebebimiz o adam...” diyerek işaret etti.

Kılıcın altında hepsi yarım daire şeklinde balina kemiklerinden yapılmış çerçevelere gerilmiş bir düzine insan vardı. Çerçeveler üzerindeki kaddın ve erkeklerin bazıları yaşıyordu, fakat çoğu ölmek üzereydi.

D'Averc manzarayı görmemek için yüzünü çevirdi fakat sonra kendisini saf dehşet sahnesine tekrar bakmak zorunda hissetti.

Nefesi kesilerek “Rünlü Asa aşkına! Bu barbarlık!” dedi.

Çıplak vücutların damarları kesilmişti ve kesiklerden yaşam kanı yaşıya akıyordu.

Askıdaki insan enkazları ölüme her an biraz daha yaklaşıyorlardı. Hâlâ hayatta olanların yüzleri şiddetli ıstırap yüzünden çarpılmıştı ve altlarında lav kayalarından oyulmuş olan çukura kan damladıkça kurtulma çabaları zayıflıyordu.

Çukurun içinde hareket eden bir şeyler vardı, taze kan çukura damladıkça yüzeye yaklaşp sonra ok gibi yeniden dibe dahiıyorlardı. Derin kan gölünde hareket eden karanlık şekiller.

Göl ne kadar derindi? Onu doldurmak için kaç bin insan ölmüştü? Gölde ne tür tuhaf malzemeler vardı ki kan pıhtılaşmıyordu?

Gölün çevresinde Starvelin Korsan Lordları kümelenmiş, kafaları yurkarı doğru Şafak Kılıcına dönük bir şekilde dualar okuyor yeminler ediyorlardı. Kılıcın tam altında vücudu gerilmiş Bewchard asılıydı.

Valjonun elinde bir bıçak vardı ve niyetinin onu kullanmak olduğuna hiç şüphe yoktu. Bewchard ona öfkeyle baktı ve Hawkmoonun duymadığı bir şeyler söyledi. Bıçak çoktan kana bulanmış gibi parlıyordu, ayın sesleri daha da arttı, Valjonun yalancı yakarışları duyuluyordu.

“İçinde Tanrımız ve atalarımızın ruhunun yaşadığı Şafak Kılıcı; Batlach Gerandiunu yenilmez yapan ve bize tüm sahip olduklarımızı kazandıran Şafak Kılıcı; ölüleri diriltten, yaşayanların hayatta kalmalarını sağlayan, ışığını insan kanından alan Şafak Kılıcı, bunu, son kurbanımızı kabul et ve Batlach Gerandiun Tapınağında kaldığın sürece sana tapınılmaya devam edileceğini bil; Starvel asla düşmesin! Bu yarattığı, düşmanımızı, sonradan görmeyi, kendilerine tüccar diyen kaba kasttan gelme Pahl Bewchardı al!”

Dudakları çarpılmış olan Bewchard tekrar konuştu fakat diğer korsan Lordlarının histerik ayın sesleri arasından sesi duyulmuyordu.

Bıçağın Bewchardın vücuduna doğru hareket etmeye başlamasıyla Hawkmooon kendini zapt edemedi. Atalarının savaş çığlıkları içgüdüsel bir şekilde dudaklarından döküldü, vahşi kuş çığlıkları tek bir kelimeye dönüştü:

“Hawkmooon! Hawkmooon!”

Cadı topluluğunun önünde üstünde salınan etkileyici parlak kılıcın altında ölmüş veya ölmekte olan insanların olduğu iğrenç çukura ve sakinlerine doğru atıldı.

“Hawkmooon! Hawkmooon!”

Korsan Lordları döndü, ayinleri birden kesildi. Valjonun gözleri öfkeyle açıldı Hawkmooonun taşıdığının ikizi olan kılıcını çekmek için cüb-besini geriye attı. Bıçağı kan gölüne fırlatarak kılıcını çekti.

“Aptal! Batach Tapınağına giren hiçbir yabancınnın tüm kanı bu göle atılmadan buradan sağ çıkamayacağını herkes bilir!”

Hawkmooon “Bu gece kanı akacak olan senin vücudun, Valjon!” dedi ve düşmanına doğru hamle etti. Fakat aniden önüne yirmi adam atıldı, bir karşılık yirmi kılıç.

Öfkeyle onlara saldırdı, boğazı korkunç kokuyla yanıyor, gözleri kılıcın ışığıyla kamaşıyordu. Bir an Bewchardın bağlarından kurtulmaya çalıştığını gördü. Adamın birini kılıçtan geçirdi, kılıcını kurtarıp bir diğerini göle doğru geriletti ve adam orada her ne yaşıyor ise onlar tarafından aşağı çekildi, bir diğerini daha hakladı ve başka bir korsan da elini kaybetti. D'Averc de sıkı dövüşüyordu, korsanları kendilerinden uzak tutmayı başardılar.

Bir an için öfkeleriyle tüm korsanları kılıçtan geçirerek Bewchard’a ulaşp onu kurtarabilecekmiş gibi göründüler. Hawkmooon grubun arasında daldı ve kanla dolu korkunç çukurun kenarına kadar yaklaşmayı başardı, bir yandan korsanlarla savaşırken bir yandan Bewchardın bağlarını kesmeye çalıştı. Fakat çukurun kenarındaki ayağı birden kaydı ve ayak bileğine kadar kana battı. Ayağına kıvrılan iğrenç bir şeylerin dokunduğunu hissetti, mümkün olduğunca çabuk geri çekildi ve korsanlar tarafından yakalandı.

Kafasını geri atıp “Üzgünüm Bewchard – aceleci davrandım – fakat zaman yoktu, zaman yoktu!” diye bağırdı.

Bewchard kederle “Beni takip etmemeliydiniz! Artık siz de benim kaderimi paylaşacak ve çukurun canavarının yemi olacaksınız! Ah beni izlemeliydiniz Hawkmooon!” diye bağırdı.

O

N

GÖLGELERDEN GELEN BİR DOST

“Korkarım cömertliğinizi bizim için boşa harcadınız dostum Bewchard!”

Bu badirenin ortasında bile D'Avere alaycılığından vazgeçemiyordu.

O ve Hawkmoon Bewchardın her iki yanına asılmışlardı. Kurbanlardan ölmüş olan ikisi aşağı indirilmiş, onlar da kurbanların yerini almışlardı. Aşağıda siyah yaratıklar durmaksızın kan gölünden yükseliyor ve geri dalıyorlardı. Yukarıda Şafak Kılıcı salona, kendisine bakmakta olan kor-san Lordlarının ve Valjonun beklentiler içindeki yüzlerine kızıl bir ışık yayıyordu. Yüzlerine Bewchardinkine benzer tuhaf şekiller çizilmiş olan Hawkmoon ve D'Averci izleyen Valjonun gözlerinde zafer ışıltıları vardı.

Aşağıdaki çukurlarında şüphesiz taze kan bekleyen yaratıklar yüzerken tuhaf şapırtı sesleri çıkarıyorlardı. Hawkmoon ürperdi ve kusmamayı zorlukla başardı. Başı ağrıyor, kol ve bacakları güçsüzce sallanıyor ve acıyordu. Yisseldayı, evini ve Kara İmparatorluğa karşı verdiği mücadeleyi düşündü. Karısını bir daha asla göremeyebilir, Kamargın havasını bir daha asla koklayamayabilir, Granbretanın düşüşünü – gerçekleşirse – asla öğrenemeyebilirdi. Ve tüm bunları Kara İmparatorlukla karşılaştırıldığında çok önemsiz ve uzak sayılan, çok az tanıdığı bir yabancıyı kurtarmak için harcadığı boş çabalar uğruna kaybetmişti.

Artık bunları düşünmek için çok geçti, çünkü ölecekti. Korkunç bir şekilde ölecekti, bir domuz gibi boğazlanarak, kalbinin her atışıyla gücünün biraz daha eksildiğini hissederek.

Valjon güldü.

“Artık cesur savaş çılgınlıkları atmıyorsun köle dostum. Sessiz görünüyorsun. Bana soracak bir şeylerin yok mu? Hayatın – ya da yeniden benim kölem olmak – için yalvarmayacak mısın? Gemimi batırdığın, adamlarımı öldürdüğün, bana hakaret ettiğin için özür dilemeyecek misin?”

Hawkmoon suratına tükürdü.

Valjon hafifçe omuz silkti. “Yeni bir bıçak bekliyorum. Getirilip doğru şekilde kutsandığında damarlarını keseceğim, çok yavaş ölmeni, kanının aşağıdakileri beslediğini görmeni sağlayacağım. Kansız cesetleriniz

Starvelin itaatsizliğe tahammül edemeyeceğinin bir delili olarak Narleen Belediye Başkanına, yanılmıyorsa Bewchardın amcasına gönderilecek.

Salonun gerisinden bir korsan gelip Valjonun önünde diz çökerek ona uzun, keskin bir bıçak sundu. Valjon bıçağı aldı ve korsan geri çekildi.

Valjon arada bir Şafak Kılıcına bakarak bıçağı bir şeyler mırıldandı. Sonra bıçağı sağ eline alarak ucunu Hawkmoonun kasıklarına değdirerek kaldırdı.

Valjon “Artık tekrar başlayabiliriz” dedi ve yavaşça Hawkmoonun az önce duyduğu nakaratı okuyarak ayine başladı.

Hawkmoon kendisini bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştıkça ağzında pis bir safra tadı hissetti. Kelimeler vızıldamaya devam etti, ayin sesleri gittikçe arttı ve histerikleşti.

“... Ölülerini yaşama döndüren, yaşayanların hayatta kalmalarını sağlayan Şafak Kılıcı...”

Bıçağın ucu Hawkmoonun uyluk kemiğine dokundu.

“... ışığını İnsanoğlunun yaşam kanından alan...”

Hawkmoon o anda kızıl kılıcın ışığını tuhaf bir şekilde gerçekten de kandan alıp almadığını merak etti. Bıçak dizine dokundu ve Hawkmoon bağlarından kurtulmaya çalışırken Valjona lanetler okuyarak tekrar ürperdi.

“... sana sonsuza dek tapınılmaya devam edileceğini bil...”

Valjon aniden duraksadı, nefesini tuttu ve Hawkmoonun kafasının üzerindeki bir noktaya doğru bakarak geriledi. Hawkmoon başını kaldırdı ve onun da aniden nefesi kesildi.

Tavanda asılı duran Şafak Kılıcı alçalıyordu!

Yavaşça yere yaklaştı, Hawkmoon onun metal iplerden oluşan bir tür ağa asılı olduğunu gördü – ağda bir şey daha vardı – bir adamın karaltısı.

Adam uzun bir miğferle yüzünü gizlemişti. Baştan ayağı siyah ve altın renginde bir zırh giymişti, belinde geniş ve uzun bir kılıç taşıyordu.

Hawkmoon gözlerine inanamıyordu. Adamı tanıyordu, eğer bir adamsa.

“Siyah ve Altın Renkli Savaşçı!” diye haykırdı.

Miğferin içinden alaycı bir ses “Emrinizdeyim,” dedi.

Valjon öfkeyle homurdandı ve bıçağıyla Siyah ve Altın Renkli Savaşçıya doğru hamle etti. Bıçak zırha çarptı ve havuza düştü.

Savaşçı zırhlı eldiveniyle Şafak Kılıcına uzanarak kabzasını tuttu ve Hawkmoonun bileklerindeki düğümleri dikkatlice kesti.

Valjon inanmaz gözlerle “En kutsal varlığımıza hürmetsizlik ediyor-sun. Cezalandırılmalısın. Tanrımız Batach Gerandiun intikamını alacaktır. Kılıç, onun ruhuyla doludur.”

Savaşçı “Ben daha iyi biliyorum. Kılıç Hawkmoonundur. Rünlü Asa, senin atan Batach Gerandiunu bir süre kendi amaçları için kullanmayı uygun görerek ona bu kızıl kılıçla güç verdi, fakat sen bunu kaybettin, artık güç Hawkmoonun!” dedi.

Valjon şaşkınlıkla “Seni anlayamıyorum. Sen de kimsin? Nereden geldin? Sen Batach Gerandiun olabilir misin? Olabilir miydin?”

Savaşçı “Olabilirdim” diye mırıldandı. “Bir çok şey ve bir çok kişi olabilirdim.”

Hawkmoon savaşçının zamanında bitirmesi için dua etti. Valjon son-suza dek şaşkın kalmayacaktı. Bilekleri serbest kaldığında asılı olduğu balina kemiğine tutundu, savaşçının kendisine uzattığı bıçağı alarak ihtiyatla ayak bileklerindeki düğümleri kesmeye başladı.

Valjon kafasını salladı.

“Bu imkansız. Bir kabus.” Korsan arkadaşlarına döndü. “Onu siz de görüyor musunuz? Kılıcımızı tutan adamı?” diye sordu.

Hepsi sessizce kafalarını salladılar. İçlerinden biri salonun girişine doğru koşmaya başladı. “Adamları çağıracağım. Bize yardım etmeleri için...”

Hawkmoon ileri atıldı ve en yakınındaki Korsan Lordunun boğazını yakaladı. Adam çığlık attı, boğazını Hawkmoonun ellerinden kurtarmaya çalıştı, fakat Hawkmoon çatırdayarak kırılana kadar boynunu büktü, ani bir hareketle cesedin kılıcını kınından çekti ve cansız bedeni bıraktı.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı arkadaşının iplerini keserken o, orada muazzam kılıcın parlaklığında çıplak durdu.

Valjon gördüklerine inanmayan gözlerle geriledi. “Bu olamaz. Mümkün değil. ...”

İplerinden kurtulan D’Averc, Hawkmoona katılmak üzere aşağı sıçradı. Ardından Bewchard da yanlarındaydı. İkisi de çıplak ve silahsızdı.

Liderlerinin kararsızlığı yüzünden diğer korsanlar kımıldamadılar. Çıplak üçlünün arkasında Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kılıca tutmuş onu sürükleyerek yere yaklaşıyordu.

Valjon bağırarak atıldı kılıcı yakalayarak metal ağdan kurtarmaya çalıştı. “O benim! O benim hakkım!”

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kafasını salladı. “O Hawkmoon’un hakkı!”

Valjon kılıcı savaşçının elinden kurtardı. “Ona sahip olmamalı! Onları yok edin!”

Korsanlar yardım için salona koşuşturmaya başladılar, Lordlar kılıçlarını çektiler ve havuzun kenarındaki dörtlüye doğru yaklaşmaya başladılar. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kendi muhteşem kılıcını çekti ve onu bir tırpan gibi kullanarak korsanların birçoğunu biçti.

Bewchard ve D’Averce “Kılıçlarını alın, şimdi savaşmalıyız” dedi.

Bewchard ve D’Averce savaşçının emrini yerine getirdiler ve onu izleyerek korsanları gerilettiler.

Fakat artık salonu binlerce adam doldurmuş gibi görünüyordu. Yaşamları için kinle dolu ateş saçan gözleri vardı.

Savaşçı kavganın gürültüsünü bastıran sesiyle “Valjon’dan o kılıcı almalısın Hawkmoon. Onu al yoksa hepimiz öleceğiz!” diye bağırdı.

Tekrar kanlı çukurun kenarına kadar gerilemişlerdi ve arkalarından iğrenç şapırtı sesleri geliyordu. Hawkmoon çukura bir göz attı ve dehşetle bağırdı. “Havuzdan çıkıyorlar!”

Yaratıklar kenara doğru yüzüyorlardı ve Hawkmoon onların ormanda karşılaştıkları dokunaçlı yaratıklara benzediklerini gördü. Sadece daha küçüktüler. Aynı soydan oldukları açıktı, buraya Valjon’un ataları tarafından asırlar önce getirilmiş olmalıydılar ve zaman içinde kendilerini su yerine insan kanına adapte etmişlerdi!

Çıplak tenine bir dokunacın dokunduğunu hissetti ve dehşetle ürperdi. Arkasındaki tehlike onu daha da güçlendirdi ve tüm cesareti ile korsanlara saldırdı. Oldukça yakınında olan Valjon’a ulaşarak tuhaf kızıl aydııyla gözlerini kamaştıran Şafak Kılıcı’nı yakaladı.

Tehlikeyi farkedenden Valjon elini kılıcın kabzasına götürdü, bir şeyler mırıldandı ve umutla bekledi. Fakat beklediği şey gerçekleşmedi, bir an duraksadı sonra hızla kendini toparlayarak kılıcı havaya kaldırdı.

Hawkmoon yana sıçradı, hamleden sakınarak ışık yüzünden yarı kör bir şekilde sendeledi. Valjon çılgık atarak kızıl kılıcı savurdu. Hawkmoon eğilerek kılıçtan kurtuldu, kendi kılıcını savurarak Valjonu omzundan yaraladı. Vahşi bir çılgık atan Valjon tekrar tekrar atıldı. Fakat çıplak adam hamleden yine kurtuldu.

Hawkmoonun yüzünü inceleyen Valjon duraksadı, şiddet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle “Bu nasıl olabilir?” diye mırıldandı. “Bu nasıl olabilir?”

Hawkmoon tekrar güldü. “Bana sorma Valjon, tüm bunlar senin için olduğu kadar benim için de esrarlı. Fakat bana kılıcını almam söylendi ve

alacağım!” Bu sözleri söyledikten sonra Valjona doğru yeni bir saldırıda bulundu. Bu hamle Korsan Lordunun sendelemesine sebep oldu, elinden kayan Şafak Kılıcını neredeyse düşürüyordu.

Valjonun sırtı artık çukura dönüktü ve Hawkmoon havuzdaki yaratıkların üstlerinden akan kanla çukurun kenarından dışarı doğru süründüklerini gördü. Hawkmoon Korsan Lordunu daha da gerileterek korkunç yaratıklara doğru sürdü. Bir dokunacın Valjonun bacağına uzanıp yakaladığını fark etti. Adam korkuyla bağırdı ve kılıcıyla yaratığa saldırmayı denedi.

Hawkmoon yumruğuyla Valjonun suratını hedefleyerek ileri atıldı, diğer eliyle de Korsan Lordunun elindeki kılıcı yakaladı.

Sonra Valjon havuza sürüklenişini gaddarca izledi.

Valjon elini Hawkmoona uzatıp “Kurtar beni – lütfen kurtar beni Hawkmoon” dedi.

Fakat Hawkmoonun gözleri boştu, hiçbir şey yapmadı, Valjon kan gölüne doğru gittikçe yaklaşırken elleri Şafak Kılıcının kabzasında ayakta durdu.

Valjon başka bir şey söylemedi fakat önce bir bacağı sonra diğeri çukura doğru sürüklenirken elleriyle yüzünü kapattı.

Uzun çaresiz bir çığlık duyuldu ve Valjon havuz yüzeyinin altında kayboldu.

Hawkmoon mucizevi bir ışık yayan ağır kılıcı iki eliyle tartarak arkadaşlarını izledi. Sırt sırta verip sıkı bir grup oluşturarak kendilerinden sayıca fazla olan düşmanlarıyla savaşıyorlardı. Havuzun korkunç yaratıkları meşgul olmasaydı şu an yutulmuş olacakları açıktı.

Savaşçı kılıcı aldığını gördü ve bağırarak ona bir şeyler söyledi fakat Hawkmoon ne dediğini duyamadı. Bir grup korsan kendine saldırdığından kılıcı kaldırıp kendini korumak zorunda kalmıştı. Saldırganları geriletip saflarını delerek dostlarına ulaşmak için çabalıyordu.

Çukurdaki şeyler tekrar dışarı çıkmış, yerde kayarak sürünüyorlardı. Hawkmoon durumlarının umutsuz olduğunu fark etti, çünkü kılıçlı bir korsan ordusuyla havuzdaki iğrenç yaratıkların arasında kalmışlardı.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı tekrar bağırarak bir şeyler söylemeye çalıştı fakat Hawkmoon onu hâlâ duyamıyordu. Savaşçıya ulaşmaya çalışarak çaresiz savaşımaya devam etti. Bir yanda bir baş uçuruyor, öte yanda bir bacağı gövdeden ayırıyor ve esrarengiz müttefiklerine gittikçe yaklaşıyordu.

Savaşçının sesi tekrar duyuldu ve bu kez Hawkmoon kelimeleri seçebildi.

“Çağır onları!” diyordu. “Şafak Lejyonunu çağır Hawkmoon yoksa kaybedeceğiz!”

Hawkmoon kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Lejyona kumanda etmek senin hakkın. Toplanmalarını emret. Rünlü Asa adına dostum, *toplanmalarını emret!*”

Hawkmoon bir hamleyi savuşturdu ve saldırıyı hakladı. Kılıcın ışığı soluyor gibiydi, bunun sebebi salonu dolduran fener ışıklarının artması olabilirdi.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı çaresizlik içinde “Adamlarını çağır Hawkmoon!” dedi.

Hawkmoon omuz silkerek inanmaz bir ifadeyle: “Şafak Lejyonuna toplanmasını emrediyorum!” diye bağırdı.

Hiçbir şey olmadı. Zaten Hawkmoon hiçbir şey olmasını beklemiyordu. Daha önce de söylediği gibi efsanelere inanmıyordu.

Fakat sonra korsanların bağırdığını ve salonu yoktan varolan bazı figürlerin doldurmaya başladığını gördü, kızıl ışıkla alev alev parlayan tuhaf figürler öfkeyle korsanları doğruyordu.

Hawkmoon derin bir soluk alıp merakla olanları izledi.

Yeni gelenler geçmiş çağları anımsatan oldukça süslü zırhlar içindeydi. Boyalı tüylerle süslenmiş mızraklar ve süslü oymalarla çentilmiş sopalarla silahlanmışlardı. Uluyor, bağılıyor ve inanılmaz bir öfkeyle korsanları salondan dışarı sürüyorlardı.

Vücutları kahverengiydi, boyalı yüzlerinden koca siyah gözler bakıyordu ve boğazlarından iniltili tuhaf bir ağıt çıkıyordu.

Korsanlar savaşarak çaresiz geri çekildiler ve parlak koridorlardan koşmaya başladılar. Adamlardan biri öldüğünde vücudu kayboluyor ve yerine yoktan yeni bir adam varoluyordu. Hawkmoon onların nereden geldiklerini görmeye çalıştı fakat bunu asla başaramadı, kafasını çevirip geri baktığı anda orada yeni bir adam dikiliyor oluyordu.

Nefes nefese kalan Hawkmoon arkadaşlarına katıldı. Bewchard ve D'Avercin çıplak vücutları düzinelerce yerden yaralanmıştı, fakat kesikler kötü değildi. Şafak Lejyonu korsanları doğrarken durup onları izlediler.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı “Bunlar kılıca hizmet eden askerler” diye açıkladı. “Rünlü asa öylesini uygun gördüğü için Valjonun ataları askerleri kullanarak Narleen ve çevresindekilerin kendisinden korkmasını sağladı. Fakat kılıç artık Valjonun insanlarına sırtını döndü ve onlara verdiğini geri alıyor.”

Hawkmoon bir şeyin diz kapağına dokunduğunu hissetti, döndü ve dehşetle bağırdı. “Çukurdakiler! Onları unutmuştum!” Dokunaca saldırdı.

O ve canavarlar arasında aniden bir düzine parlak savaşçı belirdi. Tüylü mızraklar kalkıp indi, sopalar sallandı ve canavarlar savaşçıları geriletmeye çalıştılar. Fakat Şafak Askerleri buna izin vermeyecekti. Etraflarını sarıp yaratıkların tamamı yerde siyah et yığınları oluşturuncaya kadar onları doğramaya devam ettiler.

Bewchard inanmaz bir ifadeyle “Bitti. Kazanan biziz. Starvelin gücü sonunda kırıldı” dedi. Öne doğru eğilerek yerden bir bıçak aldı. “Gel dostum Hawkmoon, hayali savaşçılarını şehre doğru sürelim. Tüm bulduklarımızı öldürelim. Yakalım.”

Hawkmoon “Evet,” diye söze başladı fakat Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kafasını salladı.

“Hayır, Lejyon korsanları öldürmen için sana verilmedi Hawkmoon. Rünlü Asaya hizmet etmen için verildi.”

Hawkmoon tereddüt etti.

Savaşçı Bewchardın omzuna elini koydu. “Korsan Lordlarının çoğu öldü ve Valjon yok edildi, senin ve adamlarının Starvele dönüp bugün başladığımız işi bitirmenizi durduracak bir şey olmayacak. Fakat Hawkmoon ve kılıcı daha büyük işler için gerekli. Yakında yola çıkmalı.”

Hawkmoon öfkelenildiğini hissetti. “Yardımların için sana minnettarım Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. Fakat senin planların, ya da Llandarlı Myganın bahsettiği şeyler için burada kalmaya devam edemeyeceğimi sana hatırlatırım. Evime dönmeliyim, Brass Kalesine ve sevgilime. Ben özgür bir adamım Savaşçı. Kaderimi *kendim* çizerim.”

Sonra Siyah ve Altın Renkli Savaşçı güldü. “Sen hâlâ saf bir adamsın Hawkmoon. Sen Rünlü Asanın hizmetkarısın, inan bana. Bu tapınağa sadece sana ihtiyacı olan bir arkadaşına yardım etmek için geldiğini düşündün. Ama Rünlü Asa böyle çalışır! Efsanelerine inanmadığın korsanlardan Şafak Kılıcını almaya yanaşmadın, fakat arkadaşın Bewchardı buradan kurtarmaya cesaret ettin. Rünlü Asanın ördüğü ağ karmaşıktır. O söz konusu olduğunda insanlar asla hareketlerinin amacının farkına varamazlar. Şimdi Amarehkdeki görevinin ikinci kısmına geçmelisin. Kuzeye seyahat etmelisin, kıyıdan ilerleyerek Dnarkı bulabilirsin. Eminim Bewchard sana bir gemi ödünç verecektir. Büyük İyi Halkın yaşadığı şehirde senin yardımına ihtiyaç duyuluyor. Orada Rünlü Asanın var olduğuna dair bir kanıt bulacaksın.”

“Efsanelerle ilgilenmiyorum Savaşçı. Karım ve dostlarıma neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Söyle bana, onlarla aynı zamanda mıyız?”

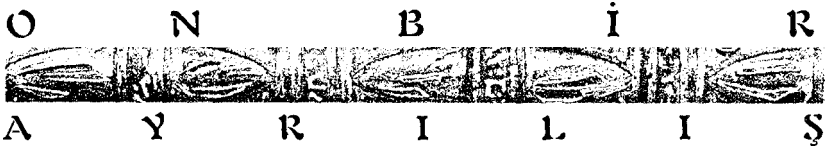
Savaşçı “Evet,” dedi. “Burada da zaman Avrupadaki gibi ilerliyor. Fakat bildiğin gibi Brass Kalesi başka bir yerde...”

Hawkmoon düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Belki de Bewchardın gemisini alıp Dnarka gidebilirim Savaşçı. Belki...”

Savaşçı kafasını salladı. “Gel,” dedi “bu pis yerden ayrılıp Narleene gidelim. Orada Bewchard ile gemi konusunu konuşuruz.”

Bewchard güldü. “Sahip olduğum her şey senindir Hawkmoon, çünkü ben ve şehrim için çok şey yaptın. Hayatımı kurtardın ve Narleenin eski düşmanlarını yok ettin, istersen yirmi gemi birden alabilirsin.”

Hawkmoon derin düşüncelere dalmıştı. Kafası Siyah ve Altın Renkli Savaşçıyı kandırma düşüncesiyle meşguldü.

Bewchard ertesi gün olara rıhtıma kadar eşlik etti. Şehir sakinleri onları kutluyordu. Bir asker bölüğü Starveli işgal etmiş ve kalan tüm korsanları şehir dışına sürmüştü.

Bewchard kolunu Hawkmoonun omzuna koydu. “Kalmanızı isterdim dostum Hawkmoon. Bir hafta kadar kutlama yapacağız; sen ve arkadaşın burada olmalısınız. Siz olmadan kutlama yapmak benim için üzücü olacak çünkü Narleenin gerçek kahramanları ben değil, sizlersiniz.”

“Şanslıydık Kaptan Bewchard. Kaderlerimiz birbirine bağlı olduğu için şanslıydık. Siz düşmanlarınızdan kurtuldunuz, biz de aradığımız şeyi bulduk.” Hawkmoon gülümsedi. “Artık ayrılmalıyız.”

Bewchard kafasını salladı. “Gitmeniz gerekiyorsa gitmelisiniz.” Açık konuşarak sırtıttı. “Benim belinizdeki kılıçla ilgilenen ‘alim olan bir akraba’ hikayenizle tam olarak ikna olduğuma hâlâ inandığınızı sanmıyorum.”

Hawkmoon güldü. “Hayır Kaptan, fakat diğer yandan size daha iyi bir hikaye anlatamam. Kılıcı neden bulmam gerektiğini bilmiyorum...” Artık Şafak Kılıcını taşıyan kına dokundu. “Siyah ve Altın Renkli Savaşçı tüm bunların daha büyük bir kaderin parçası olduğunu söylüyor. Ben hâlâ o kaderin isteksiz bir kölesiyim. Aradığım tek şey biraz sevgi, biraz huzur ve anavatanımı yerle bir eden düşmanlarımdan intikamımı almak. Ama işte buradayım, olmayı istediğim yerden binlerce mil uzakta, efsanevi yeni bir şeyi aramak üzere istemesem de başka bir kıtadayım. Belki de zamanla tüm bunları anlarız.”

Bewchard ciddiyetle ona baktı. “Bence çok yüce bir amaca hizmet ediyorsun Hawkmoon. Senin kaderinin asil olduğunu düşünüyorum.”

Hawkmoon güldü. “Ama ben asil bir kader istemiyorum, sade bir kader istiyorum.”

Bewchard “Dostum en iyi gemim yeniden gözden geçirilerek senin için hazırlandı. Narleenin en iyi denizcileri seninle yolculuğa çıkmak için yalvardılar ve elbette seninle D'Averc.”

D'Averc ellerini ağzına götürerek öksürdü. “Eğer Hawkmoon bu ‘Da-ha Yüce Kader’in isteksiz hizmetkarı ise ben neyim? Koca bir aptal belki de? Sağlığım iyi değil, karmaşık bir geçmişim var ve kendimi bu mistik

Rünlü Asanın hizmetinde dünyanı bir köşesinden başka bir köşesine sürüklenirken buluyorum. Ve sanırım bu beni öldürüyor.”

Hawkmoon gülümsedi sonra neredeyse endişeyle geminin iskelesine dönüp baktı. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı sabırsızlık içinde koşuşturuyordu.

“Hawkmoon, Dnark” dedi. “Dnarkta Rünlü Asayı aramalısın.”

Hawkmoon “Evet, seni duydum Savaşçı” dedi.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı “Şafak Kılıcına Dnarkta ihtiyaç var ve onu orada kullanman gerekiyor” diye devam etti.

Hawkmoon hafifçe “O zaman isteğinizi yerine getireceğim Savaşçı. Bizimle gelecek misiniz?” diye sordu.

“İlgilenmem gereken başka şeyler var.”

“Şüphesiz tekrar karşılaşacağız.”

“Şüphesiz.”

D'Averc öksürerek elini kaldırdı. “Öyleyse iyi yolculuklar Savaşçı. Yardımınız için teşekkürler.”

Savaşçı esrareniz bir cedayla “Size de teşekkürler” dedi.

Hawkmoon iskelenin kaldırılmasını ve küreklerin suya indirilmesini emretti.

Kısa süre sonra gemi koydan ayrılmış açık denize doğru yol almayı başlamıştı. Hawkmoon, Bewchard ve Siyah ve Altın Renkli Savaşçının gittikçe küçülen görüntüsünü seyretti, sonra D'Averce dönerek gülümsedi.

“D'Averc nereye gittiğimizi biliyor musun?”

D'Averc masumca “Sanırım Dnarka” diye cevap verdi.

“Avrupa'ya D'Averc. Bu kadere aldırmiyorum. Karımı tekrar görmek istiyorum. Denizi geçeceğiz D'Averc – Avrupaya doğru ilerleyeceğiz. Orada yüzüklerimizi kullanarak Brass Kalesine doğru yola çıkabiliriz. Yisseldayı yeniden görebileceğim.”

D'Averc hiç bir şey söylemedi, sadece kafasını çevirip beyaz yelkenleri rüzgarla şişip gemi hız kazanmaya başlarken yukarı baktı.

Hawkmoon yüzünde bir sırtışla arkadaşının sırtına vurarak “Buna ne dersin D'Averc?” diye sordu.

D'Averc omuz silkti. “Brass Kalesinde biraz daha zaman geçirerek dinlenmek hiç hayır diyemeyeceğim bir şey.”

“Sesinde bir şey var dostum. Biraz alaycı bir şey...” Hawkmoon kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

D'Averc ona sesindeki tona uygun uzun bir bakış fırlattı. “Ben belki de geminin Avrupaya gideceğinden senin kadar emin değilim Hawkmoon. Belki de Rünlü Asaya ben senden fazla güveniyorum.”

“Böyle efsanelere inanıyor musun? Amarehk Tanrısal insanların yaşadığı bir yer olmalıydı. Ama ilgisi yoktu, ha?”

“Bence sen Rünlü Asanın var olmadığı konusunda fazlaca ısrarcısın. Yisseldayı görme telaşının seni fazlaca etkilediğini düşünüyorum.”

“Mümkündür.”

D'Averc denize göz gezdirdi. “Zaman bize Rünlü Asanın ne kadar güçlü olduğunu gösterecek.”

Hawkmoon önce ona şaşkın bir bakış fırlattı sonra da omuz silkerek güverteden aşağı yürüdü.

D'Averc arkadaşını izleyip kafasını sallarken gülümsedi.

Sonra gizliden gizliye Brass Kalesini tekrar görüp göremeyeceğini merak ederken dikkatini yelkenlere çevirdi.

Rünlü Asa'nın Tarihçesi'nin
üçüncü kitabı böylece bitiyor.
Maceranın devamı olan
Rünlü Asa
yakında kitapçılarda.